

CATALUNYA + CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

18 · Abril · 96

Any XVII ● Núm. 865 ● 200 ptes.

Sant Jordi

Cavaller, sant cavaller,
qui porteu llança d'acer
i cota de malla.
I munteu un cavall blanc,
i el drac feu rodar pel fang
del camp de batalla.

I salveu a la Princesa
de les urpes del malvat
amb la vostra llança encesa
al foc de la caritat.

I ens mostreu la creu
vermella
que flameja en vostre escut
ensenyant-la com rodella
amb què mai fóreu vençut.

I ens feu sentir per la flaire
de les roses que han florit
en besar-les, cada any l'aire
de l'abril que heu beneït.

Cavaller, sant cavaller,
Patró de nostre terror;
ves qui temeria
les urpes i ullals del drac,
si ens proveïu el buirac
de fe i coratgia.

*Josep Cardona,
pore.*

LOURDES

1996

PELEGRINATGES DIOCESANS DE L'HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES DE BARCELONA

AMB MALALTS I MINUSVÀLIDS

PRESIDITS PEL CARDENAL CARLES, ARQUEBISBE DE BARCELONA

120è

**DEL 22 AL 26
DE JUNY**

121è

**DEL 14 AL 18
DE SETEMBRE**

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES
Diputació, 235, 1er. 1a.
Telèfon: 487 40 09-08007 BARCELONA
Organització tècnica: G.C. 8

El Papa demana en el seu missatge pasqual que la humanitat rebutgi violències i sectarismes

Crist ressuscitat il·lumina i guia a tots els qui construeixen la pau

El Papa no para d'aixecar la seva veu a favor de la pau. Transcrivim la part del seu missatge pasqual on llança una nova crida per la pau. Joan Pau II va pronunciar la felicitació pasqual en 57 idiomes diferents, dels quals 31 eren europeus, 19 asiàtics i 5 africans, i també en llatí i esperanto.

«És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen».
(cf. Sl 117,23).

Sí! Som testimonis del miracle;
testimonis del poder de Déu.

Poder diví

que és Vida manifestada i comunicada
per donar un nou rostre a l'existència
i també a les esperances dels homes del nostre
temps.

(...) Potència divina

que és condició d'autèntica llibertat per a l'home,
al qual proclama, avui i sempre:
L'Amor ha vençut l'odi.

Crist ressuscitat, Redemptor de l'home,
il·lumina i guia a tots els qui construeixen la pau
cada dia i a cada racó de la terra,
a costa de grans sacrificis.
Triomfador de la mort,
ajuda els artífexs de justícia i de pau
a Bòsnia i Hercegovina,
a Irlanda i a l'Orient Mitjà,
especialment a Terra Santa,
on les esperances d'una convivència pacífica
encara són enterbolides
pel recurs a la força i a la violència.

Encoratja a qui refusa
la fatalitat de les rivalitats ètniques
a Burundi i a Rwanda.
Alleuja els sofriments de tots aquells
que estan sota la violència de les armes a la
Caucàsia,
a l'Afganistan, a l'Algèria, al Sudán
i a tantes d'altres regions del món.
Que no decaigui l'esperança
en els qui, —a l'Àfrica, a l'Amèrica Llatina,

Àsia i Europa—, confien en veure finalment
realitzades
les legítimes aspiracions al treball, a la casa,
a una major justícia social
i a una llibertat real de consciència i de religió,
obstaculitzada a vegades per la intransigència
precisament dels seguidors d'altres religions.

Surrexit Dominus: el Senyor ha ressuscitat
i comunica a tots els que participen

en la seva victòria sobre la mort
el valor i la força
de continuar edificant una nova humanitat
mitjançant el refús de tota forma de violència,
sectarisme i injustícia.
Ha ressuscitat amb poder el Senyor de la vida
portant amb ell amor i justícia,
respecte, perdó i reconciliació.

**(Del Missatge Pasqual del Sant Pare
«Urbi et Orbi»)**

SUMARI

5

**Missatge del Sant Pare
per a la Jornada de
les Comunicacions
Socials**

11

**En la mort de
Mn. Josep M. Bardés**

IV

**Entrevista amb
Llorenç Gomis,
mestre de periodistes**

30

**Les lliçons de
Martí Luter,
per Juan A.
Martínez Camino**

Editorial

Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat

Amb pocs dies de diferència, i gairebé sempre diris la cinquantena pasqual, celebrem les festes dels Patrons de Catalunya, sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. No són diades laboralment festives, però tenen, en la seva quotidianitat feïnera, una fesomia inconfusible, potser socialment més viva que molts ponts i caps de setmana...

La tradició cristiana del patronatge dels sants veu, en els Patrons, intercessors als quals podem acudir, mitjançant la pregària, i punts de referència moral, que ens conviden a superar-nos.

Per Sant Jordi pensem, especialment, en el país com a tal, en la seva gent, en la seva situació col·lectiva. La victòria sobre el mal, que el cristià i màrtir sant Jordi assolí, per la gràcia de Jesucrist, sense espectacularitat, ha estat exempli-

ficada en la llegenda espectacular del triomf sobre el drac. El seu és, en tot cas, un missatge de força espiritual. La mena de força, precisament, que voldríem veure situada en el punt més alt de l'escala de valors dels ciutadans de Catalunya. Avui potser és anar contracorrent repetir una vella sentència de Carles Cardó: l'honestetat és la màxima eficàcia. Però ens cal recordar-la. «Sempre, conclouia el nostre pensador, la millor estratègia és la sinceritat, però ho és molt més quan no es posseeix ni la força romana, ni l'astúcia anglesa». Ara que una peculiar conjuntura política pot esdevenir palanca per a desencallar problemes de fons, invoquem sant Jordi tot recordant el seu exemple: que il·lumini avui els nostres polítics, i que no ens calguin demà còmputos de vots per assegurar el dret de Catalunya a la seva identitat.

Per la Mare de Déu de Montserrat pensem, particularment, en la nostra Església. Amb menys projecció al carrer que el dia de Sant Jordi, la Moreneta serà invocada amb fe i esperança a les famílies, a les parròquies, sobretot al monestir de Montserrat. Les diòcesis amb seu a Catalunya viuen, en aquests moments, el sentiment agredolç d'un Concili reeixit que anuncia un futur de renovació evangèlica i, alhora, d'un ajornament excessiu de la seva plena vigència. Les nostres pregàries a la Mare de Déu de Montserrat han de tenir en compte, preferencialment, l'aplicació del Concili i, encara més, el manteniment de la il·lusió col·lectiva de les nostres vuit esglésies particulars.

És aquest el punt de partida providencial per a una nova evangelització d'aquest país.

Tribuna

Carta oberta a monsenyor Martínez Somalo, cardenal de l'Església catòlica

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

Eminència:

La vostra alta posició en el govern de la Santa Església Catòlica, em mou a fer-vos les consideracions següents amb el màxim respecte degut al vostre càrrec, però també amb la llibertat i esperit fratern que ha de regnar sempre entre els batejats en Crist Jesús, ja que, com diu l'Apòstol, *in morte ipsius baptizati sumus* (Rm 6,3).

Entre els cristians de les esglésies de Catalunya, i en general de tots els països de llengua catalana, regna una profunda tristesa per la reiterada absència de la llengua pròpia en les al·locucions *urbi et orbi* de Sa Santedat el papa Joan Pau II, en les festivitats de Nadal i de Pasqua de Resurrecció. I més tenint en compte que la llengua catalana va ser emprada pel Summe Pontífex en les esmentades al·locucions en dues ocasions, immediatament després del pelegrinatge fet a la Ciutat Eterna per una nodrida representació de les entitats culturals i polítiques catalanes, i de l'audiència concedida per Sa Santedat al Molt Honorable Senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya.

Atesa la reconeguda, i més que provada, sensibilitat del papa Joan Pau II envers els drets culturals i lingüístics dels pobles del món, palesada justament en la gran quantitat de llengües usades en les al·locucions *urbi et orbi*, encara ens ha estat, per a nosaltres els catalans, més dolorosa i sorprenent la sobtada supressió de la nostra llengua, sense cap motiu, ni cap justificació tàcita o implícita. Als catalans, se'ns fa difícil creure que això obediï a una decisió personal de Joan Pau II. Més aviat, ens inclinem a pensar en algun tipus de «rectificació» *ab extram*, empenya per consideracions més d'ordre polític, que no pas pastoral.

Vos, Eminència, segons ens consta, teniu

l'alta responsabilitat d'assessorar Sa Santedat sobre qüestions de protocol en relacions externes. La vostra condició d'espanyol i de membre destacat de la Cúria Vaticana us situa, a parer de molts catalans —entre els quals s'hi compta el qui signa aquest escrit— en situació òptima per influir en les decisions pontificies sobre aquest tema. En conseqüència, no és estrany que la hipòtesi d'una presumpta «rectificació» de caire «polític» es vinculi de forma immediata a la vostra persona. El que hi hagi, o no, de cert en tot això, només Vos ho sabeu, Eminència, però l'ombra dolorosa del dubte plana pel damunt dels catòlics catalans que estimem la nostra llengua com un do preciós del bon Déu, i que massa vegades, a la

història passada i recent, l'hem vist reduïda a moneda de canvi per qüestions d'índole purament terrenal, per bé que disfressades fàlçament d'interessos espirituals.

Som una nació petita, Eminència, però gran per la grandesa de molts dels seus homes, sobretot d'homes com el bisbe de Vic, Josep Torras i Bages, amb el segell inequívoc de la santedat. Justament el nom d'aquesta revista, des de la qual us escric, s'inspira en les paraules atribuïdes per la tradició popular a aquell sant bisbe «Catalunya serà cristiana, o no serà». Si la nostra llengua era la nadiua d'una nissaga de papes tan importants com els Borja (Calixt III i Alexandre VI), als quals el Renaixement italià els deu tant, és molt demanar que l'*espressione catalana* torni a ressonar *urbi et orbi*, per Nadal i per Pasqua, des de la riba del Tíber? Penso que no, Eminència. Ben al contrari. Penso que seria un gest de paternal sol·licitud per part del Bisbe de Roma que, com deien els antics pares, «presideix en la Caritat», en aquella Caritat que, com diu l'Apòstol, «*non gaudet super iniquitatem, congaudet autem veritati*» (1 Co 13,6).

Amb tot el respecte i veneració.

La vostra condició d'espanyol i de membre destacat de la Cúria Vaticana us situa, a parer de molts catalans —entre els quals s'hi compta el qui signa aquest escrit— en situació òptima per influir en les decisions pontificies sobre aquest tema.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Vaticà

El Diumenge de Resurrecció desenes de milions de telespectadors van veure i escoltar el seu missatge en directe

El Papa fa una crida als «artífexs de la pau» en la seva benedicció pasqual

Tot i que alguns dubtaven de si podria presidir els oficis litúrgics de Setmana Santa, a causa de la seva debilitat per una indisposició anterior, Joan Pau II va estar present en cada moment i, fins i tot, optimista el Diumenge de Pasqua de Resurrecció.

C.C.

El Dijous Sant al matí, el Papa va presidir la Missa Crismal a la basílica de Sant Pere, cerimònia en la qual renoven les promeses sacerdotals i es beneeix l'oli amb què s'ungeix els que es bategen, es confirmen o s'ordenen. En l'homilia el Papa va assegurar que «tot batejat participa en el sacerdoci real i profètic de Crist», va subratllar, però, que «el sacerdoci ministerial difereix del comú a tots els fidels».

A la tarda, i a la basílica de Sant Joan del Laterà va presidir el Triduum Pasqual de la Passió, Mort i Resurrecció de Crist, amb la Missa del Sopar del Senyor, durant la qual va complir el ritu del lavatori dels peus a dotze preveres.

El Divendres Sant, a les 21.15 h., va presidir el Via Crucis al Coliseu. Les meditacions d'enguany han estat redactades per l'arquebisbe de Sarajevo, cardinal Vinko Puljic, i van tenir com argument «una dramàtica experiència del nostre temps: la Passió de Crist es prolonga misteriosament en les guerres fraticides i en els conflictes racials que semblen la mort i ofenen la dignitat de l'home».

El Sant Pare va ser ajudat a portar la Creu al llarg de les catorze estacions. Els cirineus d'aquest any van ser quatre dones i quatre homes: el vicari de Roma, cardinal Camillo Ruini, una religiosa i una mestra de Sarajevo, un matrimoni de catequistes i dos joves estudiants de nacionalitat italiana, i una mare de família de Rwanda.

Joan Pau II va presidir a la basílica vaticana la Vetlla Pasqual, en la qual va dir: «l'Església contempla el repòs de Crist a

la tomba després del victoriós combat de la creu».

Després de la benedicció del foc nou a l'atri del temple, va fer la seva entrada al capdavant de la processó amb el ciri pasqual, al mateix temps que s'entonava el cant de l'Exsultet. Va concelebrar amb els cardenals la litúrgia eucarística i va batejar deu catecúmens, cinc homes i cinc dones, de set països diferents: Xina, Vietnam, Corea, Japó, França, Itàlia i els Estats Units.

Diumenge de Resurrecció

El missatge de Pasqua i la benedicció *Urbi et Orbi*, amb els quals culminen els actes litúrgics de la Setmana Santa, van estar precedits per la Santa Missa del Diumenge de Resurrecció, que el Papa va presidir sota la façana de la basílica vaticana. Es va mostrar recuperat de les anteriors xarxes i transtorns físics.

Un matí amb un sol radiant va acompanyar aquesta cerimònia de l'esperança per la resurrecció, que va tenir com a protagonistes els pobles martiritzats actualment per la guerra arreu del món. La celebració va congrega a la plaça de Sant Pere prop de dues-centes mil persones, i fou seguida en directe per desenes de milions de telespectadors de seixanta-quatre països. A les dotze del migdia, Joan Pau II va fer la seva aparició a la lògia central de la basílica.

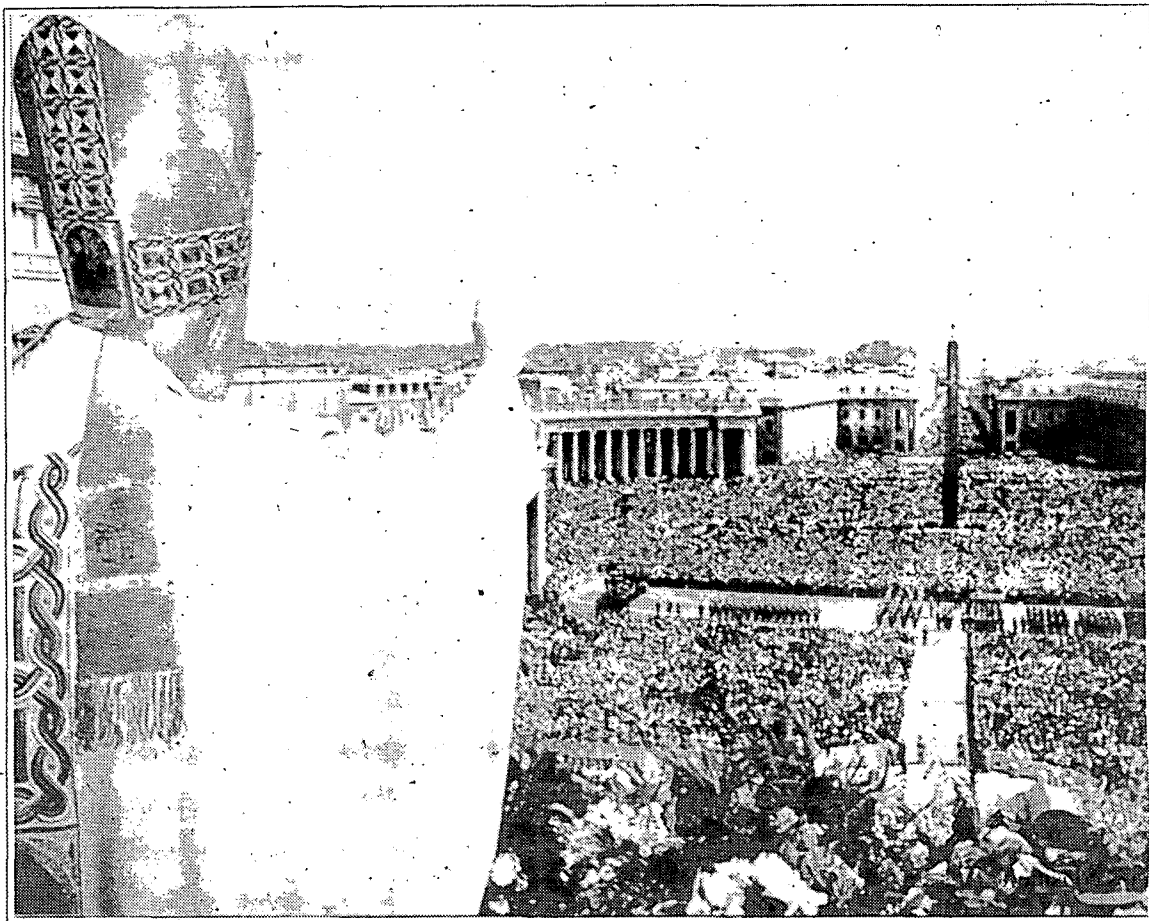
En la seva allocució es va referir a la Resurrecció del Senyor com a miracle que ens fa testimonis del poder de Déu. El mateix poder que dona «un nou rostre a l'existència i també a les esperances dels homes del nostre temps». Poder diví que «mani-

fa el bé i denuncia el mal i les seves dramàtiques conseqüències», i que és també «font de noves energies, capaç de commoure els cors endurets i aixecar l'ànim de tots els que han perdut el camí, i vaguen sense meta, pelegrins del no-res». «Potència divina que és condició d'autèntica llibertat per a l'home, al que proclama avui i sempre: l'Amor ha vençut l'odi», va concloure.

En el missatge de Joan Pau II va ocupar un lloc central el record dels pobles martiritzats per la guerra, arreu del món, i de tots aquells que lluiten per la pau en aquests països. «Crist ressuscitat, Redemptor de l'home, illumina i guia a tots els que construeixen la pau cada dia i en cada racó de la terra, a costa de grans sacrificis!», va demanar el Sant Pare, citant expressament els conflictes de Bòsnia-Hercegovina, Irlanda, Burundi, Rwanda, el Càucàs, Afganistan, Algèria i Sudan, amb una al·lusió especial a l'Orient Mitjà, Terra Santa, «on les esperances d'una convivència pacífica encara estan torbades pel recurs a la força i a la violència». «Que no defalleixi l'esperança en aquells que, a l'Àfrica,

Iberoamèrica, Àsia i Europa, confien en veure finalment realitzades les legítimes aspiracions al treball, a la llar, a una major justícia social», va dir el Papa, que també va citar la necessitat d'«una real llibertat de consciència i de religió, obstaculitzada a vegades per la intransigència precisament dels seguidors d'altres religions».

Després del missatge pasqual i que el cardinal protodiaca, l'espanyol Eduardo Martínez Somalo, anunciés la concessió de la indulgència per a tots els presents i per als que van seguir la cerimònia per ràdio i televisió, el Papa va impartir la benedicció *Urbi et Orbi*, després de felicitar les Pasques en 57 llengües.

SE VE MAS LA SORDERA QUE UN TIMPANO ELECTRÓNICO

Esta es la realidad. Miles de personas oyen, lo que le pasa es que no entienden las palabras y aunque lo quieran disimular se les nota. Solucione ya su problema de oído con un audífono invisible de alta tecnología Suiza.

PRUEBAS Y DEMOSTRACION GRATUITA
Del 15 al 30 de abril de 1996

GRIMOFON
CENTRO AUDITIVO

Rosselló, 273 (Jto. Pg. Gràcia) - 08008 Barcelona.
Teléfono (93) 415 79 49 (Sábados tarde cerrado).

Si no le es posible asistir personalmente a la demostración especial, solicite información sin ningún compromiso.

NOMBRE.....
EDAD..... TELEFONO.....
DIRECCION.....
POBLACION..... PROVINCIA.....

CRÒNICA EN IMATGES

d'alguns pelegrinatges recents

Dels pelegrinatges bíblics que promou l'associació entre els seus «amics i amigues», el de Terra Santa és el de més acceptació: per la tradició que enllaça amb els monjos de Montserrat i pel sentit d'identitat—cristiana i catalana— que els caracteritza. Així és com el mes de desembre es va arribar al pelegrinatge núm. 47, per la Puríssima; i al núm. 48 per Cap d'Any. El mes d'agost, si Déu vol, hauran estat ja 50 els grups de «Pelegrins de la Paraula» a Terra Santa de la nostra associació.

Entrè els pelegrins del grup de la Puríssima, allotjat a Jerusalem a la seu del Patriarcat Grec-Melquita, hi havia els germans Boqué (2 sacerdots: Josep-Maria i Alfons, i 2 religioses benetes: Cecília i Lourdes), que celebraven diverses efemèrides jubilaris. Es va visitar també la germana Montserrat Rovira, monja paüla, a l'Hospici de Sant Vicenç, destinatari de roba des de Barcelona.

Molts «amics» hi han contribuït amb roba, i també amb diners per poder fer les trameses de roba. I uns quants infants, riallers, ens ho agraïen felicitant-nos per les festes de Nadal.

També el bisbe auxiliar de Jerusalem, Mons. Kamal-Hanna Bathish (titular de Jericó i nascut a Natzaret), va acollir el grup de Cap d'Any i va correspondre, a la seu del Patriarcat Llatí, a les salutacions rebudes en l'estada a Barcelona el mes de novembre.

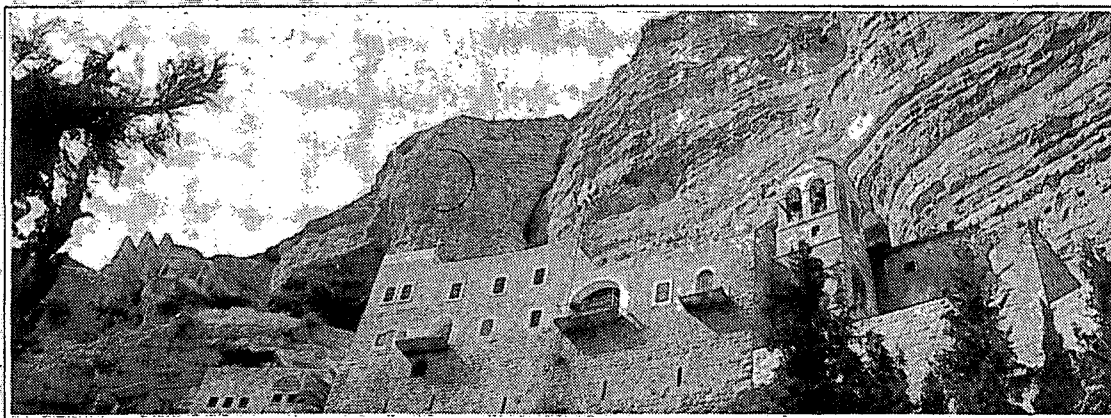
Bons amics, com podeu veure, que comparteixen amb els grups de «Catalunya Cristiana» una mateixa fe i la joia de cada retrobament.

Informació de pelegrinatges i viatges

Del 16 al 23 de maig Del 1 al 8 d'agost
Del 17 al 24 d'octubre Del 27 de desembre al 3 de gener

TERRA SANTA

El país de Jesús

Pas a pas amb el Nou Testament,
com a «Pelegrins de la Paraula»

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

Diumenge, 28 d'abril
LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Assistència a la representació, transport i dinar (places limitades)

Del 1 al 12 de juny

**NORD
D'ITÀLIA**

Dels llacs dels Alps
als canals de
Venècia

Del 13 al 23 de juliol

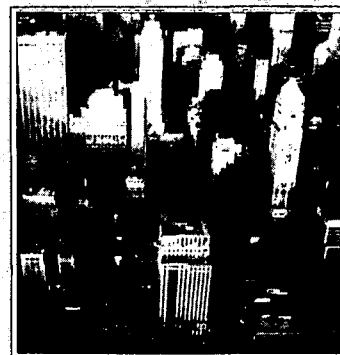
**BULGÀRIA
MEDIEVAL**

Els testimonis de la
més típica tradició
oriental

Del 1 al 15 d'agost

**ESTATS UNITS
i CANADÀ
Costa est**

Tot visitant els
santuaris del
Nou Món

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA - Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

Missatge del Papa per a la Jornada de les Comunicacions Socials (21 d'abril)

Vaticà

«Un àmbit modern per a la promoció de la dona en la societat»

El papa Joan Pau II ha fet públic el seu missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials sota el lema «Els mitjans de comunicació social: un àmbit modern per a la promoció de la dona» a celebrar a Espanya el proper diumenge, 21 d'abril. Publiquem íntegre el document.

Benvolguts germans i germanes, El tema de la Jornada Mundial per a les Comunicacions Socials d'enguany —«Els mitjans de comunicació social: un àmbit modern per a la promoció de la dona a la societat»— reconeix que les comunicacions socials realitzen un paper crucial no tan sols per promoure la justícia i la igualtat de les dones, sinó també per incrementar l'apreci dels seus dons específics, un aspecte que ja vaig tenir l'ocasió d'assenyalar com el «geni» de les dones (cf. *Mulieris dignitatem*, 30; *Carta a les Dones*, 10).

L'any passat, a la meua *Carta a les Dones*, vaig mirar d'iniciar un diàleg, sobretot amb les dones mateixes, sobre què significa ser dona el dia d'avui (cf. n. 1). Vaig indicar també alguns dels «obstacles que, a molts indrets del món», impedeixen encara la plena inserció de les dones en la vida social, política i econòmica» (n. 4). Es tracta d'un diàleg que el món de les comunicacions socials pot —i no cal dir que ho ha de fer— promoure i recolzar. Cal lloar el fet que els comunicadors sovint es constitueixin en defensors dels qui no tenen veu i dels marginats. Ells es troben en una posició privilegiada per tal d'estimular també la consciència social pel que fa a dues qüestions serioses relatives a la dona en el món actual.

Genuïna emancipació de la dona

En primer lloc, com vaig fer present a la meua Carta, sovint es penalitza la maternitat en lloc de gratificar-la, tot i que la humanitat deu la pròpia supervivència a aquelles dones que han escollit ser esposes i mares (cf. n. 4). Certament és una injustícia discriminar, des del punt de vista econòmic o social, precisament aquelles dones pel fet de seguir la seva vocació fonamental. Vaig cridar igualment l'atenció sobre la necessitat urgent d'aconseguir en tots els àmbits: un mateix sou per un mateix treball, una protecció adient de les mares treballadores, una promoció justa

en la professió, igualtat entre els esposos en el dret de família i el reconeixement de tot el que pertany als drets i deures del ciutadà en un sistema democràtic (cf. n. 4).

En segon lloc, el progrés d'una emancipació genuïna de la dona és una qüestió de justícia, que no es pot ignorar més; és també una qüestió de benestar social. Hi ha sortosament una consciència cada vegada més gran que les dones han de poder assumir el seu paper en la solució dels problemes greus de la societat i del seu esdevenidor. A cada àmbit, «es valorarà cada cop més la presència més gran de la dona a la societat, perquè contribuirà a posar de manifest les contradiccions d'una societat organitzada sobre criteris d'eficiència i productivitat i obligarà a tornar a formular els sistemes en funció dels processos d'humanització que caracteritzen la «civilització de l'amor»» (ibid. n. 4).

Valor de la vida i de l'amor

La «civilització de l'amor» consisteix, sobretot, en una afirmació radical del valor de la vida i del valor de l'amor. Les dones estan qualificades especialment i privilegiades en totes dues àrees. Pel que fa a la vida, encara que no siguin les dones les úniques responsables de l'afirmació del seu valor intrínsec, es troben en una posició única per fer-ho, a causa de la seva relació íntima amb el misteri de la transmissió de la vida. Quant a l'amor, les dones tenen la capacitat de portar a tots els aspectes de la vida, compresos els nivells més alts de presa de decisions, aquella qualitat essencial de la feminitat que consisteix en l'objectivitat de judici, atemperada per la capacitat de comprendre en profunditat les exigències

de les relacions interpersonals.

Els *mass media* —que abasten la premsa, el cinema, la ràdio i la televisió, així com la indústria musical i les xarxes informàtiques— representen un fòrum modern on la informació és rebuda i es transmet ràpidament a un auditori global, i on s'intercanvien idees, es formen actituds —és, en realitat, on es configura la nova cultura—. Aquests mitjans estan destinats, per tant, a exercir una influència poderosa en la determinació de si una societat reconeix i valora plenament no sols els drets, sinó també els dons especials de la dona.

dona en el món dels negocis o de la vida professional es presenta com una caricatura masculina, com una negació dels dons específics de la perspectiva femenina, la compassió i la comprensió, que contribueixen tant a la «civilització de l'amor»!

Les veritables heroïnes de la societat

Les dones poden fer molt per promoure una aproximació millor de la dona mateixa als *mass media*: promovent programes educatius a través d'aquests mitjans,

d'assumir llocs de responsabilitat i creativitat als mitjans de comunicació social, no pas en concurrència o imitant els papers masculins, sinó imprimint-hi, amb el seu treball i amb la seva activitat professional, el seu geni específic.

Seria bo que els *mass media* fixessin l'atenció en les veritables heroïnes de la societat, compreses les dones santes de la tradició cristiana, com a models per a les generacions joves i futures. No podem pas oblidar, en això, la multitud de dones consagrades que ho han sacrificat tot per seguir Jesús i dedicar-se a la pregària i al servei dels

pobres, dels malalts, dels analfabets, dels joves, dels ancians, dels minusvàlids... Moltes d'aquestes dones treballen als mitjans de comunicació social, tot fent que «l'Evangeli sigui anunciat als pobres» (cf. Lc 4,18).

«La meua ànima magnifica el Senyor» (Lc 1,46). La benaurada Verge Maria emprà aquestes paraules per a respondre a la salutació de la seva cosina santa Elisabet, reconeixent així en realitat les «coses grans» que el Senyor havia obrat en ella. La imatge de dona que transmeten els *mass media* hauria d'abastar el reconeixement que tot do femení autèntic proclama la grandesa del Senyor, del Senyor que va comunicar la vida i l'amor, la bondat i la gràcia, del Senyor que és la font de la dignitat i la igualtat de la dona, i del seu geni especial.

Voldria que aquesta XXX Jornada Mundial de les Comunicacions Socials animés totes les persones compromeses en els mitjans de comunicació social, sobretot els fills i les

filles de l'Església, perquè promoguin el progrés genuí dels drets i de la dignitat de la dona projectant una imatge que tingui present el seu lloc a la societat i que evidenciï «la veritat plena sobre la dona» (*Carta a les Dones*, n. 12).

Vaticà, 24 de gener de 1996,
festa de sant Francesc de Sales.

Joannes Paulus II

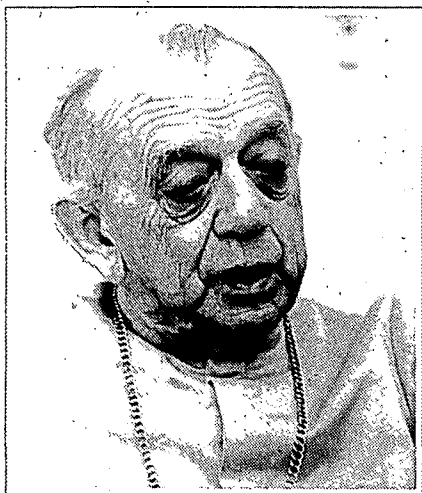
Malauradament s'ha de reconèixer que els *mass media* exploten ben sovint la dona en comptes d'enaltir-la. Són moltes les vegades que se la tracta, no pas com a persona, amb una dignitat inviolable, sinó com un objecte que té per finalitat la satisfacció dels desigs de plaer o de poder dels altres. Quantes vegades es minimitza, i fins es ridiculitza, el paper de la dona com a esposa i com a mare! Quantes vegades el paper de la

ensenyant els altres, sobretot en família, a constituir-se en usuaris capaços d'un discerniment en el mercat d'aquests mitjans, fent saber a les empreses de producció, als periodistes, a les xarxes de transmissió i als anunciants els seus punts de vista pel que fa a programes o publicacions que ofenen la dignitat de la dona o rebaiquen el seu paper a la societat. Encara més, les dones poden i s'han de preparar elles mateixes per tal

Internacional

BRASIL

Dom Helder Camara rep una distinció de l'ONU

RECIFE.— Dom Helder Camara, antic arquebisbe d'Olinda i Recife, al nord-est del Brasil, ha rebut una distinció de l'ONU pel seu compromís a favor dels pobres i de la població marginada de les favelas de la seva ciutat.

El premi ha estat atorgat al *bisbe dels pobres*, de 87 anys d'edat, en el marc d'una conferència internacional d'experts de l'ONU sobre la pobresa urbana que es va inaugurar a Recife el passat 17 de març.

En la seva intervenció, l'arquebisbe emèrit va subratllar que la pobresa urbana té múltiples causes i va intercedir especialment pel desenvolupament del camp i de les regions agrícoles. Al mateix temps, va interpel·lar els països rics perquè canviïn la seva manera de pensar.

Denunciat durant els anys setanta com a *arquebisbe roig i comunista* pels terratinents i la dictadura militar arran del seu compromís per la justícia social i els drets humans, Dom Helder Pessoa Camara està considerat com un dels precursors de la teologia de l'alliberament. Fa 11 anys, el papa Joan Pau II va acceptar la seva dimissió a causa de la seva edat, quan va complir 75 anys. (APIC)

BÒSNIA

Probable visita del Papa abans de setembre

SARAJEVO.— L'agència de premsa bosniana «BH» ha anunciat que és possible que el Papa visiti Sarajevo «abans del proper mes de setembre», notícia que difonia també el mateix dia el diari romà *Il Messaggero*. El primer ministre bosnià Hassan Muratovic ha declarat a més que el seu govern considera la visita del Papa de «gran importància».

El nunci apostòlic a Bòsnia, Mons. Francesco Monterisi, s'ha reunit amb el primer ministre Muratovic per discutir plegats sobre la millor data possible per a aquesta visita del papa Joan Pau II a Sarajevo. (APIC)

Aquest any hi ha menys pelegrins, per temença als atemptats

Setmana Santa a Jerusalem

JERUSALEM.— Amb menys pelegrins i palestins cristians que d'altres anys, però amb la solemnitat de sempre i un clima primaveral, es va celebrar aquest any la processó del Divendres Sant per la via Dolorosa que Jesús va recórrer amb la creu a coll, fins a l'església del Sant Sepulcre de Jerusalem.

C.C.

Durant la processó del Viacrucis, encapçalada per monsenyor Michel Sabbah —el patriarca llatí de Terra Santa, que és com s'anomena aquí el màxim dignatari de l'Església catòlica—, desenes de milers de cristians de Jerusalem i l'estranger es van aturar a les catorze estacions que recorden la passió de Jesús.

A causa de la tensió que hi ha per la recent onada d'atemptats d'extremistes palestins a Israel, en els quals varen morir cinquanta-vuit persones, aquest any tot just supera els 40.000 el nombre de pelegrins arribats de l'exterior. A més a més, tenen prohibida l'entrada a Jerusalem els cristians de Cisjordània i Gaza, les zones autònomes palestines de les quals sortiren els extremistes islàmics que perpetraren els atacs suïcides.

No obstant, una gran massa humana va recórrer la via Dolorosa, que serpenteja a través dels sinuosos carrerons del casc antic de Jerusalem i acaba a la basílica del Sant Sepulcre.

La processó va començar després de la celebració de la litúrgia de la Passió del Senyor i va seguir la ruta tradicional de Jesús portant la seva creu fins al Gòlgota, el lloc de la crucifixió.

«La mort no és el final, i la Resurrecció de Jesús és una esperança per a tothom, fins i tot, en mig del sofriment», digué el patriarca llatí monsenyor Sabbah.

«Les cerimònies de Setmana Santa tenen un sentit i una dimensió molt especials a Jerusalem ja que és la ciutat de la Resurrecció i l'esperança» afegí el patriarca.

La solemne processó del Diumenge de Rams i la resta de les cerimònies religioses de Setmana Santa sempre van estar encapçalades pel patriarca llatí, a qui van acompanyar el franciscans de la Custòdia de Terra Santa, de la qual la seva orde és responsable des de fa vuit-cents anys.

Monsenyor Sabbah va enviar als espanyols, des de Jerusalem, «un missatge d'esperança. El seu símbol és la Resurrecció de Jesús i la manifestació de vida en aquest món. Jerusalem ens insta a ser promotors de vida, i no de mort».

FRANÇA

1995, any negre per a les ordenacions sacerdotals

PARÍS.— Per primera vegada des del 1986, el nombre d'ordenacions sacerdotals registrades a França l'any passat ha decaïgut per sota de les 100, aconseguint només 96 ordenacions.

Aquesta davallada ha estat qualificada d'irrellevant per part del Secretariat de la Conferència episcopal francesa que es nega a dramatitzar la qüestió. Segons el mateix Secretariat, el 1996 les ordenacions sacerdotals registraran un considerable augment, amb 120 nous preveres diocesans, o sigui una xifra propera a la mitjana registrada durant els últims deu anys. Un descens semblant s'havia produït ja l'any 1983, amb 95 ordenacions.

Com a la majoria dels països europeus, el problema de la manca de vocacions és notable a França. Actualment, compta amb prop de 22.500 sacerdots diocesans, o sigui menys de la meitat que abans de la Segona Guerra Mundial. Les comunitats religioses també s'enfronten al mateix problema. Dels 92.500 religiosos i religioses comptabilitzats el 1977, només en quedaven 51.200 el 1995. (APIC)

ITÀLIA

Monsenyor De Giorgi succeeix el cardenal Pappalardo

PALERM.— El Sant Pare nomenà a primers d'abril Mons. De Giorgi, successor del cardenal Pappalardo, una de les personalitats eclesials que més ha lluitat per la cultura de la legalitat, del respecte, de la justícia i del perdó en una zona tradicionalment marcada per l'activitat de la Màfia.

El nou arquebisbe de Palerm, Mons. De Giorgio no és sicilià i ha estat cridat per sisena vegada a canviar de diòcesi «per motius de servei»: de Vernole a Lecce, de Lecce a Oria, d'Oria a Foggia, de Foggia a Taranto, de Taranto a Roma i de Roma a Palerm. Preguntat sobre quin era el seu desig en assumir aquesta nova responsabilitat Mons. De Giorgio ha contestat: «Que creixem junts, en l'amor a Déu i entre nosaltres per ser ferment d'unitat d'una més serena i pacífica convivència humana a Palerm, a Sicília, a Itàlia».

(Avvenire)

PAKISTAN

Els mestres cristians denuncien el masclisme de la societat pakistanesa

MULTAN (Pakistan).—

Els mestres cristians, homes i dones, denuncien el masclisme que domina encara la societat pakistanesa. «Els programes educatius consagren els valors masculins i lliguen a l'heroisme al gènere masculí», diuen entre altres coses. Aquestes constatacions han estat fetes a Multan, a l'est del Pakistan, durant un col·loqui sobre el masclisme de la societat pakistanesa. Un col·loqui organitzat per la Comissió de «Justícia i Pau» de la conferència de superiors majors d'aquest país.

Abordant la qüestió de la desigualtat entre els homes i les dones, els participants constataren la que existent al mateix si del cos ensenyant, sota la pressió de la societat pakistanesa. Una resolució del col·loqui declara que els participants estan resolts a sensibilitzar abastament els estudiants sobre la igualtat de drets de les dones. «Això no caldria dir-ho, si s'accepta que tots som iguals davant de Déu. I això, independentment de les diferències de creença, de sexe o de color de la pell».

La germana Nasseem George, dominica, creu

que fins ara cap govern no s'ha preocupat seriosament dels programes d'ensenyament, buscant sobretot esclavitzar el sistema educatiu als seus propis fins. La germana Anna Bukshi, també dominica, va explicar que la justícia va lligada als drets humans. Aquests són el fonament de tota societat humana. La llibertat és la font de desenvolupament social i econòmic. Si els educadors infonen als infants el respecte i l'atenció que mereixen, sigui quin sigui el seu sexe, promouen la justícia entre ells. (APIC-CIP/BA)

Internacional

ITALIA

Controvèrsia a propòsit de la beatificació del cardenal Schuster

MILÀ.— El cardenal Ildefons Schuster, antic arquebisbe de Milà, mort l'any 1954, podria ser beatificat pel Papa el mes de maig vinent, segons anuncia el diari *Il Messaggero*. Una beatificació controvertida a causa del suport que el cardenal havia donat públicament a la invasió d'Etiòpia decidida per Mussolini el 3 d'octubre del 1935.

L'arquebisbe havia declarat que «per la voluntat del Duce..., un nou capítol de la història de la Península i de la història de l'Església a Itàlia és a punt d'obrir-se». I va invocar «la pau i la protecció per l'exèrcit valent, que a preu de sang ha obert les portes d'Etiòpia a la fe catòlica i a la civilització romana».

Preguntat, l'actual arquebisbe de Milà, el cardenal Martini, observa per la seva banda: «Schuster va ser un home de Déu, un gran home de pregària, que per això fou anomenat el cardenal de la pregària. Molt apropiat a la gent, atent a totes les necessitats dels qui pateixen, com va demostrar-ho durant els bombardeigs. Fou proper a tots, presoners, resistents, tots aquells la vida dels quals estava en perill».

Una emissió de televisió animada pel vaticanista Benny Lay es va difondre el 4 de març per la Rai Uno, on es van enfrontar els historiadors. Uns pensen que l'home d'Església mai no va compartir els punts ideològics del feixisme, del qual es va distanciar en el moment de l'aliança amb el nazisme i l'entrada a la guerra. Altres creuen que el cardenal mai no va donar prova notòria d'antifeixisme.

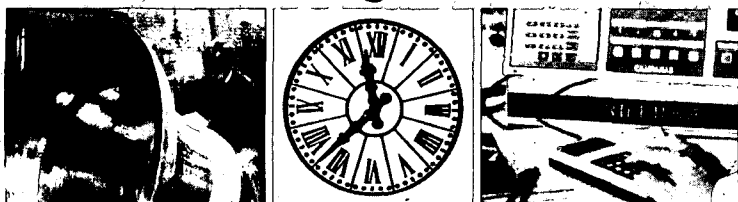
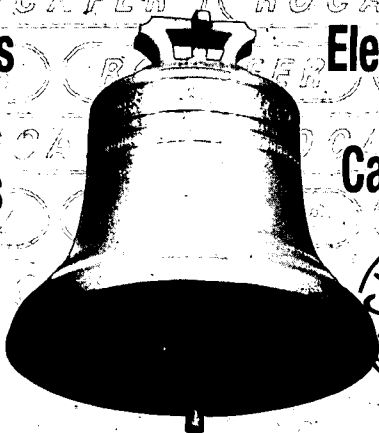
El passat mes de juliol, la Congregació per a les causes dels sants va reconèixer un miracle atribuït al cardenal Schuster, religiós benedictí, nat el 18 de gener del 1880 a Roma, i mort el 30 d'agost del 1954 a Venegono (Varese). (APIC)

ROCAFER

FUSIÓ D'ARTESANIA I TECNOLOGIA

Campanes
i
Relotges
públics

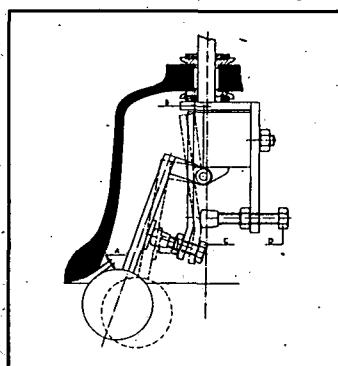
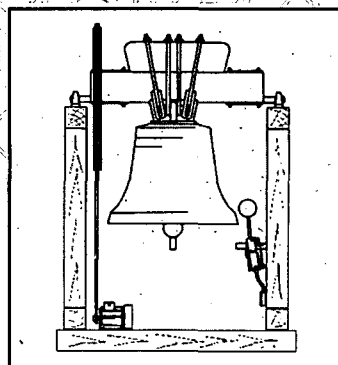
Electrificació
de
Campanars

ACTUALITZI EL SEU CAMPANAR

EQUIPS PER VOLTAR, BRANDAR I REPICAR
PROGRAMES ESPECIALS PER A TOCS A ELECCIÓ
CENTRALS HORÀRIES, TOCS PROPIS D'ESGLÉSIA

L'HORA I ELS TOCS CLÀSSICS DE LES CAMPANES AMB LA TECNOLOGIA MÉS ACTUAL

- Electrificació de campanes
- Esferes i rellotges públics
- Centraletes amb els tocs propis de l'església: àngelus, missa, festa i difunts
- Rellotge patró per la programació de quarts i hores
- Programació personalitzada per als tocs propis de la seva parròquia
- Volteig i brandar real o simulat
- Fosa de campanes noves i carillons
- Jous de fusta de roure i metàl·lics
- Campanes afinades amb nota i inscripció a elecció
- Sincronització via ràdio

Real Eijsbouts
BELL'S FOUNDRY (HOLLAND)

RIFER
CAMPANES I RELLOTGES (GIRONA)

Instal·lació i servei tècnic permanent
a totes les províncies

ROCAFER

30 ANYS
AL SEU SERVEI
DIA A DIA

NOVES TECNOLOGIES DEL SO

Pg. Fabra i Puig, 39, Àtic 2.ª • Tels.: 311 72 01 - 311 94 49 • Fax: 311 75 61 • 08030 Barcelona

Missions

Clergat nadiu a Missions

Jordi Jorba

Les joves Esglésies de Missions agraeixen el testimoniatge —sovint fins el martiri— dels missioners i missioneres vinguts d'altres llocs i cultures per anunciar l'Evangeli, plantar l'Església i promoure els valors del Regne.

Tanmateix l'Església no arrela perfectament a la cultura d'un poble fins que aquest no compta amb personal evangelitzador sorgit d'entre la seva mateixa gent. Cal que la gran majoria dels preveres, religioses i catequistes siguin de les mateixes comunitats missionades. No és això el que volem i tenim a les nostres Esglésies d'antiga fundació?

D'uns anys ençà, l'Església vol presentar-se al món com allò que és, «catòlica», universal. Cada vegada és vista menys com a «europea» i estrangera i més com a llatinoamericana o africana i, fins i tot, asiàtica. Quantes nacions de l'anomenat Tercer Món tenen ja tots els bisbes originaris del país!

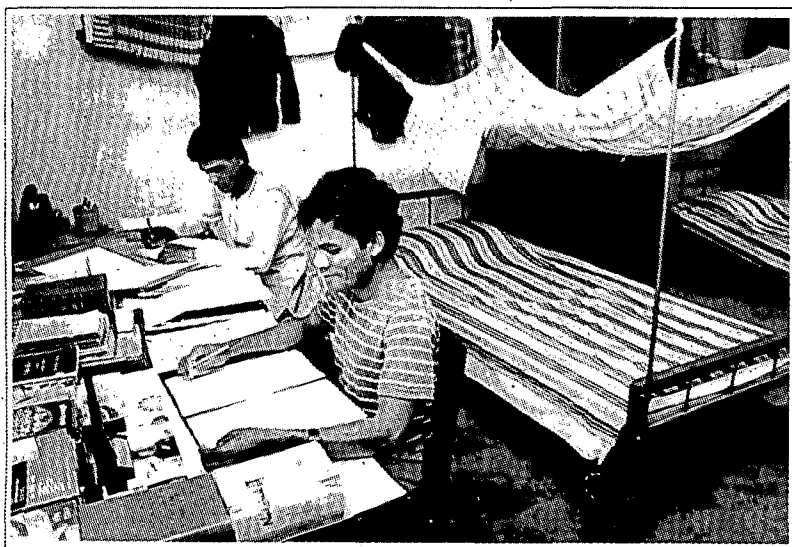
Aquestes joves Esglésies i els mateixos missioners promouen decididament les vocacions de personal evangelitzador sorgit de la pròpia terra. El mateix Jesús pren la iniciativa i suscita en elles multitud de vocacions a la vida sacerdotal, religiosa i apostòlic-laical. Així es compleixen les paraules del càntic de Maria: «Omple de béns els pobres i exalta els humils».

A nosaltres, mancats també de pastors joves, se'ns demana alegrar-nos per aquests 100.000 seminaristes —majors i menors— novícies i novícies religiosos i catequistes que es preparen a les Esglésies de missions per anunciar-hi la Bona Nova de Jesús.

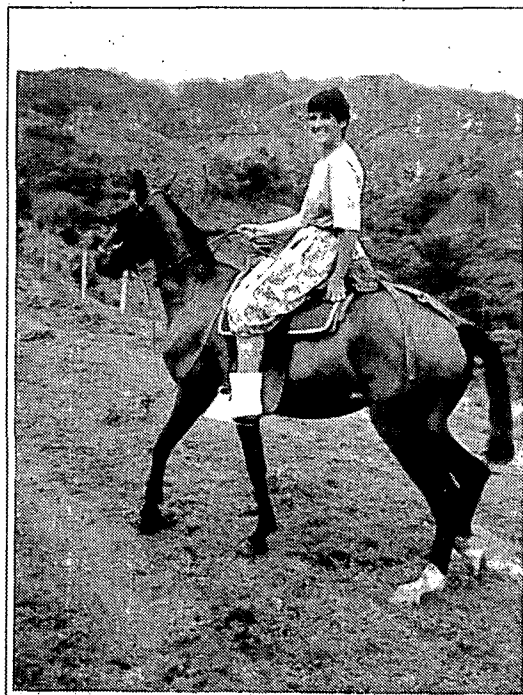
A nosaltres se'ns demana, també, que «preguem a l'Amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Lc. 10, 2). Als nostres camps esgotats i als de Missions que «ja són rossos, a punt de segar» (Jó. 4, 35).

A nosaltres se'ns demana, igualment, que siguem generosos amb la nostra ajuda als centenars de Seminaris de Missions, molts d'ells necessitats de tantes coses bàsiques per a la formació de bons evangelitzadors.

A tots nosaltres se'ns promet el goig de l'Esperit com a resultat de la nostra generosa col·laboració en la promoció del Clergat Nadiu de les joves Esglésies d'acord amb les paraules de Jesús: «Fa més feliç donar que rebre» (Fets 20,35) que l'Apòstol Pau recordava als preveres d'Efes.

La Gna. M. Teresa Marcé acompanyant el bisbe en la visita pastoral

Desplaçant-se amb cavall per visitar les comunitats cristianes rurals

Tarragonina missionera

La M. Teresa Marcé, carmelita vedruna, és d'Avinyonet però ha passat tota la seva vida de religiosa a Tarragona i actualment es troba a Colòmbia, entre els més pobres... La seva missió actual, una mica més dura és a Tierralta. Escau al seu temperament el fet de saber estar quieta i saber moure's, si cal, acompanyant el senyor bisbe de la seva diòcesi o visitant amb els mitjans que calgui els cristians de la seva demarcació. Les fotografies en són un exemple. Ens diu:

«Continuo bé i trobant sentit a la nostra presència aquí, encara que sovint tinc la sensació de no fer res. Sort que, en un dels nostres documents i en les constitucions, ens diuen "ser testimonis de l'amor del Senyor entre els pobres". Això és l'únic que sovint podem fer.

La situació de la nostra gent empitjora cada dia.

Una minoria viu bé; la resta només s'esforça per sobreviure.

De moment, encara no veiem la manera de fer alguna cosa material per ajudar. Potser amb més temps veurem per on podem canalitzar alguna ajuda.

Em costa d'encaixar en la meua relació amb el Senyor el dolor i sofriment de la gent. Més aviat em surt de queixar-me al Senyor. Però alguns pobres, poquets, m'ensenyen a tenir fe. Ells, en la seva pobresa i sofriment, no desesperen, sinó al contrari, estan agraïts al Senyor per tot i tenen una fe i confiança molt grans. Això: aquestes persones són les qui donen sentit a la meua fe i mantenen la meua esperança.

Espero que l'Esperit, els pobres, les Germanes m'ajudin a trobar un camí espiritual en aquesta nova situació».

ZAIRE

Assassinats dos missioners

El passat 22 de desembre va ser assassinat a punyalades el pare Robert Besson, de 68 anys d'edat i de nacionalitat francesa, membre de l'Institut dels Pares Blancs o Missioners d'Àfrica. Es creu que va ser assassinat a la ciutat zaires de Kinsangani amb el propòsit de robar-lo.

Aquest mateix dia, i també al Zaire a la localitat de Kimpangu, a prop de la frontera amb Angola va caure morta una missionera durant un tiroteig de procedència encara desconeguda. Dues missioneres més van quedar greument ferides. Les tres missioneres pertanyen a la congregació de l'Immaculat Cor de Maria. L'assassinada es diu Christiane Sellekaerts. Era natural de Bèlgica. (OFIM)

BHUTAN

El primer sacerdot

Un fill de la família reial d'aquest país de l'Himalaia, Joseph Kinley Tshering, ha estat ordenat sacerdot com a membre de la Companyia de Jesús. És el primer sacerdot catòlic d'aquest petit regne, regit pel monarca Jigme Singhe Wangchuc, on està prohibida la propagació d'una altra fe que no sigui la budista. Fins el passat mes d'octubre que va morir, només un sacerdot jesuïta, canadenc, el pare Markley, que havia aconseguit la nacionalitat bhutanesa, havia pogut treballar al país. Degut al consell d'aquest jesuïta, el jove Kinley Tshering va anar a estudiar l'Índia en un col·legi

regit per missioneres de Sant Josep de Cluny, i després en un altre regentat pels jesuïtes. Va sol·licitar ser batejat i va passar a Bangalor per estudiar l'especialitat de gestió i administració d'empreses. De tornada al seu país va mantenir una estreta amistat amb el missioner Markley. La idea de fer-se sacerdot li va ser suggerida en un viatge aeri per la Mare Teresa de Calcuta. En la seva presentació als dignataris del regne com a sacerdot i jesuïta, el monarca va comentar que «no veia res de dolent» en la decisió religiosa del pare Kinley Tshering. (OFIM)

Cantoral

Cantoral amb 275 cançons. Hi ha dues edicions: una amb solfa i lletra i una altra solament amb la lletra.

Repertori, a l'abast dels fidels, per a participar en les celebracions litúrgiques.

Venda a les llibreries religioses.

Cassette

UNA VEU EXULTANT

Totes les cançons les trobareu enregistrades en 17 cassettes o CD.

CD NOVELTAT

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Acte multitudinari al santuari d'Urkiola on participaran els bisbes bascos

Motivar als joves el seu compromís pacificador

BILBAO.— El santuari d'Urkiola, a la diòcesi de Bilbao, acollirà un acte multitudinari entorn de la pau i la reconciliació els dies 26, 27 i 28 d'abril. Aquesta trobada compta amb el suport dels bisbes bascos, els

quals hi participaran activament. L'objectiu principal és motivar especialment els joves en un compromís pacificador en la societat, per a la superació de la violència i per iniciar el camí de la reconciliació.

La trobada està organitzada per la Comissió Diocesana de Bilbao «Paz y Reconciliación». Pel que fa als actes que es portaran a terme destaquen: de divendres a dissabte una acampada juvenil; una marxa, el diumenge 28, que començarà al poble de Mañaria i acabarà al santuari d'Urkiola, on tot seguit se celebrarà l'Eucaristia, subratllant així la dimensió creient i eclesial de la iniciativa.

Es portaran a terme activitats com tallers al voltant de la pau, pregàries, xerrades, i reflexions. S'han editat uns 2.000 cartells amb el lema: *Per avançar en la construcció de la pau*. També s'han realitzat 20.000 postals, de les quals 15.000 s'han enviat a parròquies, col·legis i associacions diverses de l'Església.

Idees per construir la pau

Es reservaran unes 5.000 targetes per entregar en el transcurs de la trobada. En elles es podrà respondre com es vulgui a una pregunta: «Que puc aportar jo per avançar en la construcció de la pau?». La Comissió organitzadora demana que s'enviïn al bisbat abans de la trobada o que es portin directament al santuari d'Urkiola, on s'exposaran durant el cap de setmana de reunió.

Aquesta Comissió de la Diòcesi de Bilbao per a la *Paz y Reconciliación* fou creada per decisió de Mons. Luis María Larrea, aleshores bisbe titular de Bilbao i els seu Consell Episcopal el juny de 1991. Aquesta Comissió està presidida en l'actualitat pel

vicari general de la diòcesi, Andoni Gerrikaetxebarria. La Comissió aborda les seves actuacions des d'una perspectiva educativa per anar establint criteris d'acord amb una visió evangèlica. (SIC)

Espanya

Monsenyor Javier Martínez

Jesús E. Catalá

Jesús Murgui

Javier Martínez, i Jesús E. Catalá i Jesús Murgui, respectivament

Nou bisbe per a Còrdova i auxiliars per a València

C.C.

CÒRDOVA- VALÈNCIA.— El Papa ha nomenat nou bisbe de Còrdova Mons. Javier Martínez Fernández, en l'actualitat bisbe auxiliar de Madrid, i als sacerdots Jesús E. Catalá Ibáñez y Jesús Murgui Soriano, bisbes auxiliars de València.

El que fins ara havia estat actual prelat de la diòcesi andalusa, Mons. José Antonio Infantes Florido, es va referir al nou pastor destacant «la seva rellevància en l'episcopat, la seva connexió amb el món universitari i el seu coneixement de la problemàtica actual de la nostra societat».

El nou pastor de Còrdova

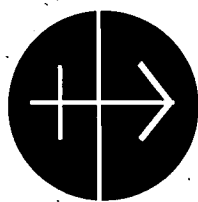
El nou bisbe va néixer a Madrid al 20 de desembre de 1947. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Conciliar de Madrid. És llicenciat en Teologia i doctor en Llengües Semites. Sacerdot el 3 d'abril de 1972, ha exercit els càrrecs de professor d'Introducció a la Bíblia i professor de la càtedra de Siri a la Catholic University Americana. Va ser nomenat bisbe auxiliar de Madrid l'11 de maig de 1985.

La notícia del nomenament ha estat acollida amb un gran goig a tota la diòcesi i va ser destacada pel diari local *Córdoba* que ha comentat: «Monsenyor Martínez és un home jove, amb una gran preparació espiritual intel·lectual, pastoral i humana».

Els dos bisbes auxiliars de València

Jesús E. Catalá Ibáñez nasqué a Villamarchante el 22 de desembre de 1949. És doctor en teologia i llicenciat en Filosofia i ciències de l'educació. Ha exercit diversos càrrecs en parròquies, i va ser assistent extraordinari de la Secretaria en diversos Sínodes dels Bisbes. Acompanyà al Sant Pare en els seus viatges apostòlics a Costa d'Ivori, Angola, Uganda.

Per la seva banda, Jesús Murgui Soriano nasqué a València el 17 d'abril de 1946. És doctor en Teologia per la Universitat de Salamanca, ha exercit diversos càrrecs a la diòcesi de València, era consiliari d'Acció Catòlica general i des del 1993 és vicari episcopal.

Ajuda a l'Església Necessitada

Ajuda per a refugiats

A Tanzània i, més concretament a la regió de Kagera, hi ha 11 camps de refugiats amb un total de 602.471 persones, procedents de Rwanda i Burundi a causa del darrer conflicte bèl·lic.

Són 602.471 persones que tan sols sol·liciten poder viure amb dignitat.

Les podem deixar soles?

Les volem ajudar?, sí?

Si és així, envieu la vostra almona per xec, gir postal a:

A.E.N.

C/ Lluís Antúnez, 24, 2n. 2a.

08006 Barcelona. Tel. (93) 237 37 63.

O bé fent un ingrés al c/c. 0049-1260-211-002731-2 de Banc Central-Hispà. Via Augusta, 6 - 08006 Barcelona.

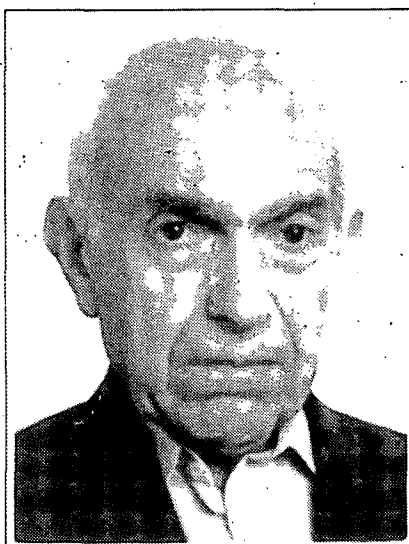
Les ajudes rebudes per a aquesta finalitat, les canalitzarem mitjançant el «Servei Jesuïta per als Refugiats».

Ha mort Mn. Josep M. Bardés

Barcelona

Un apassionat intel·lectual obert al diàleg amb el món

BARCELONA.— Josep M. Bardés i Huguet, prevere, va morir la nit d'aquesta Pasqua, el 7 d'abril de 1996, després de patir un accident de trànsit a la carretera de la Rabassada el Dilluns Sant, 1 d'abril. Els seus familiars, amics i companys, així com l'Església barcelonina i catalana, van coincidir en donar a aquesta pèrdua el caràcter de promesa de Pasqua. En el funeral, celebrat el dijous 11 d'abril a l'església de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona, van rendir-li un sentit homenatge, il·luminat per l'albada de la resurrecció.

Mn. Bardés ha deixat una forta empremta a l'Església catalana

Núria Oriol i Palarea

S'ha perdut un gran intel·lectual i un gran prevere, amb aquestes paraules nombroses persones han coincidit a definir la persona i l'obra de Mn. Bardés. La seva trajectòria vital, transmetent saber, ganes de viure i empena d'un viure tenyit per la utopia —la qual cosa el va portar a defensar els drets humans i la nacionalitat catalana en l'època franquista—, el feia estar sempre a punt d'aprendre, a continuar participant en conferències i congressos, i això als seus 81 anys d'edat. Precisament el dia de l'accident tornava d'escoltar una conferència del P. Oriol Tuñí, SJ, sobre el Misteri de la Pasqua, per la Unió Sacerdotal.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Jaume Traserria, acompanyat per l'ex-abat de Montserrat, P. Cassià Just, i nombrosos sacerdots, va presidir el funeral a Sant Pere de les Puel·les i després de destacar que Mn. Bardés va donar-ho tot al servei de l'Església va glossar l'homília en clau esperançada, ressaltant la passió intel·lectual del difunt i la seva obra i va animar als centenars de persones que omplien el temple a «edificar la nostra Església, és el nostre temps, és el temps de l'Església. Això són les primícies, què serà la consumació de tot?». L'atmosfera era d'una emoció continguda, de respecte, de comunió i d'esperança. La comunitat benedictina, també va ser-hi present, en un signe fraternal d'amistat per tantes hores passades al monestir de Mn. Bardés, el mateix lloc on va celebrar les seves noces d'or com a sacerdot.

Un erudit inquiet

Mn. Bardés va néixer a Barcelona el 13 de juny de 1914, va entrar ja adult al seminari i va ser ordenat prevere el 30 de maig de 1942. La

salut no l'acompanyarà massa durant la seva vida, però lluny d'apartar-lo del servei, el reorientarà per a viure'l d'una manera més profunda. Va estudiar Història Eclesiàstica a Roma i des del començament es va destacar per la seva visió oberta i serena sobre l'Església i sobre el món, adelantant-se al Concili Vaticà II. Va orientar l'Acció Catòlica especialitzada, juntament amb Mn. Batlles, sent consiliari dels joves durant una dècada, va pertànyer des del inici a la Unió Sacerdotal i durant molts anys va ser consiliari de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Va desenvolupar una gran tasca com a vicari i rector a Castellà del Vallès, on va fundar l'any 1946 «La Forja», i a les parròquies de la Sagrada Família de Terrassa, de Sant Francesc de Sales i de Sant Oleguer de Barcelona entre altres. Fidel al propi país va ser membre de «Catalans per Catalunya», juntament amb Jordi Pujol i Joan Raventós, i va fundar i va ser consiliari del Centre Francesc Eixemenis. D'una espiritualitat profunda, pregava seguint els camins de Sant Benet, de Sant Ignasi i dels Pares del Desert, era un gran coneixedor de la ciència espiritual i sabia transmetre-la. Feia anys que no estava tan actiu com abans, i encara que això li era un motiu de dol, va saber fer fructificar el seu silenci.

Transmetre el saber als altres

Alguns dels seus amics han volgut transmetre'ns breument alguns dels trets més característics de Mn. Bardés. Ja sabem que les paraules queden curtes per resumir tota una vida i l'amistat que ens ha vinculat a una persona al llarg dels anys, però poden servir per rendir homenatge.

Per a Mn. Serrano, era com un pare «un home bo i fort de caràcter». Des de l'inici va acompanyar

la meua vocació de capellà, m'ha acompanyat en la fe i li dec molt pels seus consells i orientacions. Sabia veure la mà de Déu en els esdeveniments de la societat i de

l'Església. Diria que la nostra diòcesi no el va saber aprofitar, pot ser per les circumstàncies polítiques que li va tocar viure. Jo, personalment, he perdut un gran amic».

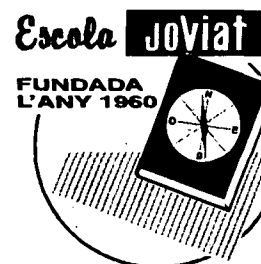
Per la seva banda, Mn. Boix explica que es van conèixer quan ell era universitari i «el vaig retrobar cap a l'any 1955 a la Unió Sacerdotal, i no vam perdre mai el contacte des d'aleshores. Era un home que aprofundia la seva espiritualitat i tenia una inquietud intel·lectual immensa, un desig de saber continuat i una memòria intel·lectual realment magnífica i extraordinària. Tenia una gran vitalitat malgrat les seves xacres. Era un gran dialogant i formador de consciències».

Mn. Batlles, que anava amb ell en el cotxe quan va passar l'accident i que s'està recuperant de

diverses fractures, ha comentat que: «Sentia una profunda vocació de ser prevere. No era un erudit tancat, sinó que es projectava enfora. Vam estar junts en l'etapa d'orientació de l'Acció Catòlica especialitzada. Formàvem un bon tàndem. Ell va connectar l'Església catalana amb els moviments que es produïen a Europa. Anava a l'essència de les coses, als plantejaments fonamentals. Defensor de la justícia i dels drets de les persones, era un gran amic de tracte planer i senzill».

Finalment, Antoni Bascompte ha dit: «Per a mi era una mena de pare, d'un pensament profundíssim, de tipus germànic, li resultava fàcil trencar motllos. Et trobaves amb un pensament pregon i líric i més que líric, místic. Dé tarannà obert i molt conciliar, la meua amistat arrenca del 1953. Era un home dialogant amb el món, el món no l'espantava, sabia discernir el que tenia de bo i de dolent. Pot ser no sabeu que tenia una gran passió pels trens, però no pels de juguina, sinó els de veritat, en sabia molt».

Escola amb Residència
per a nois i noies a partir de 12 anys

Educació Infantil

Primària i EGB

ESO

3r de BUP

COU

Cicles Formatius

Formació Professional

Administrativa i Comercial
Automoció
Electricitat i Electrònica
Hoteleria i Turisme
Informàtica de Gestió
Sanitària

Estudis Superiors de Turisme

Informació i inscripcions:

Folch i Torres, 5-13
08240-MANRESA
Tel. (93) 872 69 88
Fax. (93) 872 85 81

Visiti'ns

Tortosa

Es preveu una concurrència multitudinària

Inauguració del monument a la família

TORTOSA.— En plena primavera, el 21 d'abril, tal i com estava previst, les famílies d'arreu de Catalunya podran contemplar en l'epicentre de la capital de la comarca del Baix Ebre un cant a la família: La I Trobada Familiar de Catalunya.

J. Blanc i Bahima

Pel que fa a Tortosa hi han col·laborat per la part eclesial els Equips de la Mare de Déu, l'Apostolat Familiar i el bisbe Lluís Martínez i Sistach i per la part civil l'Ajuntament tortosí, amfitrió i beneficiari d'aquest «regal», tots ells preparen la inauguració del monument a la Família en aquesta diada.

El «regal» que fan les entitats catalanes, que dinamitza amb un gran entusiasme Daniel Arasa, director de l'Agència de Notícies Europa Press, també té un aspecte econòmic: els 11 milions que valen les figures de bronze del monument i uns altres 11 més de cara al muntatge i l'organització de l'encontre.

Està previst que presideixi l'acte el president de la Generalitat de

Catalunya, Jordi Pujol, acompanyat pel Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, diversos bisbes, consellers de la Generalitat, altres autoritats i personalitats catalanes i la representació estrangera del president de la Fundació internacional de la Família.

Una jornada lúdica i festiva

Els actes inclouen la inauguració del Monument, obra de l'escultor Joan Escudé, una gran Trobada Familiar amb un dinar popular i un acte cultural, es lliuraran els Premis Empresarials Família i s'anunciaran nous premis i els projectes de futur del GEC, es difondrà el «Manifest de la Família», es farà una missa i una ofrena a la Mare de Déu de la Cinta (Patrona de les Dones Embarassades). També es farà un partit de futbol de vetera-

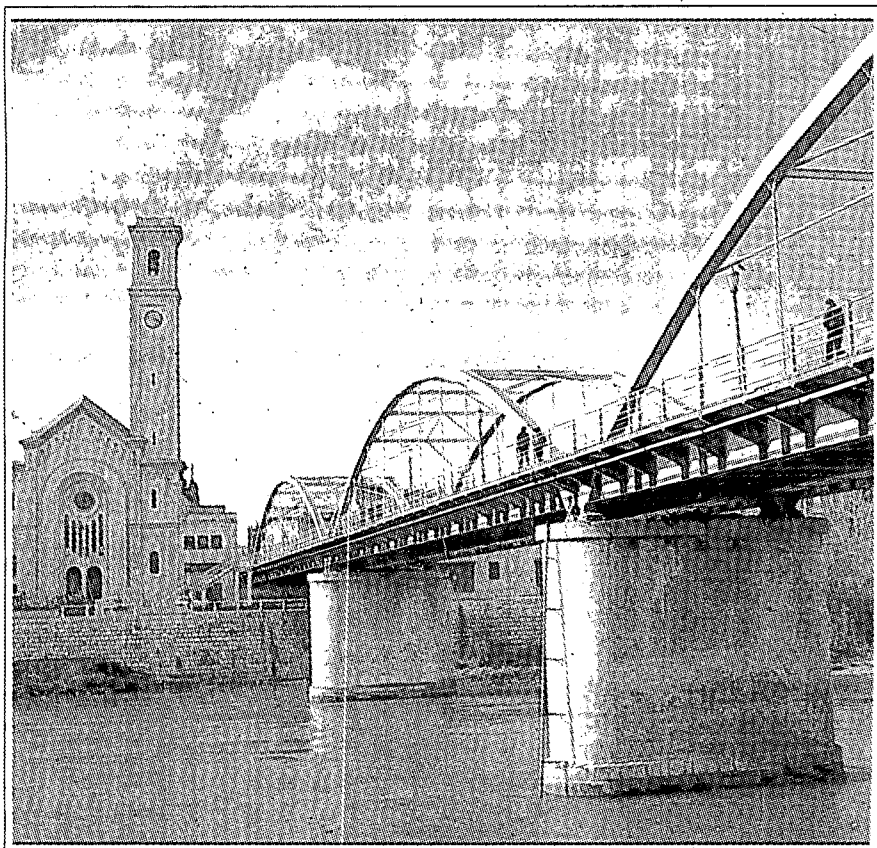
nas del FC Barcelona i veteraans locals, una exposició d'escultures i els Specials Olímpics, que en paral·lel, durant tot el dia, faran competicions de futbol-sala i els minusvàlids també realitzaran una jornada de competicions de futbol-sala (provincials de Tarragona i Interprovincials de Catalunya). Globalment serà una gran jornada d'activitat familiar, festiva i cultural.

El dinar serà gratuït amb fideuà, «baladarada» i postres, acompanyats de porrons de vi.

Aquest dia es vol que Tortosa surti al carrer en un ambient lúdic i a la vegada seriós. Està prevista

l'assistència de més de cinc mil persones de fora de la ciutat i hi haurà el servei d'un tren especial i de diversos autocars. Quan s'arribi a la ciutat es podran seguir els cartells indicadors de l'encontre.

A partir del dia 21 d'abril tot hom podrà admirar a la primera rotonda de Tortosa, segons es ve de l'Aldea, el monument a la Família. Una escultura de bronze d'una família concebuda amb atreviment artístic; «tot ve de l'aigua», l'aigua d'un llac que ens regala dues ones que es transformen en home i dona. Fruit d'aquesta abraçada dinàmica s'apunten els caps de tres fills.

El famós pont d'entrada a la ciutat de Tortosa

Tarragona

El bisbe d'Urgell serà nomenat soci honorífic de l'Associació Medieval

MONTBLANC.—El bisbe de la Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Martí i Alanís serà nomenat soci honorífic de l'Associació Medieval de la Llegenda de Sant Jordi, entitat que organitza la Setmana Medieval de Montblanc.

Joan Boronat

Monsenyor Joan Martí, nascut al poble del Milà, a la comarca tarragonina de l'Alt Camp, va ser director durant deu anys, des de 1956 a 1966 del Col·legi Episcopal Mare de Déu de la Mercè a Montblanc, centre docent que va ser fundat per l'aleshores arquebisbe de Tarragona, cardenal Benjamín de Arriba i Castro.

Una gran vila medieval

Cal recordar que d'uns anys ençà, en arribar la festa de Sant Jordi, Montblanc es transforma, com retrocedint en el temps, en la gran vila medieval d'antuvi i fa revivre de forma espectacular la llegenda entre Sant Jordi i el drac.

El nomenament del bisbe de la Seu d'Urgell com a soci d'honor de l'Associació Medieval de Montblanc tindrà lloc en el decurs de l'últim acte que se celebrarà amb motiu d'aquesta festa, el diumenge dia 28 d'abril en finalitzar la representació de les Corts Catalanes de 1414, que té com a marc l'església de Santa Maria, a partir de les set de la tarda. Previament el bisbe Joan serà rebut al local de l'esmentada associació.

Les personalitats distingides fins ara amb el títol de soci honorífic de l'Associació Medieval de la Llegenda de Sant Jordi a Montblanc són el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol; Joaquim Xicoy, ex-president del Parlament de Catalunya i el conseller de Turisme de la Generalitat, Lluís Alegre, entre altres.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfrent n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Baldini Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaià)	43762	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserva el teu exemplar, ara!

Elias Yanes a la diada sacerdotal

Urgell

«L'actualització de l'Església no ha buidat els temples»

LA SEU D'URGELL.— El president de la Conferència Episcopal Espanyola, Elias Yanes, va presidir la diada sacerdotal del Dilluns Sant i va respondre preguntes sobre la pràctica religiosa, la classe de religió i el papa Joan Pau II. En el mateix dia, el presbiteri va celebrar els 25 anys de l'episcopat del Bisbe Joan.

Antoni Mirabet

L'ensenyament, concretament la classe de religió als centres públics, va ser el tema plantejat per Antoni Cagigós, delegat diocesà d'ensenyament, a Elias Yanes. «Sóc prudent en tractar aquest tema i crec que no s'han tret totes les conseqüències de la legislació, malgrat les reticències del Ministeri», va respondre el president de la Conferència Episcopal Espanyola. De cara al futur va manifestar: «Possiblement el nou Govern tindrà més respecte a la classe de religió».

Manuel Farré, rector de Sort, va plantejar

Monsenyor Elías Yanes va assistir als 25 anys del bisbe d'Urgell

una qüestió que ha suscitat dubtes en algun sector eclesial: gaudim d'una nova litúrgia i hem aplicat una pastoral renovada, però els temples s'han buidat. «L'Església d'avui, postconciliar, és millor que la

d'abans, —va respondre Monsenyor Yanes— el que està més malalment és la societat». El que ha buidat els temples no ha estat la modernització, sinó l'empitjorament de la societat, va precisar el prelat.

Sense la renovació postconciliar la crisi hauria estat més acusada.

«Joan Pau II ha estat un Papa molt maltractat per la premsa», va dir Elias Yanes a Joan Dies de Ribera de Cardós. Les acusacions involucionistes no tenen suport. Per exemple, en doctrina sobre

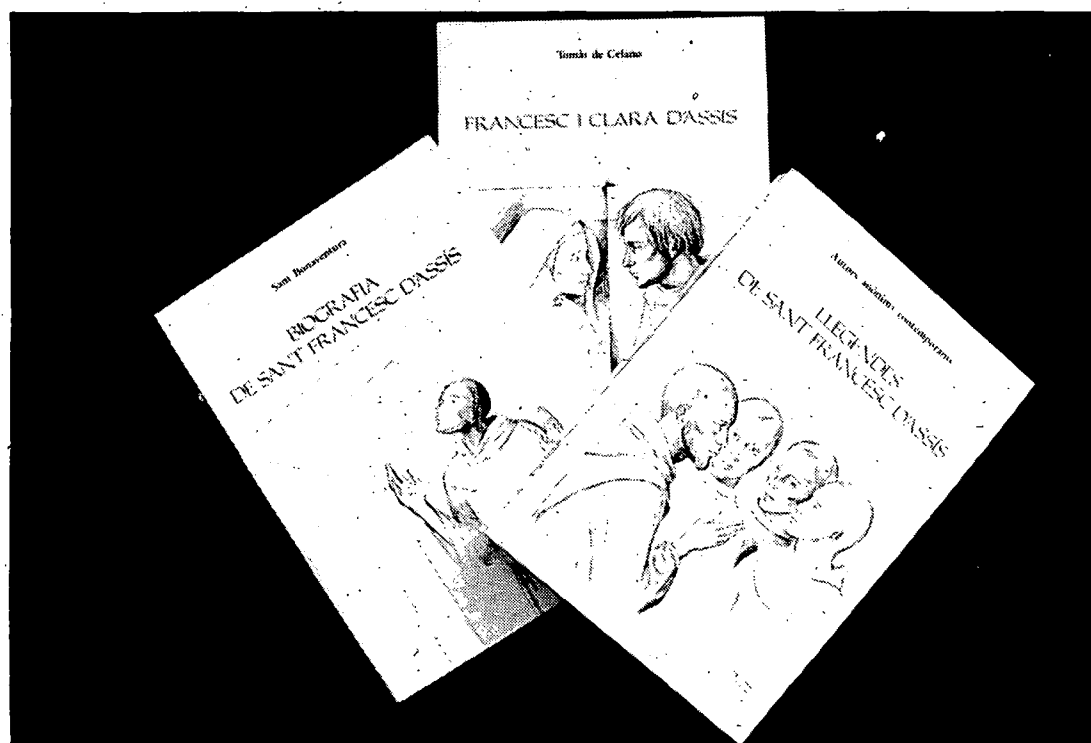
sexualitat Joan Pau II no ha estat més restrictiu que Pau VI i en matèria social ha avançat molt el pensament de l'Església.

En la Missa Crismal quatre seminaristes van ser rebuts com a aspirants al diaconat i al presbiterat. Es va donar gràcies pels 25 anys d'episcopat de Joan Martí i Alanís, també pels 25 anys de sacerdoci de Joan Peretó i es va fer una pregària de sufragi pels tres preveres de la diòcesi que han mort l'any 1995. Després de l'acte litúrgic, preveres, diaques i seminaristes van compartir el dinar i van oferir al seu bisbe un quadre d'argent sobrepujat que recorda les etapes del servei pastoral de Monseñor Joan Martí, primerament la del sacerdoci a Tarragona i, des del 1970, la del servei episcopal a

Urgell. Elias Yanes, arquebisbe de Saragossa, va obsequiar al bisbe d'Urgell amb una imatge de la Mare de Déu del Pilar. Gairabé tot el presbiteri va ser present a la diada sacerdotal del Dilluns Sant.

LES FONTS FRANCISCANES

VERSIÓ DEL FRANCISCÀ FRANCESC GAMISSANS, PERIODISTA I ESCRIPTOR.

Per conèixer sant Francesc d'Assís cal anar a les fonts. *Les fonts franciscanes* han estat traduïdes a les principals llengües del món. Avui també, per primera vegada, al català.

La col·lecció consta de cinc volums. Ara ja és a la venda el tercer.

Edició de: La Formiga d'Or.

Barcelona

Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut

«Hi ha molts joves amb set de Déu»

El dia 21 d'abril s'iniciarà la XIV trobada «Pels camins de l'oració. La vida consagrada i l'oració», que se celebrarà al monestir de Sant Maties (c/ Bellesguard, s/n), de Barcelona. Quatre ponències, amb els seus respectius col·loquis, constitueixen el programa d'aquest encontre sobre la pregària. Parlem amb Rosa Deulofeu González, delegada episcopal de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona, que hi impartirà una de les esmentades conferències.

Miquel Àngel Codina

—Properament tindrà lloc la XIV edició de la trobada «Pels camins de l'oració. La vida consagrada i l'oració». Quins són els objectius que es pretenen aconseguir amb la celebració?

—Jo no formo part de la preparació d'aquestes trobades ni en conec la seva trajectòria. Però entenc la seva finalitat: l'aprofundiment, reflexió i difusió de la vida cristiana. Assumir l'oració com a vivència indispensable per a fer de la nostra vida un itinerari creient.

—El diumenge 28 d'abril vostè impartirà la conferència titulada «Com veu la joventut actual la vida consagrada i què en demanen». Expliqui'ns breument quins seran els eixos essencials que desenvoluparà al llarg d'aquesta ponència.

—Intentaré en primer lloc fer una mirada

Rosa Deulofeu afirma que «la nostra evangelització ha de tenir una expressió clara i un esperit generós»

a la nostra societat, sobretot pel que fa als valors que prioritza i per tal de veure fins a quin punt aquests valors ens preparen a creure, o ens poden allunyar de l'obertura de la fe. Lògicament això ho faré a partir del treball fet al Concili Provincial Tarraconense en el seu apartat: *Anunciar l'evangeli a la nostra societat*. Després, i a partir d'aquesta anàlisi, fer una aproximació al jove que ens ajudi no a judicar-lo sinó a entendre'l. Aquest recorregut ens servirà per adonar-nos com veu i pot entendre avui, el jove, la vida consagrada i quina exigència suposa per a nosaltres, els adults, aquesta percepció dels joves. Em sembla del tot necessari anar ca-

minant vers una expressió del do de la fe, no fruit de la nostra angoixa o necessitat sinó fruit del profund convenciment que estem donant l'esdeveniment més important de la nostra vida: conèixer Jesús i iniciar un camí amb Ell. Sento que la nostra evangelització ha de tenir una expressió clara i un esperit generós.

—Una de les grans línies d'actuació que duu a terme la vostra Delegació diocesana de Pastoral de Joventut és la vivència de la fe, que es fonamenta principalment en l'Escola de Pregària. Ens podria comentar com és el seu funcionament i les diferents activitats que hi programeu?

—L'Escola de Pregària pretén ajudar els joves a descobrir la pregària i aprendre a viure-la. És una formosa vivència que a Barcelona ja té 10 anys de vida i que permet als joves viure aquesta experiència juntament amb molts altres joves, amb la presència i ensenyament del bisbe i al cor de la Catedral. Tot amb una clara intenció d'ajudar-los i ajudar-nos a viure i ser Església. Pel que fa al seu funcionament, ens trobem el primer dijous de cada mes. Cada any l'Escola de Pregària proposa un tema de reflexió, aquest any estem fent la reflexió sobre el Credo, la lectura d'algun salm, algun fragment de la Bíblia, cants, elements catequètics, la reflexió del nostre Cardenal, pregàries... són el contingut d'aquesta Escola.

—Creu que avui dia el jove, en general, viu força allunyat de la pregària? Quines són les causes d'aquesta situació? Què cal perquè els joves s'hi apropin?

—I els adults? No vivim allunyats de la pregària? Tinc la sensació que ens fem poc aquesta pregunta i que amb massa facilitat la reservem als joves. Hi ha molts joves de vida de pregària, hi ha molts joves amb desig de pregària i hi ha molts joves amb set de Déu, sense potser saber-ho gaire. Amb tot, jo crec necessari que el jove trobi prop seu adults joiosos de creure i arrelats a Déu des de la pregària i la vida de donació als altres. Aquesta pregunta sovint em provoca una seriosa mirada a la meua vida.

Primer aniversari de la mort del Dr. Capmany

C.C.

SABADELL.— Amb motiu del primer aniversari de la mort del Dr. Josep Capmany, que havia ocupat el càrrec de director de les Obres Missionals Pontificies, el dissabte 20 d'abril se celebra una eucaristia commemorativa a la ciutat de Sabadell.

La celebració tindrà lloc a la parròquia de Sant Fèlix, a la qual va pertànyer el Dr. Capmany quan vivia a Sabadell, on va ser batejat, i a la qual ha llegat en el seu testament el bàcul episcopal. En aquesta missa participaran alguns membres del Consell de Direcció de la Direcció Nacional de les Obres Missionals Pontificies i alguns familiars i amics. Després de l'eucaristia s'anirà al cementiri per col·locar a la seva tomba unes flors i resar-li un senzill respons.

A més a més, es publicarà un llibre que recollirà els articles doctrinals, d'una gran riquesa teològica i missiològica, que el Dr. Capmany publicava en ocasió de les diferents Campanyes de cada any, més alguns altres de temes diversos, precedits d'un pròleg explicatiu.

Homenatge al Dr. Ramon Roca-Puig en els seus noranta anys

C.C.

BARCELONA.— Al col·legi Betània-Patmos de la ciutat comtal es va celebrar el 23 de març un acte d'homenatge al Dr. Ramon Roca-Puig, canonge emèrit de la catedral de Barcelona i expert en papirologia bíblica i en la litúrgia i la literatura dels primers segles de l'era cristiana, amb ocasió de complir els 90 anys.

Sota l'epígraf genèric de «Papyri barcinonenses» el doctor Roca-Puig ha publicat nombrosos treballs d'investigació de gran valor científic, que han prestigiat internacionalment la nostra llengua i la nostra cultura.

L'acte d'homenatge va consistir en una missa a la qual va seguir un dinar que va reunir els seus nombrosos amics i representants de diverses institucions. Es van rebre nombroses adhesions, destacant la del cardenal Carles.

La tasca investigadora del Dr. Roca-Puig ha merescut la concessió de diversos guardons, entre ells la Medalla al Mèrit Científic i Tecnològic Narcís Monturiol (1985), la Creu de Sant Jordi (1989) i la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1993).

El bisbe Carrera no va acusar a la Conferència Episcopal Espanyola

C.C.

BARCELONA.— En relació amb un despatx de l'Agència EFE del passat 3 d'abril, àmpliament recollit en els mitjans de comunicació, l'oficina de Premsa de l'Arquebisbat de Barcelona vol precisar alguns aspectes del mateix, per considerar que tergiversa el contingut real de les declaracions del bisbe Joan Carrera.

S'han atribuït al bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, unes afirmacions fetes en el decurs d'una tertúlia radiofònica sobre la possible influència d'alguns bisbes espanyols en el retard de la «recognitio» del Concili Provincial de la Tarraconense.

La manera com la notícia en qüestió va ser redactada atorgava a les paraules del bisbe auxiliar una forma de declaració i un sentit d'acusació que no tenien, ni en el context ni en els termes exactes de les seves paraules.

A més a més, monsenyor Carrera vol puntualitzar que el sentit de la seva intervenció va ser el de desitjar que s'assoleixi un clima de major comprensió i diàleg entre totes les nacionalitats i els pobles de l'Estat espanyol, tasca en la qual tots els membres de l'Església catòlica tenen una especial responsabilitat. Ell mateix ha procurat contribuir-hi en el passat i desitja continuar-ho fent.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Arriba a la vintena celebració

Girona

Esclat de la Pasqua Jove

OLOT.— Aquesta ciutat va ser l'escenari de la vintena celebració de la Pasqua Jove Gironina que va aplegar, la nit de Dissabte Sant, un miler de persones, 500 de les quals eren joves.

Jaume Reixach.

La celebració de la Pasqua Jove comença a mitja tarda amb un treball de reflexió que enguany pivotava sobre aquest lema tan suggestiu: «Atia el teu foc».

El fred, ens van ensenyar un dia, no és sinó absència de calor. Hi ha moltes situacions de fred a la vida que no són sinó absència de calor. És a dir, de caritat evangèlica. «Tu, apuntava el llibret que guiava el treball de grup, ets el primer responsable d'aportar-hi el teu foc, el teu escalf, a aquestes situacions de fred».

El treball de reflexió es va fer per grups a l'exterior de l'ermita de Sant Francesc, als afores d'Olot. Més tard, els participants es van concentrar al passeig Bisbe Guillaumet, que va lluir un ple com en les festes del Tura. En aquest passeig (i en els carrers annexos)

va tenir lloc un sopar de campanya frugal. Després, els 500 participants van entrar a l'església parroquial de Sant Esteve, que ja era pràcticament plena de la gent que s'hi havia anat aplegant, i va començar la Vetlla Pasqual amb l'anunci de la Pasqua Jove, un pregó vibrant escrit per Jordi Reixach, vicari de Sant Esteve.

Esplèndida celebració litúrgica

L'edició d'un oportú llibret va permetre un índex de participació real que va donar com a resultat una celebració amb majúscules, una Vetlla Pasqual que no dubto a qualificar d'esplèndida. Val a dir que tot hi ajudava: la bona disposició dels participants, que havien passat la tarda reflexionant; la presència entusiasta de la feligresia d'Olot, que hi va assistir massivament; i el lema («atia el teu foc») tan en consonància amb la terra olotina, terra volcànica per excel·lència... Tot plegat i conjuntat va proporcionar el clímax que les ocasions solemnes demanen. No és, doncs, frivolitat (ni triomfalisme) qualificar d'esplèndida la vintena celebració de la Pasqua Jove. Ho va ser. Ho sol ser sempre.

El problema de la Pasqua Jove no és la celebració en ella mateixa, sinó la conveniència o no de convocar-la. Existeix un petit debat que dura tant com la mateixa celebració, ja que es va iniciar des dels primers compassos. Alguns, des de la pastoral litúrgica, opinen que la Pasqua Jove resta participants a les comunitats parroquials, que el dia de la celebració pasqual — el més important de l'any — queden una mica orfes. D'altres, més coneixedors del món juvenil, opinen que una bona part dels joves que participen a la Pasqua Jove no assistirien, probablement, a la celebració parroquial.

Així estan les coses. Enguany, no sé si com un exponent del desgast que aquesta polèmica (en sordina) comporta, ha estat el primer que no s'ha anunciat a quin lloc se celebrarà l'any vinent. Però se celebrarà?

La revista olotina *Alimara*, que dirigeix el rector de Sant Esteve, Mn. Emili Montal, ha dedicat un número especial al «foc». S'ha fet ampli ressó del lema d'enguany. Tots els articles glossen el foc. Hi ha una entrevista a l'Enric Roura, responsable diocesà de la Pasqua Jove, un altre de Mn. Ramon Oller dedicat a la primera Pasqua Jove diocesana, que va ser al Col·lell, i un tercer de Miquel

Àngel Ferrés que explica amb particular lucidesa el debat que bateja al fons d'aquesta celebració. També s'hi poden llegir, entre d'altres articles, del propi Montal, de Busquets i Grabulosa, de Carles Aulí, Ramon Barnera, Jordi Font, Llorenç Planagumà, el pregó ja esmentat de Jordi Reixach i el missatge pasqual als joves, del bisbe Jaume.

Amb paraules càlides i un to directe, el bisbe Jaume va dir als joves presents: «hem vingut a celebrar la Pasqua de Jesús convocats pel lema *Atia el teu foc!*. La majoria de vosaltres sou confirmats. No dic «heu estat», sinó «sou», perquè el foc de la Pasqua, l'Esperit de Jesús, l'Esperit Sant continua amb vosaltres. Atia aquest foc i la vida se't farà més clara, et sentiràs més responsable de la creació i de tirar-la endavant, ajuntant les mans a les mans amb els qui teniu la mateixa il·lusió de fer un «món nou i una terra nova».

Per la seva banda, el pregó pasqual ja havia encoratjat els presents a «Atiar el foc» per comprendre els qui no pensen igual, per sembrar la llavor del diàleg, per fer brotar la justícia i per posar-se a caminar en aquesta Pasqua.

Claret

Editorial Claret • Roger de Llúria, 5 • Tel (93) 301 08 87 • Fax (93) 317 48 30 • 08010 Barcelona

Gerhard Lohfink

L'ASCENSIÓ DE JESÚS

INVENCIO O EXPERIENCIA?

No exigeix la honradesa anomenar d'una vegada tota la història de l'ascensió al cel com allò que és clarament: una invenció —una invenció, això sí, piadosa; però clarament i manifestament una invenció? Però hi ha de debò, darrere la història de l'ascensió una experiència real? I sobretot: com s'arribà a la història de l'ascensió tal com la trobem en Lluc? Aquest quadern analitza de manera precisa el conjunt d'aquestes qüestions. El que es proposa en darrer terme és respondre a la qüestió: què hi ha d'autènticament succeït, i creïble per nosaltres, a la base de la història de l'ascensió de Jesús al cel?

Gerhard Lohfink, nascut el 1934, és conseller científic i professor de Nou Testament a la Universitat de Tübinga.

COL·LECCIÓ GLOSSA 7. PVP: 750 PTES.

Concepció Poch

DE LA VIDA I DE LA MORT

REFLEXIONS I PROPOSTES PER A EDUCADORS I PARES

Vida i mort, mort i vida: són les dues cares d'una mateixa moneda. Però la societat occidental només vol veure la «cara» i pretén ignorar l'existència de la «creu». Aquesta actitud, que vol ignorar la realitat, manté la mort en un estat psicològic latent i es troba a l'origen de moltes angoixes i sofriments.

Aquest llibre vol d'omplir un gran buit del nostre sistema educatiu: vol desenvolupar una pedagogia de la mort que ajudi a madurar els nostres infants i adolescents.

Concepció Poch és professora de filosofia i ètica d'Ensenyament Secundari, membre del Grup d'Investigació en Valors de la universitat Ramon Llull i de l'Equip de Recerca en Valors de l'Institut de Ciències de l'Educació (ICE) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

COL·LECCIÓ FER ESCOLA 4. PVP: 1.400 PTES.

Projecte: Ignasi Ricart • Text: Joan Baró • Il·lustració: Maria Rius

LA BÍBLIA

UN POBLE A L'ESCOLTA DE DÉU

La Bíblia: Un poble a l'escolta de Déu s'adreça als nois i noies de 8 a 14 anys, amb uns objectius pedagògics molt definits, amb els quals es vol desmarcar d'altres publicacions bíbliques per a infants que hom pot trobar en el mercat.

- És un text didàctic que ajuda a entendre la Bíblia.
- És una preparació per a la lectura i comprensió de la Bíblia "dels grans", i no cap mena de substitut.
- Es presenta com una història, i no com un conjunt d'històries. La història d'un poble que escoltant i acollint la Paraula esdevé el Poble de Déu: un poble a l'escolta de Déu.
- Un llibre visualment agradable; l'acurada qualitat artística del volum cerca que la història que transmet es revesteixi de dignitat.
- Finalment, tant el text com la il·lustració responen equilibradament als gustos, necessitats i capacitats dels nois i noies a qui s'adreça.

TAMANY: 22 x 28,5 CM. 352 PÀG.
PVP: 2.950 PTES.

el millor regal
de primera comunió

Barcelona

Convidats pel Projecte David

El grup Talitakoum oferirà un taller de percussió

Jacques Rondreaux és el bateria del grup musical cristià francès Talitakoum

Glòria Carrizosa

BARCELONA.— Jacques Rondreaux, bateria del grup musical cristià francès Talitakoum, acompanyat per Jacques Deligny, impartiran un taller de percussió organitzat pel Projecte David en el qual tocaran instruments tan exòtics com les *Congas*, *Tambores Bajos*, *Cimbals*, *Bastones de lluvia*, *gongs*, etc. Les persones interessades en participar-hi poden reservar la seva plaça al tel: 412 24 24 atès que són limitades.

Així mateix, el Projecte David oferirà una conferència el 19 d'abril a les vuit del vespre a càrrec del professor Dionisio Borobio de la Universitat Pontificia de Salamanca que parlarà sobre «Evangelització: primer anunci i procés de catecumenat» a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (Rambla de Catalunya, 115). Dionisio Borobio és autor de nombrosos treballs sobre evangelització i sacraments de la iniciació.

Testimoniatge cristià

Jacques Rondreaux, bateria professional animava un taller musical en una casa dels *Orphelins Apprentis D'Auteil* (reconeguda fundació francesa que acull infants i joves marginats de la regió de París). Els alumnes més antics i altres amics seus van decidir formar un grup per donar testimoniatge de la seva fe en Crist. Dos grans músics cristians seduïts pel projecte es van afegir al grup: Claude Bernard i Bruno Paoli. Havia nascut Talitakoum.

És un estil soul-jazz, amb accent de blues, sis músics expressen amb els seus concerts que l'evangeli ha transformat les seves vides. L'any passat van participar en la desena edició del Multifestival David. Rondreaux comentava la importància que té per a ell ser un artista cristià. «Els artistes tenim una tendència al narcisisme, ens atribuïm massa sovint els dons que Déu ens ha donat. Nosaltres volem fer-los fructificar i compartir-los especialment amb els joves fent que hi participin amb nosaltres. Volem fer com el jove de l'Evangeli que en lloc de guardar els seus pans i peixos, els dona a Crist, el qual els va multiplicar i va donar de menjar una multitud».

El proper Multifestival

El Projecte David ja està organitzant l'onzena edició del Multifestival David que serà del 4 al 8 de juliol al Monestir de les Avellanes (Lleida). Enguany presenta moltes novetats, una d'elles és la colònia per a nens/es de 5 a 13 anys, la qual funcionarà simultàniament amb el Multifestival. Hi haurà activitats on es potenciaran els aspectes lúdics i la formació ecològica.

El Multifestival és un espai eclesial per participar amb tota la família. Per això s'encoratja tots els pares a passar el diumenge compartint amb els seus fills l'eucaristia al matí, seguida de diferents espais, on artistes cristians d'arreu del món donaran testimoniatge de la seva fe en Crist.

Per a més informació o per a inscriure's al David'96. Tel. i fax: 412 24 24.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El conreu de les ciències i l'ètica/ filosofia

Un metge que coneix de fa un cert temps, a més de ser un especialista molt bo, pinta quadres d'un gran nivell artístic. Ara li han concedit un premi nacional de pintura. Li comentava que entre els metges —a diferència, pel que em sembla, d'altres científics— havia trobat amb una certa freqüència conreadors d'algun art o de la literatura, cosa que els portava a ser humanistes, i no uns mers homes de ciència. I ell em va contestar amb senzillesa, però amb encert: «És que els metges no tractem coses, sinó persones humanes.» Aquesta conversa és el que m'ha induït a escriure aquest article.

«El millor metge també és filòsof.» És el títol d'uns dels escrits dels temps de Gal·lè. La necessitat d'una reflexió filosòfica que acompanyés la medicina era sentida des de l'inici d'aquesta ciència. S'ha observat, per altra banda, que la mateixa filosofia, si més no en la reflexió socràtica, s'alimentava i s'inspirava en la medicina i en els seus mètodes.

Més ençà, G. Thibon escrivia al seu volum *Qu'attendez vous du médecin?*, obra composta en col·laboració amb G. Marcel i d'altres: «¿Com pot saber el tècnic de la medicina el que té el malalt, si no sap allò que és?».

És conegut de tothom el jurament hipocràtic, que ha inspirat la deontologia mèdica durant tot el període de la civilització clàssica i medieval fins als temps moderns. Encara avui es pronuncia a moltes facultats de medicina en la cerimònia pública de graduació i es manté com a símbol de l'afirmació d'una ètica professional fonamentada en «valors objectius» de l'home i en el respecte «absolut» de la vida i de la persona, per damunt de qualsevol interès i de les demandes del pacient mateix.

Afegim-hi que, per garantir absolutament el respecte de la vida, aquesta ha de ser intocable, i, perquè sigui intocable, ha de ser sagrada.

Em sembla que la dignitat de tota persona resta molt més fora de perill no sols quan es considera que l'home «té dignitat» —allò que es té pot ser arrabassat, fins i tot contra tota justícia—, sinó quan es creu que l'home «és dignitat».

Pel que fa a la necessitat de l'ètica professional, Joan Pau II va dir en un congrés internacional de teologia moral (11/04/1986): «Els estudiosos de l'ètica tenen avui una greu responsabilitat, tant a l'Església com a la societat civil. Els problemes a què ells s'enfronten són els més seriosos per a l'home: aquells problemes de la solució dels quals depèn no sols la salvació eterna, sinó també sovint el seu futur damunt la terra.»

Quan l'ètica mèdica reivindica, per exemple, els drets del respecte de la vida i de la persona, també per als presoners de guerra, i també per als condemnats per la llei, per a tots els malalts, els moribunds o els disminuïts, treballa per la llibertat de l'home «com a home» —diu Elio Sgreccia—, treballa per la llibertat de tothom i per la llibertat «tout court».

Amb una gran assistència de públic

Setmana Franciscana de la Solidaritat

BARCELONA.— Del 18 al 24 demarç, la comunitat eclesial de Sant Francesc d'Assís del barri de Sant Gervasi de la ciutat comtal va organitzar una setmana de sensibilització cristiana sobre el problema de la marginació social: drogaaddictes, malalts de la sida i emigrants llatinoamericans. La resposta de la gent al llarg d'aquests dies ha estat excel·lent.

Entre els assistents va destacar Francesc Candel, el tercer començant per la dreta

Sergi Barredo

El fòrum del dimarts va ser el primer plat fort. Hi van participar el conegut i compromès escriptor Francesc Candel (el llibre del qual *Los otros catalanes* li va donar el salt a la fama, avalat per altres posteriors), el franciscà conventual Valentín Hernández, que treballa amb malalts de la Sida a Madrid, i Telesforo Martín, que ajuda els nens d'emi-

grants en l'àmbit del Raval de Barcelona. El dijous va tenir lloc una animadíssima taula rodona en què van parlar de realitats que impacten: Albert Sabatés, encarregat del «Proyecto hombre» a Barcelona; José Parra, franciscà conventual responsable a Madrid de dirigir un pis d'ex-drogaaddictes; i Maria José Sánchez, que va exposar la situació social d'una barriada obrera típica

a Sevilla (Parque ALCOSA). L'ampli ventall de preguntes va delatar l'interès entre els assistents.

No podia faltar el testimoni dels joves i de la música: el divendres es va celebrar un concert a càrrec del cantautor Javi Sánchez (madrileny que treballa a ALCOSA i franciscà conventual); ens va oferir un brillant repertori i una magistral lliçó de catequesi

«musical» centrant-se en els continguts de la seva última cinta «Ojos que ven», basada en la realitat marginadora però animant a una acció esperançada. Com a colofó, va actuar el grup aragonés Anawim, que formen Pepe, Cristina i Miguel—algú comentava en escoltar-los: «i que després es digui que els joves no ofereixen valors i testimonis!».

El dissabte i el diumenge es va organitzar una mostra intercultural en què va participar el grup missioner, el voluntariat del Raval i l'associació Mujeres sin Fronteras. Hi va haver degustació de menjar i reposteria típiques de Llatinoamèrica; cada estand oferia, a més a més, una modesta però atractiva informació sobre el país de referència. La resposta de la comunitat eclesial i del barri ha donat ànims per a futures iniciatives.

Mujeres sin Fronteras és una associació que acaba de néixer i que acull dones llatinoamericanes (i d'altres procedències, moltes de les quals desenvolupen la seva feina en el barri dins del servei domèstic). Disposa d'assessoria jurídica, assistència social —a càrrec de Mamen— secció d'alfabetització (català, castellà i cultura general), de costura i de cuina entre altres activitats. És l'embrió del que pot —i ha de— ser un instrument de gran ajut a tot un col·lectiu que viu i treballa a Barcelona.

La tria dels **estudis universitaris** és una decisió fonamental per a la formació

Tria uns dels futurs professionals.

Els centres Blanquerna de la Universitat

Ramon Llull promouen un

Estudis ensenyament de qualitat, no

massificat. Els estudiants es formen a través d'una metodologia

Universitaris

individualitzada, que combina la teoria i la pràctica, i estimula la

Diferents iniciativa, l'esperit crític i el treball interdisciplinari.

Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Blanquerna

Diplomatura d'Infermeria
Diplomatura de Fisioteràpia

C. Santaló, 37. 08021 Barcelona. Tel. 253 30 80 i 414 00 35

Conferències Informatives

Dissabte, 27 d'abril, 11h.
Dissabte, 29 de juny, 11h.

Escola Universitària de Mestres Blanquerna

Diplomatura de Mestre/a
Diplomatura de Logopèdia

C. Císter, 34. 08022 Barcelona. Tel. 253 30 06 i 418 95 05

Dijous, 16 de maig, 19 h.
Dissabte, 18 de maig, 10.30 h.

Facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna

Diplomatura d'Educació Social
(Gestionada per la Fundació Pere Tarrés)
Llicenciatura de Psicologia
Llicenciatura de Pedagogia
Llicenciatura de Psicopedagogia

C. Císter, 34. 08022 Barcelona. Tel. 253 30 06 i 418 95 05

Dijous, 16 de maig, 19 h.
Dissabte, 18 de maig, 10.30 h.

Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna

Llicenciatura de Periodisme
Llicenciatura de Comunicació Audio-visual
Llicenciatura de Publicitat i Relacions Públiques

C. Vallonzella, 21. 08001 Barcelona. Tel. 253 30 90 i 302 79 22

Dimecres, 24 d'abril, 19 h.
Dissabte, 27 d'abril, 11 h.
Dimecres, 26 de juny, 19 h.
Dissabte, 29 de juny, 11 h.

Fundació Blanquerna

Universitat Ramon Llull

Barcelona

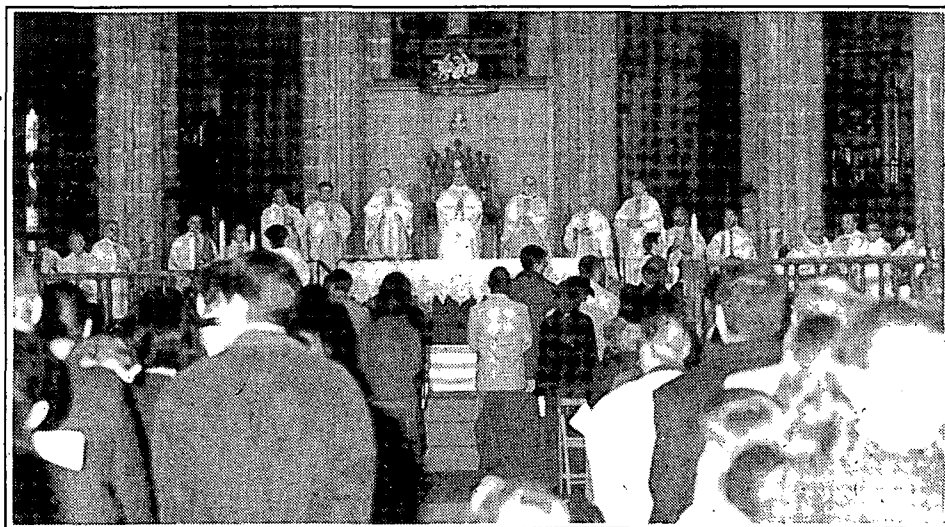
Arriben a la fi d'un procés de formació en la fe, a través del Camí Neocatecumenal

Solemne renovació de les promeses baptismals de 130 fidels a la catedral

C.C.

Les primeres comunitats neocatecumenals de les parròquies de Santa Joaquina de Vedruna i del Sant Crist de Barcelona, de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts i del Sagrat Cor de Sabadell aquest any en la Vetlla Pasqual han renovat solemnement, a la catedral de Barcelona, les Promeses del Baptisme. Ha estat el punt culminant de tot un procés de maduració en la fe.

Fa ja vint-i-tres anys, l'anunci de la Bona Nova inaugurava, en el si d'aquestes parròquies, un camí en el qual persones molt diverses anirien redescobrint les riqueses del propi Baptisme. Es tractava d'un camí de conversió, basat en els tres elements fonamentals de la vida cristiana —Paraula, Litúrgia i Comunitat—, i que el papa Joan Pau II ha definit com un «itinerari de forma-

ció catòlica vàlida per a la societat i per als temps d'avui» (Joan Pau II, Carta a Mons. Paul Josef Cordes, vice-president del Pontifici Consell per als Laics, 30-VIII-1990).

Renovar les Promeses del Baptisme ha significat renovar en el món la victòria sobre la mort del Crist Ressuscitat que omple el món d'esperança —com ressaltava el Sr. Cardenal

GIRONA

Celebració a la parròquia de Sant Pere

C.C.

L'ESCALA.— Els dies 14 i 15 d'abril la parròquia de Sant Pere va preparar la celebració de les noces d'argent i d'or de les parelles de la comunitat cristiana. El dia 14 va haver-hi una ballada de sardanes i un dinar de germanor amb totes les parelles de la vila. A la tarda es va anar a Barcelona. El dia 15 es va sortir cap a Montserrat on van participar de la missa conventual i van ser rebuts pel P. Abat. A mitja tarda es va retornar a l'Escala. Aquesta festa se celebra des de fa catorze anys quan es va celebrar solemnement els 350 anys de la fundació de la parròquia.

en l'homilia de la Nit de Pasqua—, ha significat una adhesió més plena a la gràcia que rebérem en el Bàptisme i consolidar la fe en Déu com a Pare, en Crist com a Salvador i en l'Esperit que anima l'Església per la santificació i la porta a plenitud en la comunió.

NOVETAT EDITORIAL!!

Un interessant llibre (560 pàgines) sobre:

DIÁLOGOS FILOSOFICOS AL NATURAL

- **DIÁLOGO PRIMERO**
La Matemática ¿Mas cierta que la metafísica?
- **DIÁLOGO SEGUNDO**
De la distinción entre la esencia y la existencia.
- **DIÁLOGO TERCERO**
Estudio del accidente
- **DIÁLOGO CUARTO**
Transubstanciación
- **DIÁLOGO QUINTO**
Una idea que ha de venir
Sobre el alma humana
Entre el Dr. Crick y el Dr. Laín Entralgo

ALTRES TÍTOLS DE L'AUTOR:

Antropología del Universo.

Libertad humana y Previsión divina.

Filosofía de la Belleza y del arte.

Entrevistas con los personajes bíblicos.

Preu per llibre: 2.500 Pts

Preu del llibre: 3.000 Pts. + despeses d'enviament

Aquest és un bon regal per al dia del llibre

Ventes i comandes:

Instituto de Teología y Humanismo, Bailen 10 - Tel. 246 33 00 - 08010 Barcelona
Boniquet, Casp 65, baixos - Tel. 265 56 46 - 08010 Barcelona

CATALUNYA + CRISTIANA c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88 - Fax: 490 20 35

Libèria, una guerra civil més

Oriol Camps

Diríem que ofegada per la importància d'altres esdeveniments mundials, la guerra civil a Libèria, aquest Estat africà creat pels negres alliberats de l'esclavitud després de la Guerra de Secessió als Estats Units, ha passat mig desapercibuda, malgrat que incessantment ha anat gotejant sang i misèria, i malgrat les treves que s'han concertat entre les faccions per mirar de trobar una solució pacífica a les diferències existents i que han produït el desastre. Una vegada més s'ha trencat la treva i s'han reproduït els combats. Fin el punt que les colònies estrangeres establertes al país han decidit, en la seva majoria, abandonar Libèria a la recerca d'horitzons

de pau que allí semblen impossibles.

Aquesta vegada l'esclat de la guerra civil ha arribat al barri internacional de Mamba Point, de Monròvia, la capital, on s'han amuntegat més de 15.000 persones buscant refugi i la manera de ser evaquades, ja que les condicions de vida es fan impossibles. El pillatge s'ha estès per tot arreu, i les forces d'interposició interafricana ECOMOG es veuen incapaces de posar ordre... Perquè els senyors de la guerra, que aquí es diuen Alhajhi Kromah o bé Charles Taylor, cadascú liderant la seva facció que no té altra ambició que tenir el poder total entre les mans i, en conseqüència destruir tota ombra d'oposició. El mateix que en algunes ocasions ha esdevingut a Europa. És la repetició dels tristos exemples de Somàlia,

i el cruentíssim de Rwanda.

La guerra civil liberària va començar aproximadament fa set anys, i ha deixat un rastre de més de 150.000 morts, 700.000 refugiats, un milió de desplaçats dins les fronteres del país, un milió de persones sense llar, i tota la societat aniquilada. Durant aquest últim trencament de treva, els joves guerrers, no importa de quin bàndol, saquejaren les instal·lacions de Metges sense Fronteres, i també de l'Acció Internacional contra la Fam.

Xina vol apropiat-se a Europa

Després de les seves exhibicions militaristes davant l'antiga Formosa, avui Taiwan, sembla que el règim comunista xinès té posada la mirada a Europa, sobretot en l'aspecte econòmic. El primer ministre de la immensa nació asiàtica, Li Peng, ha fet una visita a París, s'ha entrevistat amb el benevolent *monsieur* Chirac, qui, el va rebre amb tots els honors imaginables, malgrat les protestes que la visita del xinès ha provocat tant al Parlament com al carrer. Quan torni a Pequín, amb un cistell ple de concessions que es valoren àmpliament, potser podrà proclamar que ha enredat «com un xino» al president dels francesos, els quals però no n'estan gens contents. Per altra banda, es diu que Li Peng va condicionar el seu viatge a França a què no li plantejessin cap problema sobre els drets humans... Els que ens ho mirem des de fora, ens sembla una monstruositat. Des de dintre, des dels punts de mira del senyor Chirac, ¿com es deu contemplar la qüestió?

La reconstrucció de Bòsnia

Lentament es van aplicant els acords de Dayton. Però no hi ha dubte que els serbo-

bosnians fan tot el possible per boicotejar els treballs de pau. Aquests dies ha estat convocada una reunió a Brussel·les per tractar de la reconstrucció material de Bòsnia. De tot el que la guerra ha destruït. Els musulmans i els croats, la seva federació, hi han acudit disposats a col·laborar estretament en bé del país. Però els serbobosnians, els de Karadzic, per boca del seu primer ministre han negat la seva col·laboració perquè, segons sembla, aspiren al reconeixement del seu sector com a Estat independent. Això contradiria els acords de Dayton. Però els serbis són tossuts, i no hi ha manera que cedixin. És ara precisament quan es posa en clar els motius que originaren la guerra civil que ha durat quatre anys i que ha destruït moral i físicament un país. I l'actitud sèrbia fa témer que, el dia de demà, i potser no gaire llunyà, vulguin emprendre una nova aventura per fer-se seu tot el país.

Un soldat sud-coreà apunta el seu fusell vers la zona desmilitaritzada, davant la qual els nord-coreans han volgut fer una manifestació de força militar

Els francesos es manifesten davant l'arc de l'Etoile contra la visita del cap del govern xinès, Li Peng, que va negar-se prèviament a admetre preguntes sobre els drets humans al seu país

Tensió pre-bèl·lica entre les dues Corees

Miquel Àngel Codina

La frontera entre Corea del Nord i Corea del Sud viu a hores d'ara el moment de màxima tensió dels últims quinze anys. Un possible enfrontament bèl·lic és a l'aguait. Recentment el règim comunista de Pyongyang va anunciar la seva renúncia a les funcions de control que exerceix sobre la zona desmilitaritzada que separa els dos països. Tal dit, tal fet. 120 soldats nord-coreans van entrar en aquesta regió, l'anomenada Àrea de Seguretat Conjunta —on no està permès la presència de més de 35 soldats per bàndol—, amb armes de gran envergadura (llançabombes). Així mateix, Corea del Nord va decidir que d'ara endavant els seus soldats no hi duran les insígnies establertes per l'acord d'armistici, amb el

qual es va posar fi a la guerra de Corea (1950-53). Aquesta oberta violació del tractat ha fet encendre, consegüentment, l'alarma en el Govern de Seül, el qual ha advertit que el seu exèrcit no tolerarà cap més provocació en la zona desmilitaritzada. El president sud-coreà, Kim Yo-ung-sam, un cop celebrada una reunió d'urgència amb el Consell Nacional de Seguretat per examinar les darreres incursions nord-coreanes, va ordenar la màxima alerta de totes les seves tropes desplegades a la frontera.

Davant la brusca escalada de tensió entre les dues Corees, l'activitat diplomàtica internacional ja s'ha posat en marxa. Tot i que la Casa Blanca va manifestar fa uns dies que no havien detectat cap signe de preparació d'una ofensiva militar, el president dels Estats Units, Bill Clin-

ton, va prolongar cinc hores més la curta visita que va fer el 16 d'abril a l'illa sud-coreana de Cheju. Mentre la Xina descartava usar la seva influència per aturar l'ambient pre-bèl·lic a la península coreana, el Kremlin va enviar a Pyongyang un emissari, el vice-ministre d'Afers Estrangers, Aleksandr Panov. Seül s'ha plantejat presentar les darreres violacions de l'acord d'armistici davant les Nacions Unides.

L'actitud reprovable de Corea del Nord —últim règim estalinista que subsisteix arreu del món— coincideix amb seriosos informes dels serveis d'informació occidentals que asseveren que la situació de manca d'aliments, calefacció i electricitat, així com la duríssima repressió política, és cada dia més preocupant per als 24 milions de nord-coreans. Una situació límit.

Nicolau Casaus, vice-president del F.C. Barcelona

«La fe ajuda a viure»

El programa «Església Viva» que edita el Departament de Ràdio del bisbat de Girona, i que s'emet per 22 emissores de la diòcesi, va entrevistar el vice-president del F.C. Barcelona, Nicolau Casaus. En publiquem un resum.

D.R. Girona

—Què és per a vostè el futbol, l'esport i el Barça?

—Una frase que ho defineix molt bé és aquella de *Mens sana in corpore sano*. L'esport és una conducta d'unir els pobles sense diferències de cap tipus, ni de raça ni de religió... Segur que el qui practica l'esport té la ment sana; això pot fer que es dediqui a realitzar coses positives per a la societat. L'esport educa a saber perdre, a tenir un comportament humà i just. Per als qui som catòlics, això ho tenim molt clar i més fàcil; per als qui no ho són, potser no tant. A través del Barça puc desenvolupar aquestes conductes en els centenars de conferències que realitzo durant l'any a les diverses penyes.

—Què ens ensenya la vida?

—A ser dignes amb nosaltres mateixos, a respectar els altres perquè et respectin, a no tenir odi ni rancor. Sóc dels qui opina que el qui sent odi i rancor sofreix ell i per al qui va dirigit ni s'assabenta, o a vegades ni ho sap. Hem de pensar que Déu ens ha creat a tots, que hem de ser germans i estimar per damunt de tot. Primer a Déu i després a la família.

—Què és per a vostè la família?

—La columna vertebral, la vida. Arribar a casa teva, trobar-te la família, veure'ls contents... això et relaxa, vius tranquil... Per la família ho faria tot. Algun cop m'han preguntat si donaria la vida pel Barça, i sempre els dic no!!!, per Catalunya, tampoc!!!, per la família sí que la

Nicolau Casaus afirma que l'esport educa a saber perdre, a tenir un comportament just i humà

donaria i amb molt de gust. És el més essencial que ens ha donat Déu i que existeix en aquest món. Quan ens unim en matrimoni Déu ens fa un gran favor.

—Per què serveix la fe?

—Per viure. Si no creus és molt difícil viure. Ens ajuda a trobar moltes coses boniques al món. Per exemple, jo sóc vidu de la meva primera esposa que se'm va morir d'accident de cotxe, i sempre penso que el dia que jo mori, tindrè l'alegria de retrobar aquella qui va ser la meva estimada.

—Com practica la seva fe?

—Intentant no fer mal a ningú per damunt de tot. Estar al costat dels qui sofreixen, dels més necessitats, sent un bon espòs, un bon pare de família, un bon avi...

—Què és per a vostè Jesucrist?

—El salvador de la humanitat. Ell vingué al món per salvar-nos, no ha aconseguit salvar-nos a tots perquè ens hi oposem, però la seva intenció era sacrificar-se

perquè els altres visquessin feliços.

—Si se'l trobés cara a cara què li diria?

—Home, seria força estrany!!! Segurament li preguntaria si és del Barça!!! M'agradaria saber la seva missió, els resultats que té amb la seva vinguda, si es troba sorprès per la humanitat, si està decebut per haver donat la seva vida per salvar-nos...

—No li demanaria ajuda per al Barça d'aquest any?

—No barrejo gaire la religió amb el futbol. Quan tenim un títol li agraeixo a la Verge de la Mercè o bé a la *Moreneta*, però només per donar-li les gràcies. Mai no demano a Jesucrist guanyar un títol ni un partit de futbol, ho reservo per a coses més importants. Em fa l'efecte que el barregem amb coses que no tenen massa importància... perquè Déu no és del Barça, és de tots!!! De totes maneres, si hi ha algun barcelonista que resa perquè el Barça guanyi, jo ja li ho agraeixo, s'ha de resar sempre; però Déu té missions més importants; ara bé, la bona fe dels qui resen sempre se'ls ha d'agair.

OBRA NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

L'Obra de Ntra. Sra. de Fàtima és una Fundació de caràcter benèfic-social, que porta a terme projectes amb l'objectiu de **fomentar una major qualitat de vida humana**.

Vostè ens podria ajudar col·laborant en alguna de les necessitats que tenim, com són entre altres:

LLAR D'ÀVIES

☐ Necessitem tres llits de clínica per a àvies que necessiten especial atenció. Cost de cada llit	106.000 Ptes.
☐ 1 microones	25.000 Ptes.
☐ 40 cadires per al menjador	8.000 Ptes.
☐ 60 salva matalassos	1.200 Ptes.
☐ 3 cinturons imantats . Cost per unitat	29.900 Ptes.
☐ Furgoneta per al trasllat de les àvies	2.000.000 Ptes.
☐ 6 armlles de sujecció . Cost per unitat	5.600 Ptes.

LLAR INFANTIL

☐ Arranjament de l'habitació de la bugada per millorar les condicions de treball	140.000 Ptes.
☐ Envernissar el terra dels dormitoris	177.000 Ptes.
☐ Nevera de 350 litres	243.000 Ptes.
☐ Congelador industrial	98.300 Ptes.
☐ Carretó per al transport de roba	69.500 Ptes.

Agraïments a:

- D.I. per 3 caminadors
- M.T.P. per 2.000 ptes.
- Fundació Roviralta per l'acondicionament de l'habitació per nadons de la Llar Infantil i Bany Geriàtric a la residència d'àvies
- H.N. per dos llits de clínica
- Anònim per 6 bastons d'alumini
- M.A.M. per 4.000 ptes.

Si desitja col·laborar en una d'aquestes necessitats pot fer-ho a:

Secretaria de l'Obra, Rbla. Catalunya, 92, 5è., desp. 18. 08008 Barcelona. Tel. (93) 215 15 93

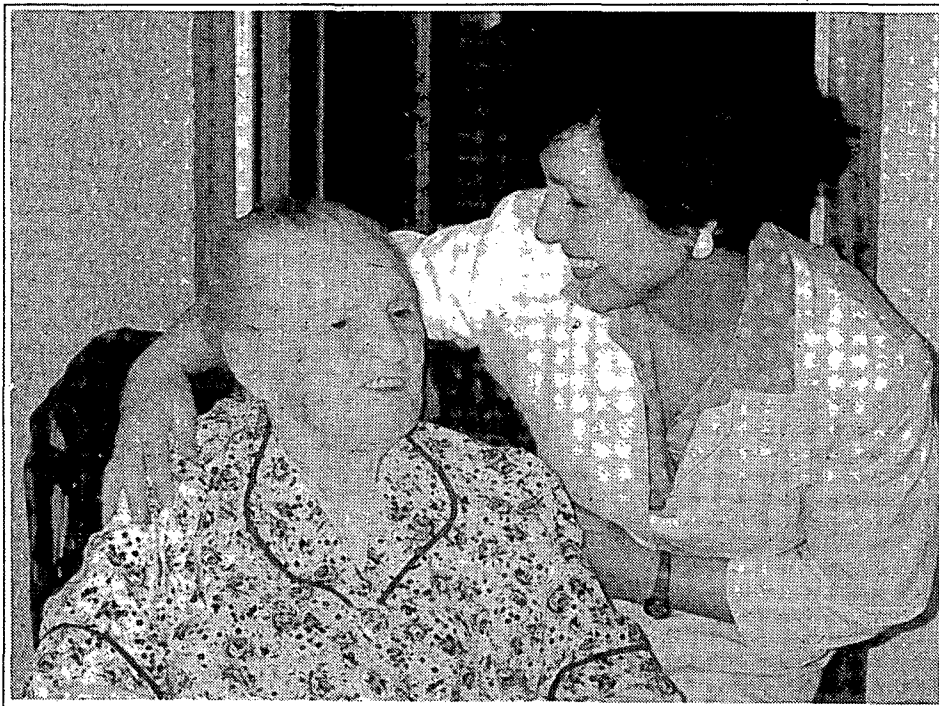
Casal de Ntra. Sra. de Fàtima, Sant Isidre, 44. 08370 Calella de la Costa. Tel. (93) 766 20 21

Llar Infantil Ntra. Sra. de Fàtima, Santuari, 94. 08032 Barcelona. Tel. (93) 357 56 48

O bé, al compte corrent de l'Obra de Fàtima a "la Caixa" núm. 2100-0022-10-0200556450

Actualitat del voluntariat

L'amistat, valor suprem

L'amistat que els voluntaris es professen entre ells saben transmetre-la al seu voltant

No passa dia que no es parli de valors. Tothom hi diu la seva. ¿I per què no, també nosaltres? En primer lloc pensem que deu ser un xic difícil destriar, segons les èpoques, quin hagi estat el valor suprem atribuït a les persones, als fets i a les coses. Al capdavant és probable que tot hagi passat pel sedàs de la persona que ha compilat i valorat els fets i els caràcters. Es tractaria, doncs, d'uns valors esbiaixats i parcials.

Actualment, els historiadors compten amb nous elements per a fer les seves indagacions i estudis, com poden ser per exemple les estadístiques. Per bé que aquestes no poden ser considerades dogma de fe, poden constituir en algunes ocasions una font d'informació i una eina de treball per als seus diagnòstics.

Sense atribuir-nos el paper d'historiadors, ens valdrem avui d'una estadística apareguda fa un parell d'anys a la premsa de casa nostra. Elaborada a partir d'unes consultes fetes a un bon nombre de persones sobre quins eren en aquells moments els valors que consideraven més importants, van respondre: en primer lloc, la **família** (86%), seguidament, el **treball** (71%); l'**amistat** (48%); l'**oci** (40%); la **religió** (20%); la **política** (6%).

Cadascú en pot treure les seves conclusions. De part nostra veiem positius els valors donats a la família, al treball, a l'oci i a l'amistat. En canvi, ens sembla decepcionant l'escàs valor atribuït a la política. Tal

vegada siguin respostes del qui més s'exclamen i exigeixen de l'Administració, oblidant que la formen persones que ells han pogut votar lliurement.

Fet i fet, però, el que volem avui és mirar d'aplicar aquesta humil reflexió sobre valors, per parlar dels que són continguts en aquesta nova dimensió social que constitueix el voluntariat. I el valor de cada acció que duen a terme els esforços voluntaris.

És bo d'observar com una bona part dels sectors on actuen els nostres voluntaris inclouen persones que, gràcies a Déu, encara

poden fruit de l'escalf familiar. Es tracta de la **FAMÍLIA**, (on hi ha gent gran, infants, algun malalt, que necessiten ser ajudats). Un altre sector d'aquells que, segons l'estadística esmentada, era força valorat, l'**OCI** (atès allò pot tenir de positiu, cultura, esport), o en el negatiu, com pot ser pobresa, salut, immigració, droga, etc.

I, com a valor suprem hi situariem l'**AMISTAT**. Perquè l'amistat que els voluntaris es professen entre ells la saben estendre al seu voltant i és el millor servei i l'ajuda més valuosa que presten arreu on actuen.

Formar persones

La Federació Catalana de Voluntariat Social acaba de publicar, editada per Ed. Claret i amb el suport de l'Incavol (Institut Català de Voluntariat), la segona part d'una col·lecció de llibres amb el títol de *Valors per viure II*. Com a la primera part, pretén ser una eina de treball adreçada principalment als educadors (pares, mestres, monitors d'esplai...), per tal de facilitar una tasca tan necessària avui dia: l'educació en els valors de la persona.

La col·lecció consta de deu petites monografies dedicades a l'austeritat, la coherència, el compromís, la disponibilitat, l'esperança, la generositat, la justícia, la sinceritat, la tolerància i l'educació en valors, senzills i viscuts, presentats de la mà de 10 experts que han volgut apropar-nos al món dels valors i ajudar-nos a entrar-hi.

L'acte de presentació, al qual van assistir més d'un centenar de persones vinculades al món del voluntariat i de l'educació, va tenir lloc a la Sala d'Actes de Palau de Mar, seu de la Conselleria de Benestar Social.

Carta al voluntari desconegut

Estimat amic o amiga:

El que fas com a voluntari és realment molt còmode. Des de casa teva, combinant-te l'hora i el moment, t'escrius amb un malalt, disminuït o intern d'una presó per donar-li classes d'una assignatura i suport humà.

Ja sé que no ho fas pel teu compte, sinó mitjançant l'entramat organitzatiu que t'ofereix l'Associació **Auxília**, la qual prèviament ha comprovat les teves possibilitats i ha estudiat adequadament quin seria l'alumne que millor t'aniria.

M'han dit que, tot i que sou uns quants els voluntaris d'**Auxília-correspondència**, encara us en falten; encara hi ha lloc, si alguna persona vol dedicar-se voluntàriament a donar classes a distància per a malalts, interns o disminuïts físics.

I aquesta sembla una tasca adient, de manera especial, per als qui coneixen el món de l'ensenyament, tot i que també cal una bona dosi d'estimació per transmetre-ho entre les ratlles que acompanyen cada lliçó. De ben segur que persones cristianes amb vocació d'ensenyants serien els voluntaris idonis per a **Auxília-correspondència**.

Penso que tan important com la lliçó pròpiament dita, deu ser la carta que cada deu dies, més o menys, envies al teu alumne amb la lliçó corregida. Deu ser el moment d'animar el destinatari a aprofitar la seva especial circumstància per preparar-se a viure plenament el propi futur, fent servir totes les seves possibilitats físiques i intel·lectuals, i traient tot el suc de la situació personal que li ha tocat viure.

El teu camí probablement sigui desconegut per a molts que voldrien ser voluntaris socials, però tenen dificultats per a traslladar-se. De debò que em sembla una forma efectiva de participar en la millora del món en què vivim.

M'agradaria que les persones que encara estan indecises, donin el pas endavant que els fa falta.

Cordialment,

Lluís Martí i Bosch

President de la Federació Catalana de Voluntariat Social

Punts informatius

Un dels serveis que ofereix la nostra Federació és el d'acollir els futurs voluntaris, informar-los i orientar-los cap a una de les associacions que ens hagin demanat persones amb unes determinades característiques. Les entitats que utilitzen aquest servei, faran bé a anar-nos actualitzant les dades. Les que encara no ho fan, els animem que no ho demorin. On adreçar-se:

BARCELONA
ASSOCIACIÓ FAMILIAR DE MALalts MENTALS. C/ Art, 7-9 C.P. 08041 Dilluns matí, de 11 a 13h. Tel. (93) 455 13 34.

C.C.U. CENTRE CRISTIÀ UNIVERSITARI. C/ Villarroel, 81 baixos C.P. 08011 Dilluns tarda, de 17 a 20 h. Tel. (93) 323 33 68.

FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL. C/ Pere Vergés, 1 11a planta. Hotel d'Entitats C.P. 08020. Dimarts matí, de 11 a 13 h. Tel. (93) 278 02 94 ext. 3101.

FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL. C/ Grassot, 3 2a. planta C.P. 08025.

Dimarts i Divendres tarda, de 17 a 20 h. Tel. (93) 458 99 06.

COMPARTIR. C/ Vallespir, 162 C.P. 08014. Dimecres matí, de 11 a 13 h. Tel. (93) 490 81 46.

CONEX. C/ Casanova, 36 baixos C.P. 08004. Dimecres tarda, de 17 a 20 h. Tel. (93) 451 41 00.

ASSOCIACIÓ CIUTADANA ANTISIDA. C/ Junta de Comerç, 6-1r 2a. C.P. 08001. Dijous matí, de 11 a 13 h. Tel. (93) 317 05 05.

AUXILIA. C/ Angli, 50, 2n C.P. 08017. Dijous tarda, de 17 a 20 h. Tel. (93) 204 75 02.

RAUXA. C/ Dr. Rizal, 14 baixos C.P. 08006. Divendres matí, de 11 a 13 h. Tel. (93) 415 62 98.

BAIX LLOBREGAT
CASAL MARIANO. C/ Girona, 30 C.P. 08830 Sant Boi de Llobregat. Dimecres tarda, de 17 a 19 h. Tel. (93) 630 30 62.

PARRÒQUIA SANT ANTONI I SANTA GEMMA. C/ Verge de la Mercè, 67 C.P. 08950 Esplugues de Llobregat. Dimecres tarda, de 18 a 19 h. Tel. (93) 473 66 88.

EL GARRAF
Plaça Enric Cristòfol Ricart, 12 C.P. 08800 Vilanova i la Geltrú. Dilluns tarda, de 18,30 a 20 h. Tel. (93) 815-39 34.

GIRONA
FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL. C/ Rutlla 20-22 baixos C.P. 17002. Dimarts matí, de 9,30 a 14 h. Dijous tarda, de 17 a 20,30 h. Tel. (972) 22 79 11.

TARRAGONA
FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL. C/ Rambla Nova, 120, 2n 1a. C.P. 43001. Dimarts i Dijous, 18 h. Tel. (977) 21 23 03.

LLEIDA
FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL. C/ Ramón Argiles s/n C.P. 25005. Lleida Tel. (973) 22 17 88.

Volen recordar la precarietat que hi ha al Tercer i Quart món

Josep Cornellà i Salvador Bacardit, guanyadors dels «III Premis Josep Breu»

Marta Puyol

L'acte de lliurament dels «III Premis Josep Breu» va tenir lloc el 28 de març a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'objectiu dels premis és aconseguir que es tingui present des de L'Església de Catalunya i Balears la precarietat que hi ha al Tercer i Quart Món. Es pretén també que hi hagi una major coordinació de les institucions que treballen en la construcció de l'Església dels pobres, i que s'ajudi a fer créixer la comunió entre les esglésies, des d'aquesta solidaritat amb els pobres.

Per a Mn. Jordi Jorba, president del Memorial Breu, els premis «ens recorden un any més la figura d'aquell prevere missioner barceloní que, el proper mes de maig, farà nou anys que va morir i ens va deixar un missatge per revifar la germanor entre la nostra Església de Catalunya i Balears i els germans del Tercer i Quart Món. Quan el 1986, se li va detectar una malaltia incurable alguns amics d'aquí van manifestar el seu interès per anar a Medellín a visitar-lo. En aquell moment Breu no es preocupa tant per la seva salut com per la seva dèria». Mn. Jorba en l'acte de presentació dels premis va citar unes paraules escrites en aquell moment per Breu en la

El lliurament dels Premis va fer-se a la Facultat de Teologia de Catalunya, en un acte presidit per monsenyor Joan-Enric Vives

seva correspondència. «M'atreveixo a demanar-vos que si determineu que vingui algú, que sigui algú que estigui disposat a col·laborar en el projecte al qual ja sabeu que no he renunciat: què fer perquè el clam de la Justícia que ve del Tercer Món, i dels més pobres del primer, ressoni més en l'Església de Catalunya, es manifesti en coordinació progressiva de qui treballa en la construcció de l'Església dels pobres, i ajudi comunitàriament a fer créixer la comunió eclesial, des d'aquesta solidaritat amb els pobres, que el mateix Joan Pau II diu que és verificadora de la fidelitat al Crist».

El Memorial Josep Breu, segons el seu

president, presenta un balanç positiu que es materialitza en els III Premis Josep Breu, i algunes ajudes concedides a la Facultat de Teologia de Catalunya, a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya i Balears, i al Secretariat Diocesà de Pastoral de la Marginalització de Barcelona. En la mateixa línia, de potenciar l'ajuda als més pobres, s'han concedit beques a seminaristes de Catalunya i Balears i a joves de grups parroquials i institucions que treballen a favor de les missions o del Tercer Món, i que ajuden a fer créixer la comunió entre les diferents Esglésies. Cal destacar, en aquest sentit la generosa aportació anual del Memorial de la Funda-

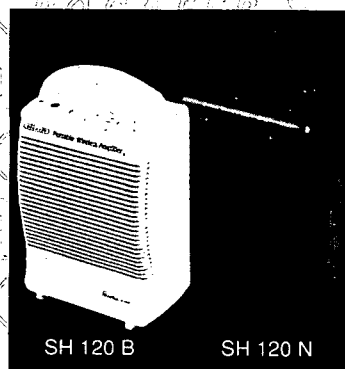
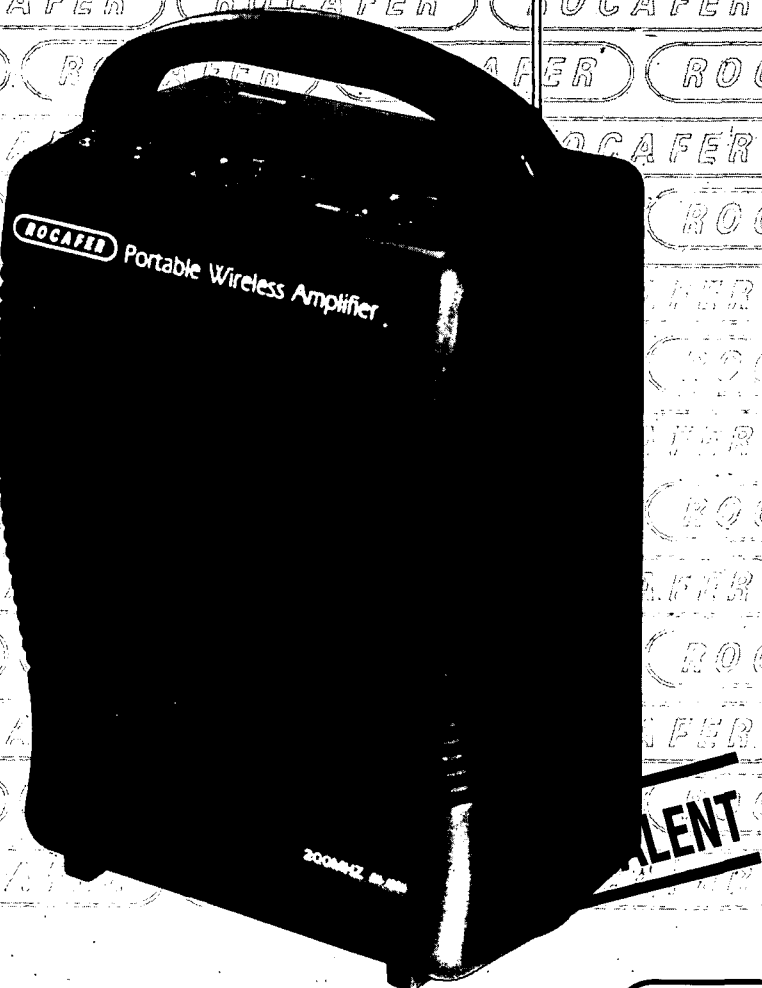
ció Pepe Breu de Medellín a Colòmbia.

En el transcurs de l'acte, una jove del SETEM de Barcelona, en representació de molts d'altres han rebut el suport del Memorial durant aquests darrers anys en els seus viatges per treballar en els països del Tercer Món, va parlar de la seva experiència a la República Dominicana. A continuació es va lliurar la tercera edició dels Premis Josep Breu, promoguts pel memorial i la revista *Foc Nou*. Enguany s'ha premiat un escrit del Dr. Josep Cornellà i Canals, metge gironí, i un article de Mn. Salvador Bacardit i Fígols, que durant molts anys va ser missioner a les terres del nord de Xile i que a l'estiu ha fet una experiència amb els hispans de Nova York. Finalment, es van fer el primer lliurament del Premi del Memorial als becats en els viatges fets l'estiu passat amb el suport del memorial, que es va lliurar a Nancy Fañanas i Lanau, del grup JAS, Joventut Alegre de Sarrià, sobre la seva experiència a Bombai, i al seminarista de Solsona, Xavier Novell i Gomà, per la seva reflexió sobre la missió d'avui a l'Uruguai. El jurat estava format per Glòria Olivé, Oriol Xirinacs, i Mn. Jordi Jorba, membres del Memorial Josep Breu; per Roser Bofill, de *Foc Nou*, i Llorenç Gomis, director de *El Ciervo*.

ROCAFER

MINI COMBO SENSE FILS

Equip portàtil compacte de so

CARACTERÍSTIQUES:

- Receptor sense fils incorporat
- Microfon de solapa unidireccional
- Entrada de microfon amb volum independent
- Habitable acústic de gran robustesa i poc pes (ABS)
- Entrada/sortida auxiliar de gravació
- Funciona a piles o xarxa (115/230 V)

APLICACIONS:

- Conferències i reunions
- Visites culturals
- Classes (interior o exterior)
- Taulers gimnàstiques
- Sortides en grup
- Etc.

ROCAFER

NOVES TECNOLOGIES DEL SO

Pg. Fabra i Puig, 39, Àtic 2.ª • Tels.: 311 72 01 - 311 94 49 • Fax: 311 75 61 • 08030 Barcelona

30 ANYS
AL SEU SERVEI
DIA A DIA

600 monitors reflexionen sobre la seva tasca educativa en la trobada anual de la JORESCO a Mollet

L'Esplai Viu

Prop de 600 monitors i monitores dels Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés es van aplegar el passat 24 de març a Mollet del Vallès per celebrar la seva trobada d'enguany, la JORESCO, que vol ser una jornada festiva, formativa i de treball. Durant tot el dia, es va aconseguir crear un clima de treball i de festa, i es revisà el paper de l'esplai i del monitor mitjançant tallers.

Q.M.

Espais com la JORESCO tenen com a objectiu l'intercanvi entre les diferents experiències dels monitors com a educadors i fan del moviment, tal com diu el lema de la campanya, un *Moviment Viu...* i amb molts reptes per endavant!

La JORESCO de Mollet va tenir un element especial: la participació. La trobada va ser un èxit gràcies a l'esforç de molts centres i de tots els equips de zona, gràcies a la implicació de moltes persones indivi-

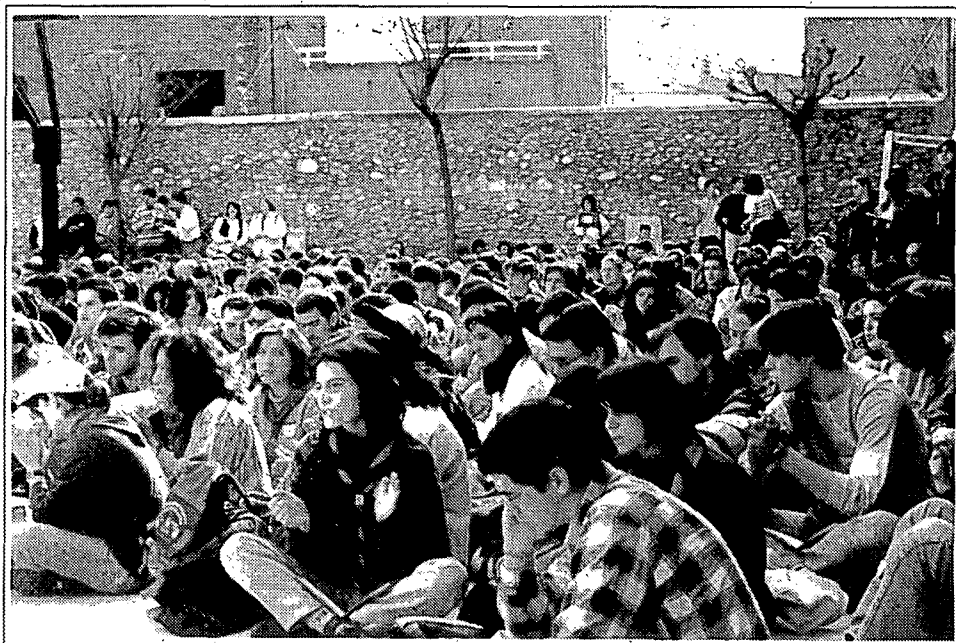
duals que, des de la conducció d'un taller del museu fins a la posada en escena d'una part de la dinàmica de la tarda, van fer possible que la JORESCO anés avançant.

La celebració eucarística realitzada a la parròquia de Mollet la va presidir Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe auxiliar de Barcelona, i la va concelebrar el consiliari del MCEC, Mn. Santi Collé i diversos consiliaris de les diferents zones en les quals està vertebrat el moviment.

Diferents autoritats ens van demostrar el seu suport amb la seva presència, entre elles en Víctor Magràn, sots-director de Joventut; en Josep Lluís Cleries, director d'Acció Cívica; Rosa Deulofeu, delegada Pastoral de Joventut de la diòcesi de Barcelona; i Montserrat Tura, alcaldessa de Mollet.

La riquesa del món associatiu

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés és una federació de centres d'educació en el temps lliure que agrupa 187 centres d'esplai, amb la participació de més de 16.000 infants i

La trobada va ser un èxit gràcies a l'esforç de molts centres. Fou una jornada festiva i formativa

joves i més de 3.000 monitors voluntaris.

La riquesa del món associatiu català es manifesta en tot el ventall d'entitats que treballen des de l'anonimat per tal de construir un país i una societat cada cop més justa. Els centres d'esplai desenvolupen la seva tasca en el marc d'un medi concret, el seu barri o poble, contribuint a l'animació sociocultural i a l'educació integral dels infants i joves que participen de les seves activitats.

En una societat en canvi, el centre d'esplai esdevé un espai alliberador on l'infant pot desenvolupar tota la seva creativitat i la seva formació com a persona. És per aquesta raó que des del moviment s'està duent a terme la campanya *L'Esplai Viu*, que vol ser un punt d'inflexió per revisar la tasca que duem a terme des dels centres i marcar un pla de treball per als pròxims anys.

EL LLIBRE DE LA VIDA CRISTIANA

Francisco Martínez García

Un nou devocionari popular amb tarannà conciliar, que uneix la fe i la vida, la pietat i la condició seglar.

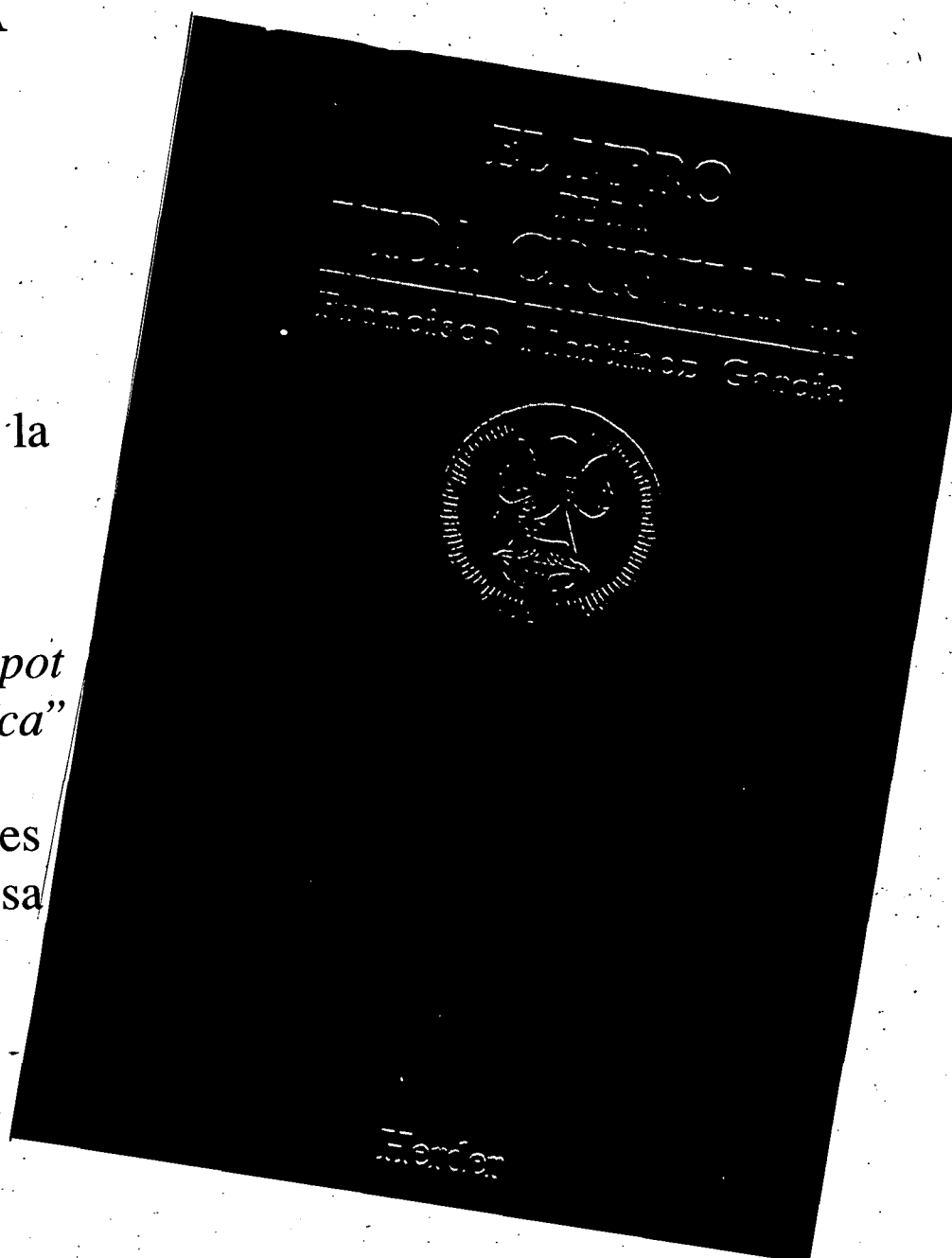
"Aquest llibre ens pot ajudar a viure la fe, i pot fer-ho en un clima de goig i alegria evangèlica"

Elías Yanes
Arquebisbe de Saragossa

ISBN 84-254-1956-5
11 x 16 cm. Cartoné
352 pàgs. PVP 1.950

Empresa Editorial Herder S.A.
Provença, 388 - 08025 Barcelona
Tel. (93) 457.77.00
Fax (93) 207.34.48

Un atac a la unitat i a la identitat de la paraula

El diari vaticà «L'Osservatore Romano» ha publicat un aclaridor article en el qual posa de manifest les seves discrepàncies sobre el llibre «La Teologia Moral en fora de joc. Una resposta a l'encíclica "Veritatis splendor"», publicat en castellà per Editorial Herder.

«El bé dels fidels obliga a la publicació d'algunes observacions sobre aquest llibre.

El volum conté un pròleg de l'editor i 16 assaigs que aborden les principals qüestions tractades per l'encíclica *Veritatis splendor*. El pròleg expressa el plantejament de tot el volum: alguns teòlegs moralistes s'han sentit interpel·lats per una encíclica que, segons ells, no seria més que l'intent autoritari d'imposar una posició teològica parcial, amb el fi de desautoritzar alguns resultats de la teologia moral contemporània. L'encíclica constitueix, doncs, una «qüestió discutida», a la qual l'esmentat llibre tracta de donar una rèplica decidida i concreta. En aquesta línia crítica hi ha la major part dels assaigs del llibre, per més que alguns sembla que volen evitar l'enfrontament explícit i contenen, sens dubte, elements vàlids.

L'accentuat criticisme de fons

es tradueix en freqüents i durs judicis, que s'estenen en ocasions a altres documents del Magisteri de l'Església. Les referències aportades per la *Veritatis splendor* serien inadequades; el seu fonament bíblic, inconsistent i substancialment fals; tota l'encíclica seria «un immens anacronisme».

Manca de proves

Una crítica recurrent és que la *Veritatis splendor* no ha entès les teories morals criticades, i que, per consegüent, veu errors doctrinals allí on en realitat no existeixen. El lector té la impressió que aquesta crítica constitueix l'eix de tot el plantejament dialèctic del volum. El problema rau en què, deixant a banda algunes genèriques declaracions de principi i certs brots polèmics, el llibre no aporta cap prova de tot allò que afirma.

Si fossin veritat les crítiques

d'aquests autors a la *Veritatis splendor*, una confrontació analítica particularitzada seria prou per demostrar-ho; però la confrontació no només no es fa, sinó que, a més, algunes qüestions bàsiques són pràcticament evadides. De tota manera, el mateix lector es pot convèncer, després d'una anàlisi personal, fins quin punt són vàlides les crítiques que fa la *Veritatis splendor* a certes posicions reafirmades pràcticament en aquest llibre. El dissentiment és radical i afecta la substància. Així, en efecte, per a diversos d'aquests autors, l'encíclica *Veritatis splendor*, com fa vint anys la *Humanae vitae*, és substancialment un error: s'equivocarien, no només perquè critica les teories morals que, al seu parer, responen a la veritat, sinó sobretot perquè pretén ser un pronunciament magisterial sobre una matèria —la moral normativa— que per si mateixa no entraria en les competències del Magisteri de l'Església.

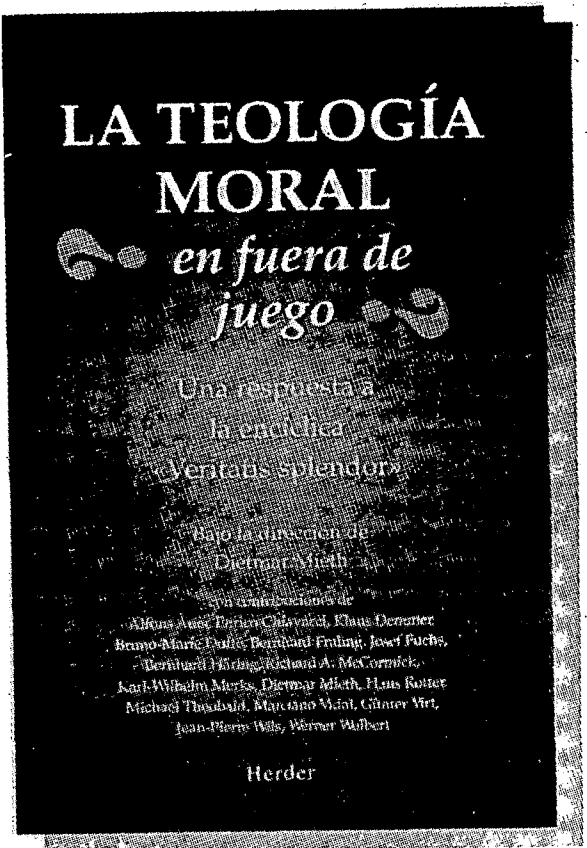
Dissens públic del Magisteri

Sobre la base d'aquest plantejament fonamental, «es pensa que no s'ha de reconèixer l'encíclica

Veritatis splendor com a expressió autèntica del magisteri de l'Església». En conseqüència, alguns autors se senten autoritzats «a afavorir el dissens públic d'un pronunciament del Magisteri ordinari del Romà Pontífex». Incorren en un comportament teològic i eclesiològicament incorrecte (*Lumen Gentium*, 25), alhora que els fets confirmen l'exactitud del diagnòstic i del discerniment doctrinal que fa la *Veritatis splendor*. Com ha recordat el Papa recentment, «per a una comunitat que es fonamenta essencialment en l'adhesió compartida de la Paraula de Déu i en la consegüent certesa de viure en la veritat, l'autoritat en la determinació dels continguts a creure i professar és quelcom al qual no es pot renunciar... En les encíclicues *Veritatis splendor* i *Evangelium vitae*, com també en la Carta Apostòlica *Ordinatio sacer-*

dotalis, he volgut tornar a proposar la doctrina constant de la fe de l'Església, amb un acte de confirmació de les veritats clarament assentades per l'Escriptura, la Tradició apostòlica i el magisteri unànim dels pastors. Aquestes declaracions, en virtut de l'autoritat transmesa al Successor de Pere de confirmar als germans (Lc 22,32), expressen, doncs, la comuna certesa que és present en la vida i en els ensenyaments de l'Església» (Discurs a la Congregació per a la Doctrina de la Fe, novembre de 1995).

A ningú no se li amaga que contestar, en línia de principi, el paper del Magisteri de l'Església expressat amb aquestes paraules, com de fet es fa en aquest llibre, no constitueix sense més un problema simplement disciplinari, sinó que ataca profundament la unitat i la identitat de la Paraula sobre la qual és fundada l'Església.»

La sardana i la dansa

La ballada dels cinc continents

Josep Ventura

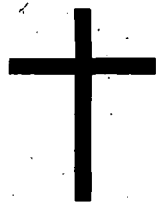
La Fundació Universal de la Sardana està enllestint tots els tràmits per portar a terme la projectada *Ballada dels cinc continents*, que hom preveu de celebrar el dia 14 de juliol, al Fulton Judicial Center d'Atlanta, i amb la qual pretén portar la sardana a la seu dels Jocs Olímpics de 1996 i prosseguir la trajectòria iniciada a Barcelona l'any 1992 de donar a conèixer arreu del món els valors d'aquesta dansa de pau.

El dia 20 de març va tenir lloc a l'auditori de Televisió de Catalunya, a Sant Joan Despí, la presentació de la campanya de publicitat destinada a difondre aquesta iniciativa i alhora dedicada a promoure un moviment de solidaritat per tal de recaptar aportacions que permetin de cobrir les despeses d'aquesta gran promoció sardanista. Amb aquest fi s'han obert dos comptes: el 1327-19, oficina 0747 de la Caixa, i el 7449-27, oficina 066, de la Caixa de Catalunya.

En la mateixa roda informativa, el dia 20 de març, es va donar a conèixer la maqueta de l'escultura *Sardana de la pau*, de Manuel Álvarez, que s'instal·larà al vestíbul de l'esmentat Fulton Center d'Atlanta. Segons la senyora Carme Farreras, delegada de la Fundació Universal de la Sardana a Atlanta, actu-

alment s'està treballant en la instal·lació d'aquest conjunt escultòric que simbolitza una rotllana oberta amb 5 grans figures de 2,80 metres d'alçada, realitzat amb marbre blanc de Georgia.

APROPAR LA CULTURA POPULAR A LA UNIVERSITAT.— Ethnos, Associació per a la Cultura Popular i Tradicional, és la nova associació adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona, sorgida per tal de crear una sensibilització a la universalitat per la nostra cultura popular i tradicional. La iniciativa va partir d'una sèrie d'estudiants que van participar en un taller de sardanes, celebrat el curs 1994-95 patrocinat per la Promoció Cultural de la Universitat Autònoma de Barcelona. Fruit d'aquell primer contacte i atès l'èxit sorprenent que va tenir, els monitors i altres sardanistes van decidir crear Ethnos per tal que els universitaris coneguin totes les possibilitats de les nostres danses, músiques i altres tradicions. Les primeres activitats d'Ethnos són un taller d'iniciació que es desenvolupa cada dilluns i dimecres, i un altre de perfeccionament, que té lloc cada dimarts i dijous, a la Universitat Autònoma de Barcelona, a partir de la darrera setmana del mes de març. Les inscripcions poden fer-se al local de Cultura en Viu, al Campus de Bellaterra, o al telèfon (93) 581 27 56.

Sisè aniversari

LEANDRE JORDÀ GILI

que cristianament ens deixà el 15 d'abril de 1990 per anar a la casa del Pare

Els familiars i amics sempre et recordaran i t' encomanaran a Déu amb les seves pregaries

Descanseu en pau

**Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya**

Signatura del titular del compte/llibreta

L'escriptora Maria Àngels Anglada va participar en el cicle de conferències «Novel·la i transcendència»

El mal i l'home bo

Glòria Carrizosa

Dins el cicle de conferències, «Novel·la i transcendència», organitzat conjuntament per la Institució Cultural del CIC i la Fundació Joan Maragall, l'escriptora convidada Maria Àngels Anglada, autora d'*El violí d'Auschwitz*, va dialogar amb l'autor Sam Abrams, i com a lectora va analitzar l'obra *Tota la saviesa d'aquest món*, de Josep Pous i Pagès.

Sota el títol «El mal i l'home bo», l'autor Sam Abrams, home de cultura jueva, va parlar sobre la novel·la d'Anglada *El violí d'Auschwitz*, publicada per Destino el 1994, que va obtenir el Premi Prudenci Bertrana per votació popular. «Tinc un interès afegit per aquesta història perquè la meua família materna era de Romania, molts d'ells van morir en camps de concentració».

Abrams es va referir a la concepció del mal al llarg de la història del món occidental: Sòcrates va definir el mal com «una ignorància transitòria, ni ell, ni Plató, ni Aristòtil creien en la seva existència». A l'Edat Mitjana el mal sí que es fa present en tota la doctrina de l'Església, «de tota manera el consideraven com una entitat fora de l'home, existia en l'univers i per la força de la predestinació venia a buscar les persones».

En el Renaixement s'adoptà una actitud davant del tema més propera a la nostra cultura: «el mal que hi ha al món està dins nostre. Thomas Hobbes és el primer filòsof que explica la forma de controlar l'individu i conduir els seus impulsos. David Hume, un altre filòsof escocès del s. XVIII, afirma que un pot reconèixer racionalment el bé i el mal, tot i això pot dur a terme una acció sabent que està mal feta».

L'escriptora va fer la seva reflexió al voltant de la narració «L'home bo» de Josep Maria Pous i Pagès, «una paràbola sobre l'esperança»

Actitud davant el mal

Després de fer aquesta dissertació sobre el mal, Abrams es referia a l'home bo de la novel·la d'Anglada: Daniel, un fabricant d'instruments musicals que és jueu i es troba en un camp de concentració envoltat de tots els horrors que ja coneixem.

Un oficial enamorat de la música s'assabenta de la seva professió i li agafa simpatia, tot i així aposta la seva vida amb una juguesca que fa amb un metge, només se salvarà si es capaç de construir un violí perfecte.

Segons Abrams, la poetessa i novel·lista, amb aquesta obra, entra dins la literatura universal parlant d'un tema que Catalunya va viure indirectament. «Anglada ens ensenya que el mal existeix però hem de

lluitar amb totes les forces per sortir-ne. Per exemple, Daniel es troba en el pitjor dels móns possibles, seria fàcil sucumbir, però hi ha un rau-rau dins seu que li planteja la resistència».

El crític destacà la imatge negativa de la ciència exemplificada en un metge sinistre que fa experiments amb humans, però el tema que més li afecta de l'obra és la passió que comparteixen el Daniel i el comandant per la música. «Anglada no vol que ens desmarquem de la història, el llibre està dividit en vuit parts, a cada part hi ha documentació tret dels arxius i unes cites: Dante, els Salms, Emily Dickinson, J. Carner, Virgili etc. L'autora ens està dient que el mal sempre ha existit, per tant l'home ha de viure alerta i amb la memòria viva per evitar que situacions com aquesta es tornin a repetir».

L'home bo

Per la seva banda, Maria Àngels Anglada va fer la seva reflexió entorn de la narració «L'home bo» que forma part del llibre, *Tota la saviesa d'aquest món* de Josep Maria Pous i Pagès. Anglada va lloar l'escriptor empordanès que va néixer el 1873 a Figueres, no tan sols un autor memorable per la seva creació narrativa, assagística i teatral, sinó per la seva vida «tota ella esmerçada en el conreu, defensa i promoció de la literatura catalana i en la resistència contra l'opressió en totes les seves formes».

Anglada va proposar un paral·lelisme entre l'autor català i Thomas Mann. Tots dos van viure gairebé als mateixos anys, del 1875 al 1955, tots dos van patir l'exili per causa d'un règim totalitari i per la seva actitud de defensa dels valors humans, però la diferència és que Mann és «l'exponent d'una llengua que al segle XVIII s'ensenya

a les escoles i les universitats, mentre que la catalana és bescantada i perseguida».

Anglada es va referir a «l'home bo» —«una paràbola sobre l'esperança»—, el protagonista del qual, Antoni Reixac, és un pagès de les Albères que es veu confrontat amb la maldat del pastor Matias. Reixac es caracteritza per la manca d'ambició, la bonesa il·limitada, l'absència de rancúnia i la dedicació al treball i la tolerància.

«L'Antoni no s'interroga sobre el misteri de la vida, senzillament, transcendeix la vida quotidiana per una generositat extraordinària, reflectida en l'acte de bondat de la primera part quan perdona l'home a qui ell ha ensenyat l'ofici de pastor i que li estimba expressament totes les ovelles només perquè l'Antoni li ha fet un retret de la seva negligència. Al final, quan el pastor torna, ja vell i transformat, amb un preciós ramat de cent ovelles que ofereix al seu antic amo, és certament un miracle».

Tanmateix l'escriptora va relacionar «L'home bo» amb dos llibres actuals sobre la bondat: *Los ricos de espíritu* de Jaime Vándor i *La force du bien* de Marek Halter, un infant salvat del gueto de Varsòvia que ha cercat «L'home bo» en la vida real. «El seu llibre és un conjunt de reflexions i entrevistes amb trenta-sis justos, és a dir, presoners que van salvar jueus amb perill greu de la seva vida i la dels seus».

Pous i Pagès, Jaime Vándor, Marek Halter ens diuen que «al capdavant el bé existeix», digué Anglada que posà com a exemple unes paraules de Halter: «...aquesta disposició a la bondat que qual-sevol persona pot portar a dintre, no la destrueixen els pitjors sistemes totalitaris... He volgut crear una «memòria del bé», perquè el bé és l'esperança i sense esperança no es pot viure».

Invertiran 140 milions per restaurar la catedral d'Urgell

A.E.

La Generalitat, la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de la Seu i l'Església diocesana d'Urgell destinaran en els pròxims 6 anys 140 milions de pessetes a obres de reparació de la catedral d'Urgell, segons informen fonts d'aquest bisbat.

El projecte de reparació contempla que es realitzaran vuit intervencions espaiades en diferents fases, la primera de les quals acaba d'encetar-se.

Abans de l'any 2001 la Generalitat i la Diputació hi aportaran cadascuna 40 milions de pessetes, mentre que l'Ajuntament de la ciutat i l'Església diocesana hi aportaran 30 milions cadascuna en sis trameses de 5 milions.

El conveni contempla, entre altres intervencions, l'aïllament d'humitats (42,4 milions de pessetes), la il·luminació interior, la neteja de

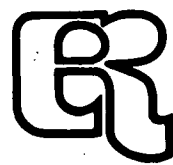
murs i la renovació d'alguns finestrals.

Un total de 23,5 milions es destinaran a les instal·lacions i la reparació del claustre, que ja s'ha iniciat, té assignats 22,3 milions de pessetes i suposarà la renovació de les lloses i el redreçament de dues columnes de la galeria de l'ala sud que presenten una lleugera inclinació.

El capítol més voluminós de les obres es realitzarà als enllosats del temple, on cal substituir els elements deteriorats i assegurar la impermeabilitat. Amb la mateixa finalitat d'eliminar les humitats es construirà a més una galeria subterrània de drenatge.

Gràcies al conveni, es renovarà també tot el sistema elèctric d'il·luminació mitjançant una nova instal·lació que ressalti els elements arquitectònics i faciliti la participació en el culte.

Està previst també obrir un accés amb rampa a la porta nord de la catedral i es millorarà l'entrada principal.

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

La Passió de Cervera a través del temps

EL MISTERI DE LA PASSIÓ DE CERVERA, antecedent històric de les actuals representacions, data segons els documents conservats, de l'any 1481 i és una de les primeres manifestacions d'aquest gènere que es donen a Europa i sobretot a Espanya. Aquesta tradició, avui present i arrelada a Catalunya, té també els seus antecedents medievals a les Illes Balears.

El 1534, la Comunitat de Preveres de Cervera, acorda donar més importància a aquestes representacions, que se celebraven a l'interior del Temple de Santa Maria. Mn. Baltasar Sansa i Mn. Pere Ponç s'encarreguen d'escriure un nou text per ser interpretat pels mateixos sacerdots. Es representava els dies de Setmana Santa, presentant les principals escenes segons la litúrgia del dia. Aquest era el MISTERI del segle XVI, conservat a l'Arxiu Comarcal de Cervera i representat, en el seu text en català antic, l'abril de 1962 a la Sala del Tinell del Palau Reial Major de Barcelona; i els anys 1982 i 1984, al Temple de Santa Maria de Cervera, per celebrar el Cinquè Centenari de la tradició passional cerverina.

Les prohibicions canòniques derivades del Concili de Trento, que no permetien actes no litúrgics a l'interior de les esglésies, féu que la Passió, ara ja interpretada pel poble, es traslladés al carrer Sebol·leria, a les immediacions del Temple. Aquells sacerdots cerverins de l'Edat Mitjana consideraven que els fidels capta-

ven i retenien molt millor les escenes de la Passió de Crist presenciant-ne l'escenificació que si n'escoltaven la lectura en llatí. I el poble anava al temple *en multitud*, tal com diuen les cròniques de l'època.

Aquesta tradició segueix viva en els nostres dies. Des del segle passat la representació és a l'interior d'escenaris teatrals i la Quaresma de l'any 1967 va ser inaugurat un Gran Teatre amb cabuda per a 2.000 persones.

Aquest és l'avui d'una tradició que roman viva en diferents poblacions catalanes i en moltes d'europnees, com es va posar de manifest l'1 de maig de 1994 amb el Congrés d'Europassions celebrat a Cervera.

El passat dia 10 de març,

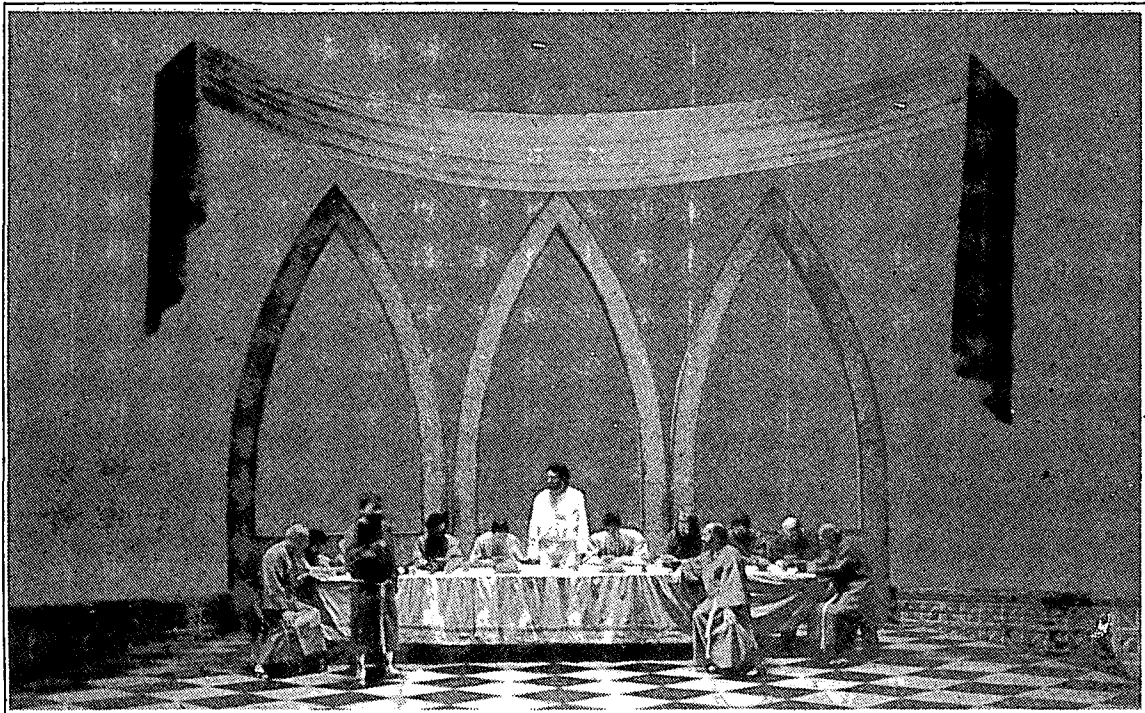
iniciàvem un nou cicle anual de representacions de *Crist, Misteri de Passió*, que és el 57è en la nova versió de Josep M. Sarrate i Emili Rabell, actualització d'aquelles representacions medievals.

Per la guerra civil van ser interrompudes les representacions, que es reprengueren la Quaresma de l'any 1940 en castellà. Aquest any, una part de les representacions tindrà lloc en català, alternant-se en anys successius ambdues llengües en les escenificacions. Voldríem així reviure aquell motiu pel qual la comunitat de preveres de l'Edat Mitjana va fer les escenes de la Passió per entendre-la millor, utilitzant la llengua pròpia del poble.

La PASSIÓ DE CERVERA,

no tan sols té atractius per als que volen reviuir la Vida, Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist, sinó també —i molt— per a tots aquells que cerquen l'atracció de presenciar una obra artística on la llum, l'escenografia i la interpretació, justifiquen de ple un desplaçament a Cervera.

Heus ací el futur de les tradicionals representacions. Cinc segles de vigència, de tradició i història, es projecten de nou vers unes noves multituds. La PASSIÓ DE CERVERA compleix la seva alta missió. Cinc-centes persones, directa i indirectament, ho fan possible.

106 VIATGE CULTURAL

Dia 5 de maig

Visitarem:

LA CITÉ DE CARCASSONNE (LANGUEDOC-ROUSSILLON)

Preu: 6.000 ptes., inclou viatge, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu a ULTRAMAR EXPRESS. Tel. 301 17 98. La Rambla, 109. La sortida serà a les 7 del matí del carrer València xamfrà Balmes.

Preguem als participants en els viatges, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

ADVERTIMENTS

Preguem que tots els inscrits portin el seu carnet d'identitat, original i vigent

DINAREM

al
**HOTEL BRISTOL
Carcassonne**

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat durant el viatge si les circumstàncies ho aconsellen.

O.T.: ULTRAMAR EXPRESS GC4 MD

Es troba a Vilanova i la Geltrú, i compta amb la segona col·lecció egíptològica d'Espanya

Reobertura del Museu Víctor Balaguer després de la seva remodelació

El Museu Víctor Balaguer, de Vilanova i la Geltrú, que posseeix la segona col·lecció pública egíptològica d'Espanya, va reobrir-les seves portes després d'una remodelació que li ha tornat l'aspecte original que tenia quan es va inaugurar el 1884.

Una de les màximes atraccions del museu és la sala egípcia, on es torna a exposar la mòmia d'una nena trobada durant una excavació en una tomba de Tebes i coneguda popularment com a *Nesi*.

La mòmia, que s'exhibeix en una urna de cristall dissenyada per físics de Barcelona que conté gas argó, forma part d'una gran col·lecció donada pel pioner espanyol de l'egiptologia, Eduard Toda, que es complementa amb les col·leccions oriental, filipina i d'art precolombí reunides per Víctor Balaguer com a ministre espanyol d'Ultramar.

Dels més de 5.000 objectes ca-

talogats entre els fons dels segles XIX i XX, només una cinquena part seran exposats en les col·leccions permanents, mentre que en una sala per a les temporals es podran contemplar les 46 teles del llegat Riera que la Generalitat ha deixat en dipòsit durant els pròxims cinc anys.

Entre les principals obres d'art que podran contemplar-se i que integren aquesta cessió temporal s'hi troben pintures de Manolo Hugué, Xavier Nogués o Armand Cardona Torrandell, tot i que el museu negocia amb Cultura la cessió d'obres de Cases, Santiago Rusiñol, Olga Sajarov o Sunyer.

El projecte de remodelació, obra dels arquitectes Miquel Orriols i Oscar Valverde, lluny de criteris historicistes, ha recuperat els volums i espais originals, però utilitzant materials actuals com la fusta, l'acer o el cristall.

La remodelació ha permès recu-

Víctor Balaguer, fundador del Museu

perar sostres originals, una reproducció en guix de la porta de la Universitat d'Alcalá de Henares o les pintures murals que cobrien el sostre d'una de les sales en les quals ha aparegut també les firmes dels mestres pintors responsables de la decoració del sostre el 1919.

El Museu Balaguer és el degà

dels museus catalans per ser el punt de partida de la museologia científica catalana i és, a més, l'únic que ha aconseguit conservar l'edifici original i la major part dels fons i col·leccions originals del XIX.

La planta baixa del museu està dedicada al segle XIX i presenta un museu català del Romanticisme i la Renaixença.

L'edifici del museu acull també la Biblioteca Víctor Balaguer, el fons bibliogràfic i documental més important del XIX amb tota la documentació personal i política del qui

va ser escriptor, poeta, cronista, dramaturg i ministre d'Ultramar.

Entre les obres d'aquest fons artístic es conserven pintures de Casas, Galofre, Martí Alsina, Anglada Camarasa, Santiago Rusiñol, que permeten seguir els moviments del Romanticisme, Realisme, Naturalisme, Il·luminisme, Paisatgis-

me naturalista i Simbolisme.

El patronat del Museu Víctor Balaguer ha sol·licitat a la direcció del Museu del Prado renegociar el dipòsit que la pinacoteca manté a Vilanova i canviar-lo per una mostra de la pintura del XIX, més adient amb els criteris expositius de la nova etapa.

La segona planta del museu, fins ara no accessible al públic, acollirà la col·lecció de pintura catalana del segle XX, amb pintures modernistes i *noucentistes*, i la col·lecció informalista reunida per Cirici Pellicer en els anys cinquanta i seixanta.

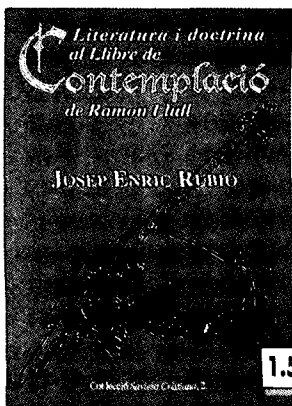
El patronat del museu ha sol·licitat a la Generalitat la cessió temporal per a aquest estiu del quadre de Goya de la col·lecció Cambó, *Alegoria del Amor, Cupido y Psique*, amb el qual pretén afegir-se als actes del 250è aniversari del naixement del pintor aragonès. (AE)

Instrument útil per a *scouters* de la branca de llobatons i per a monitors de grups d'esplai cristià. Obra de lectura amena i amb propostes lúdico-formatives, és imprescindible per a la formació cristiana del nostre jovent.

2.450' pta

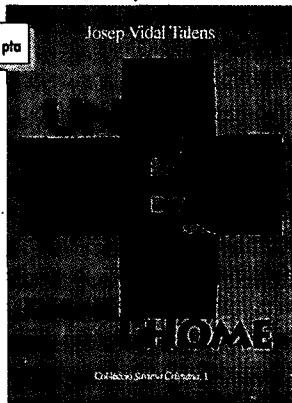
Presentació llampant, viva i atractiva del rostre de Déu manifestat en Crist. Reflexions, contemplacions, pregàries, il·lusions i projectes de la nostra societat, vistes a la llum del Jesús d'avui.

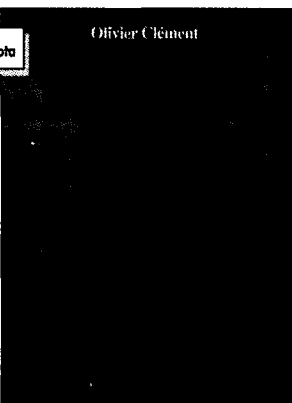
Lúcida actualització de l'obra doctrinal del nostre Lgran pensador, Llull, home de fe, de diàleg interreligiós, savi i compromès. Cabdal en la cultura europea i forjador de la nostra llengua i dels nostres models d'espiritualitat.

1.500' pta

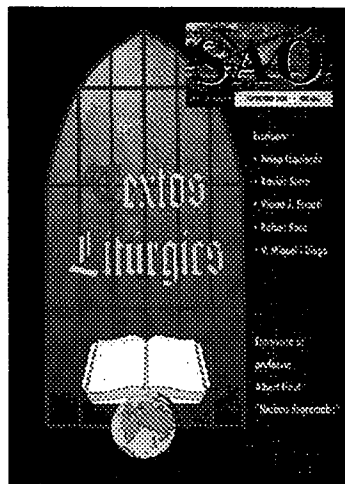
Traducció del teòleg ortodox Olivier Clément, és una obra apta per a la vida espiritual de formadors, educadors, catequistes i del jove preocupat per trobar resposta actual a les seues inquietuds religioses; pensament espiritual fet des de la mística oriental, amb plantejaments actuals.

1.500' pta

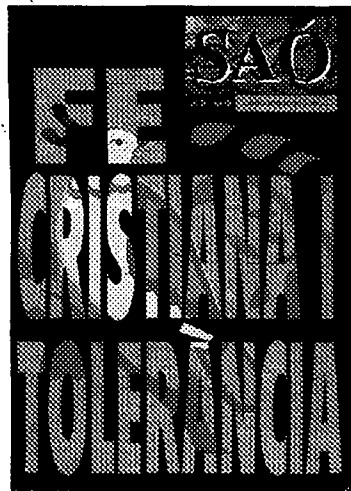
1.500' pta

diverses expressions culturals, de les distintes sensibilitats socials, de l'Església amb el País i del País amb l'Església.

La publicació degana de les revistes valencianes, feta des de la fe i el ferm compromís amb el País.

Vint anys d'història al servei de la recuperació i la construcció de la nostra història. Vint anys de lloc d'encontre de les di-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms
Adreça
Població C.P. Prov.
Tel.
Se subscriu a partir del número (import anual, 4.500 pta.; subscripció d'ajuda 7.000 pta.)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Senyor Director (Banc o Caixa)
Agència
Carrer o Plaça
Població C.P. Prov.
Us agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta núm.
atengueu el rebut que anualment us presentarà SAO, per al pagament de la meua subscripció a la revista.
Atentament (Signatura)

REVISTA SAO · C/. Àngel de l'Alcàsser, 14-12^a · 46018 - València
Telèfon 370 58 41

Martí Luter, el mestre i les seves lliçons

Juan A. Martínez Camino

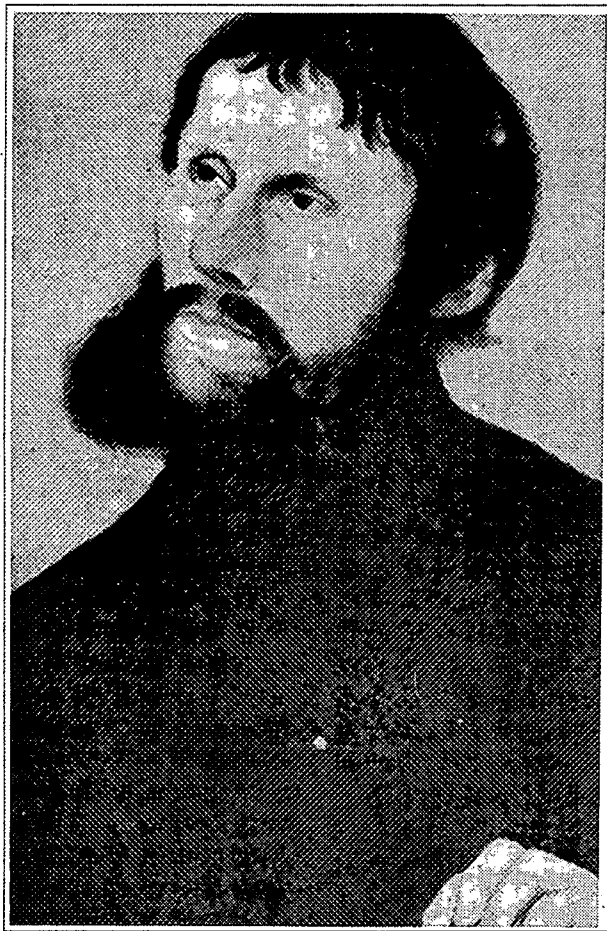
Secretari de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe (Alfa & Omega)

Ara fa 450 anys, el 18 de febrer del 1546, moria a Wittenberg Martí Luter. Tenia 63 anys. Darrera seu deixava l'esdeveniment més dramàtic que mai no ha patit el cristianisme en l'època moderna: la ruptura de la unitat de l'Església a Occident. I deixava també un nombrós grup de deixebles i seguidors que veien en ell l'inspirador i promotor d'una vida més propera a l'Evangeli de Jesucrist.

El passat mes de novembre vaig tenir l'oportunitat d'acompanyar un prestigiós teòleg protestant alemany en una visita a l'exposició sobre santa Teresa que s'exhibia a la catedral d'Àvila. Com a bon luterà és un home que còpsa ràpidament on hi ha un esperit audaç i lliure, no esclau de res ni de ningú que no sigui Jesucrist i el seu Evangeli. Es va sorprendre de trobar aquest esperit en els textos i en els gestos fermes de la santa d'Àvila que teníem davant els nostres ulls. Em va expressar la seva pena de no haver tingut l'oportunitat de conèixer-la millor i va afegir: «Aquesta dona té tot l'aspecte d'una autèntica reformadora! Em recorda moltes característiques de Luter».

REFORMADORS EN L'ESGLÉSIA

I és veritat. El reformador protestant, Luter, té molt en comú amb els reformadors catòlics. Actualment, quan el temps ja ha allunyat els aspectes més durs i sagnants de les polèmiques i divisions del passat, podem reco-

El reformador protestant, Luter, té molt en comú amb els reformadors catòlics

nèixer-ho tots. Joan Pau II insistia en allò que ens uneix quan va proclamar, el 1980, davant l'Assemblea de l'Església luterana alemanya: «Jesucrist és la salvació de tots nosaltres. És l'únic mediador. Gràcies a Ell aconseguim la pau amb Déu i amb nosaltres mateixos».

En això, com havia declarat el cardenal Willebrands deu anys abans, «Luter pot ser el nostre mestre comú». En un moment de crisi de l'Església i de la societat europea, aquell exegeta d'Erfurt no es cansava d'ensenyar i de predicar que no són els nostres mèrits, sinó l'amor infinit que Déu ens ha manifestat en Jesucrist allò que ens salva i ens fa veritablement lliures. Lliures de la nostra esclavitud interior i forts per

al combat contra «el món i la carn», és a dir, contra les forces que ens aparten de Déu. Per això Jesucrist, el Crucificat, és l'únic camí d'humanització completa. Sense la seva humanitat divina —com també deien santa Teresa o sant Ignasi— no hi ha camí segur per arribar a Déu. Luter escriu:

«És perillós voler sondejar la divinitat sense Crist, el mediador... Quan vulguis contactar amb Déu pren aquest camí: escolta la veu de Crist, a qui el Pare ha establert com a mestre de tot el món».

Però, com escoltar avui la veritable veu de Crist? Són tants i tan diversos els que ens diuen que parlen en nom seu o que saben qui va ser l'«autèntic Jesús de la història»! Luter es va plantejar també aquesta qüestió capital. Ell no va ser un advocat simplista de la «fe subjectiva», dient que n'hi ha prou de creure en el Crist que cadascú ens imaginem o escollim en el mercat de les ofertes més o menys esotèriques o «científiques». Al contrari, va subratllar amb especial força que la fe que ens salva és aquella que ens treu de nosaltres mateixos per posar-nos amb el Crist, la Paraula del qual ressona per a nosaltres en l'Església: en les seves Confessions de fe (*Credo de Nicea i Constantinoble*) i en la

Sagrada Escriptura.

La intenció de Luter no va ser fundar una Església nova. Ell volia reformar l'única Església de Jesucrist. Fer-la més transparent per a la Paraula que la crea i que l'envia al món. No pensava que l'Església fos una simple agrupació dels batejats que, com a «poble sobirà», ho decideix tot sobre la seva pròpia constitució i

una deficient comprensió de la sacramentalitat de la comunitat eclesial constituïda al voltant dels Dotze.

EL CARISMA DE LA UNITAT

La trobada amb la humanitat divina de Crist actualment no es dona sense referència a aquells homes que, per voluntat divina,

Jesucrist, el crucificat, és l'únic camí d'humanització completa. Sense la seva humanitat divina, com també deien santa Teresa o sant Ignasi, no hi ha camí segur per arribar a Déu

credo. L'únic sobirà en l'Església és la Paraula de Déu, de la qual ella mateixa és creatura (*Creatura Verbi*). Això li va provocar molts enfrontaments amb aquells que pretenien ser els seus seguidors i que volien «reinventar» l'Església. La lluita que va entaular contra ells va ser tan enèrgica i, fins i tot, despietada, com la que ell va oposar als *papistes*.

La ruptura de la unitat de l'Església mai no va ser desitjada per Luter. Molts especialistes luterans i catòlics actualment hi estan d'acord. No crec, però, que es

la fan present, sacramentalment, a través de la seva pròpia humanitat. Són els successors dels Apòstols, amb Pere i sota Pere. El Papa i els bisbes no estan per sobre de la Sagrada Escriptura ni de la Tradició de l'Església. Són al seu servei. Aquest servei, però, no és ni insignificant ni superflu. És essencial per a la unitat desitjada per Crist i reclamada per la pròpia naturalesa de l'Església. És un servei que es basa en el caràcter carismàtic del ministeri ordenat. No és una funció més, sinó un sacrament que confereix

La intenció de Luter no va ser fundar una Església nova. Ell volia reformar l'única Església de Jesucrist. Fer-la més transparent per a la Paraula que la crea i l'envia al món

pugui dir que fou una conseqüència inevitable de la seva obstinació per acabar amb els abusos que, sens dubte, aleshores desfiguraven la imatge i la vida de l'Església. Aquest entossudiment no va ser menor en sant Ignasi o en santa Teresa, que «van sentir» amb l'Església, entesa i estimada no sols com a *Creatura Verbi*, sinó també com a institució apostòlica regida per l'Esperit Sant. Si no fou desitjat, el drama de la creació d'una nova Església segur que va tenir molt a veure amb

la força, el carisma de la unitat que brolla de la representació de Crist com a cap del Cos que forma l'Església. Aquestes qüestions, actualment encara objecte de debats entre catòlics i protestants, apareixen deficitàriament tractades en l'obra de Luter. D'aquestes es pot parlar i discutir amigablement amb el teòleg a qui vaig acompanyar a Àvila, que ja el 1975 havia escrit això:

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3ª. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
 - Consultori mèdic.
 - Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
 - Capella. Missa dominical.
 - Petita zona enjardinada.
 - Ambient molt familiar.
- C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïrem la vostra visita

Luter senzillament volia ser un predicador de la Paraula de Déu. Aquí el veiem en una fotografia de Lucas Cranach

«L'aparició d'una església evangèlica a part en el segle XVI i la ruptura de la unitat de l'Església que això va representar no signifiquen l'èxit, sinó el fracàs de la Reforma. Aquesta continuà estant inacabada almenys mentre no es restauri la unitat de la veritable Església catòlica renovada des de l'Evangeli de Jesucrist» (W. Pannenberg).

Tant de bo que els cristians celebrem el Gran Jubileu de l'any 2000 més units al voltant de Jesucrist, Senyor nostre i dels temps!

El drama de la creació d'una nova Església segur que va tenir molt a veure amb una deficient comprensió de la sacramentalitat de la comunió eclesial al voltant dels Dotze

L'exposició pública de les tesis és una llegenda

Jesús Colina

Roma

Poques columnes de la cultura apareixen tan fermament implantades com la història que Luter va clavar les seves noranta-cinc tesis a la porta de l'església palatina de Wittenberg el 31 d'octubre del 1517. No obstant, des de fa ja trenta-cinc anys molts biògrafs rigorosos de Luter reconeixen que l'episodi va ser creat després de la mort de Luter per malinterpretacions dels textos d'alguns deixebles de l'ex-monjo agustí.

L'historiador Gerhard Prause demostra que l'únic document escrit per Luter en aquest dia fou una carta al bisbe de Magúncia, Albert, fill petit del príncep Joan Ciceró de Brandenburg, el qual s'havia convertit en un autèntic comerciant d'indulgències, en la qual li demanava que ordenés que «els predicadors d'indulgències actuessin d'una altra manera». Luter no fa referència en cap dels seus escrits de la seva vida a aquest episodi, que durant segles ha estat utilitzat pels historiadors com el moment paradigmàtic de la contestació a Roma. El primer document històric que fa referència a l'episodi va ser escrit el 1536 per Melanchthon, un deixeble de Luter. Ara bé, els escrits d'aquest exaltat protestant no són de

caràcter històric, per tant són plens d'inexactituds, a vegades monumentals.

Ni tan sols el nombre de les tesis és exacte. En realitat no eren 95, sinó 93 les tesis que havia redactat el professor de Teologia de la Universitat de Wittenberg. Les altres dues van ser afegides posteriorment, després que el predicador dominic Johann Tetzel hagués rebut les propostes del reformador. El professor mai no hagués pogut col·locar-les personalment a la porta de l'Església. Segons els estatuts de la Universitat només el degà tenia la possibilitat de col·locar les tesis en discussió i certament no ho feia només a l'església palatina, sinó també a totes les portes de les esglésies de Wittenberg i a la Universitat.

Una vegada més continua aixecant polèmica la vida d'aquest monjo que volia ser senzillament un predicador de la Paraula de Déu i es va convertir en un intèrpret més; volia fer renéixer l'autèntica Església, i es va convertir en la causa, directa o indirecta, d'una reacció en cadena que va conduir a la divisió del cristianisme a Occident; volia ser i romandre catòlic i ha passat a la història al costat de senyors com Calví, Münzer o Zwingli.

EL MENÚ DE LA SETMANA

1er. plat

PURÉ DE PASTANAGUES

Ingredients:

200 gr. de pastanaga
100 gr. de patata
100 gr. de ceba
1 tall d'api tendre
10 gr. de mantega
sal, pebre i alfàbrega

Preparació:

Peleu les pastanagues i talleu-les a trossos petits; saltegeu-les en una cassola amb mantega, afegiu la ceba picada i saltegeu sense arribar a daurar, cobriu amb aigua, afegiu l'api i la patata, salpebreu i afegiu unes fulles d'alfàbrega, coeu i tritureu i passeu pel passapuré.

2on. plat

OUS SOBRE PORROS

Ingredients:

2 ous
150 gr. de porros
1 culleradeta d'oli
2 o 3 tires de pebrot de morro de bou
sal i julivert picat

Preparació:

Talleu els porros a làmines finíssimes, col·loqueu en el fons d'un plat per a forn, saleu i salpebreu el julivert, afegiu els dos ous crus, trenqueu-los sobre els porros, decoreu amb les tires de pebrot i coeu a foc suau al forn fins que els ous quallin.

POSTRES

LLET AMB CANYELLA

Ingredients:

200 gr. de llet
1 tira de pell de llimona
canyella en branca

**CAVA ROVELLATS BRUT IMPERIAL
COLLITA: 1993**

ROVELLATS
CAVA

Diada popular de conservació dels castells a Tortosa

J. Blanc i Bahima

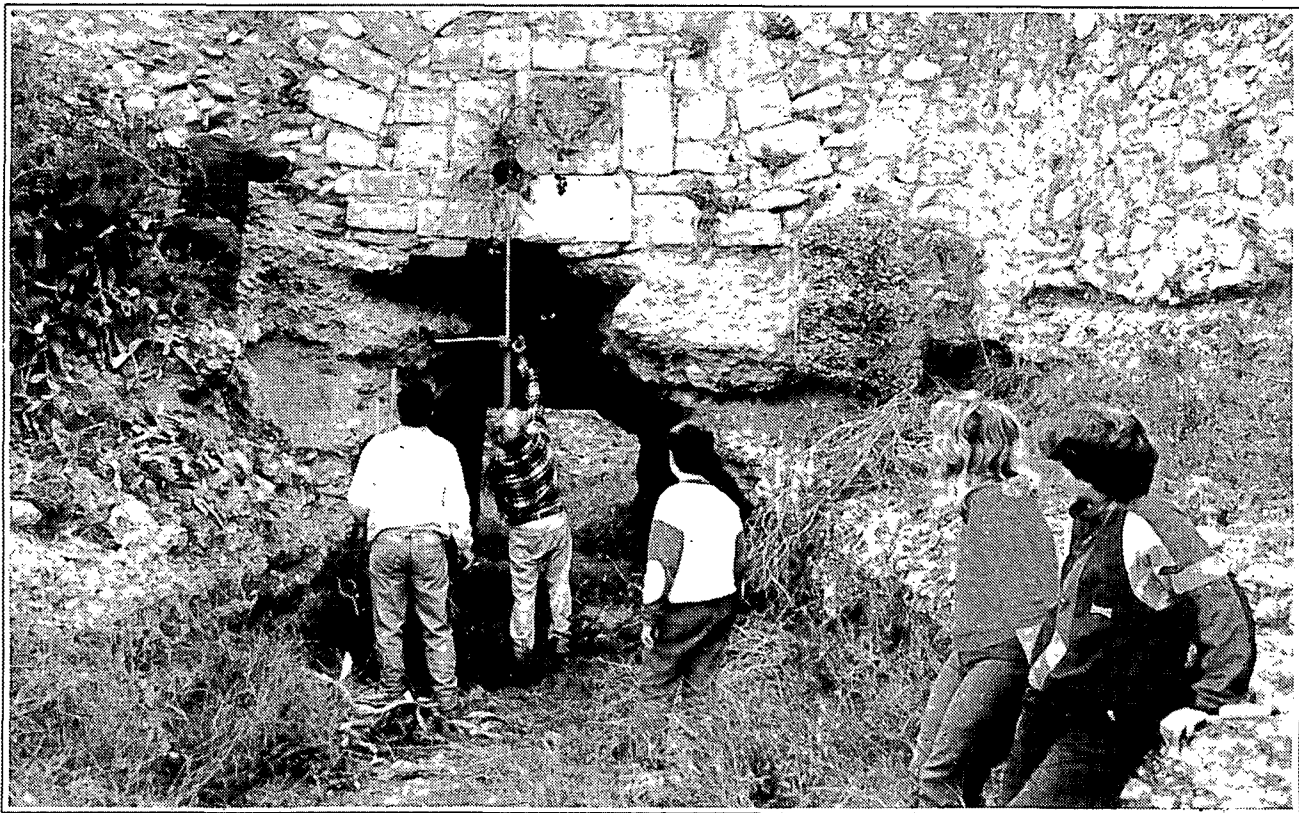
TORTOSA.— L'Associació Amics dels Castells i del Casc Antic de Tortosa ha demostrat tenir poder de convocatòria. 600 tortosins amb estris a les mans respongueren de bon matí a la crida. Fou el diumenge 24 de març.

El portaveu de l'Associació, Víctor Cervera, va dir que el primer objectiu és sensibilitzar Tortosa. També el regidor d'Urbanisme, Antoni Faura, en un col·loqui televisat assenyalava que cal aconseguir una «mogu- da» perquè els polítics i autoritats també ens ajudin.

De 9 a 14 hores i coordinats per experts, s'arranjaren pedres i matolls i repararen molts trams enrunats de les fortificacions i muralles de Sant Joan.

Tortosa és rica en muralles, presidides pel castell de La Suda. Solen enumerar-se'n cinc unitats. Ara s'ha començat per la que està entre els barris del Rastre i Remolins, antics barris àrabs i jueus

Tortosa compta amb un ric patrimoni artístic que els seus ciutadans volen conservar. Aquí veiem un dels nombrosos grups que varen participar en la Diada

respectivament. Exactament les anomenades Esplanetes de Sant Josep de la Muntanya foren l'escenari prèviament seleccionat d'entre tot el conjunt emmurallat.

L'Ajuntament hi col·labora econòmicament i moralment. També la Brigada municipal, la Creu Roja, Cases Comercials, Escola Taller i l'Aula d'Arqueo-

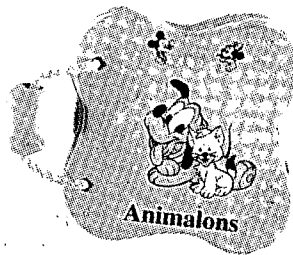
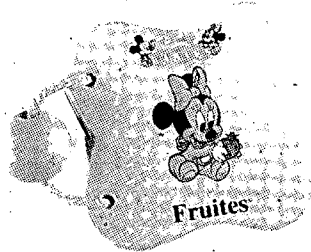
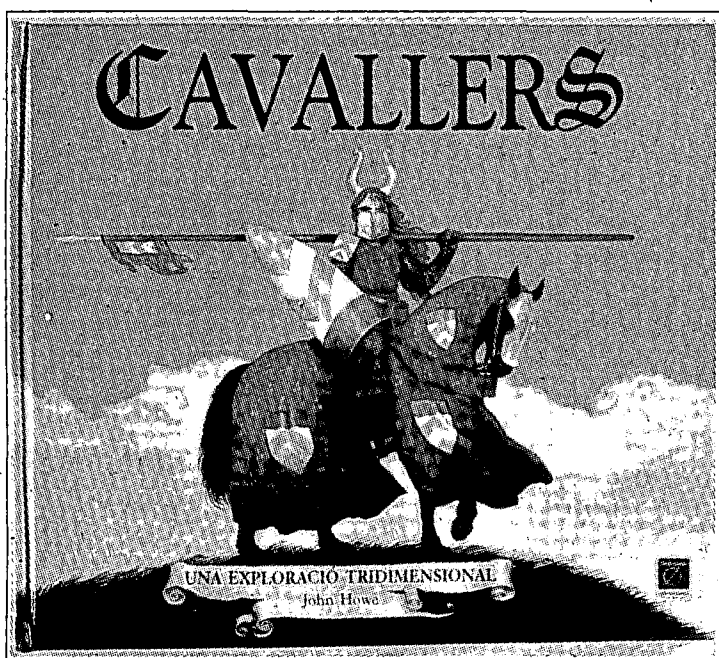
logia de l'Institut Joaquim Bau. Es vol recuperar aquest patrimoni artístic, gaudir-lo i oferir-lo als forans com una mostra més del tresor monumental de la capi-

tal del Baix Ebre.

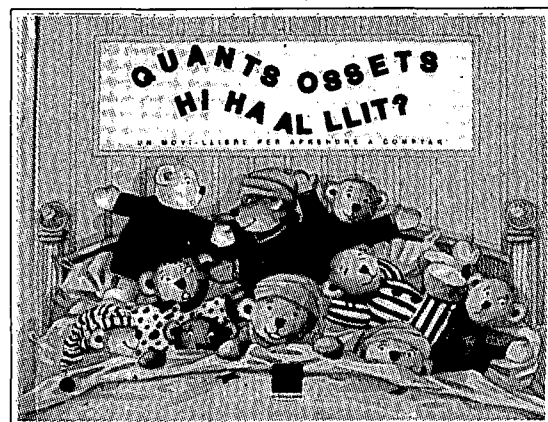
Aquesta matinal de treball sota la consigna «Salvem els Castells» es va cloure amb la típica baldanada, sardinada i cremat.

FEM VIURE LES BONES TRADICIONS AL MÉS PETITS

Veniu a triar els seus llibres per al DIA DEL LLIBRE

**Llibres Beascoa,
llibres bons**

Objectius del «Projecte Catedral», que funciona des de fa un any i mou 200 col·laboradors

«Conservar el monument i difondre el seu tresor artístic»

Els propers mesos s'invertiran prop de 200 milions al temple barceloní

Natàlia Bubí i Paulet

La Catedral de Barcelona duu a terme el «Projecte Catedral» des de fa un any. Aquest projecte va néixer com una idea el 1991, i actualment mou uns 200 col·laboradors i té com a objectius la conservació del monument i la difusió religiós-cultural de tot el tresor artístic que s'hi conserva. L'opuscle de propaganda afirma: «Volem que la Catedral estigui a l'abast de tothom i que sigui instrument d'una oferta cultural i religiosa en un marc de respecte cap a totes les persones».

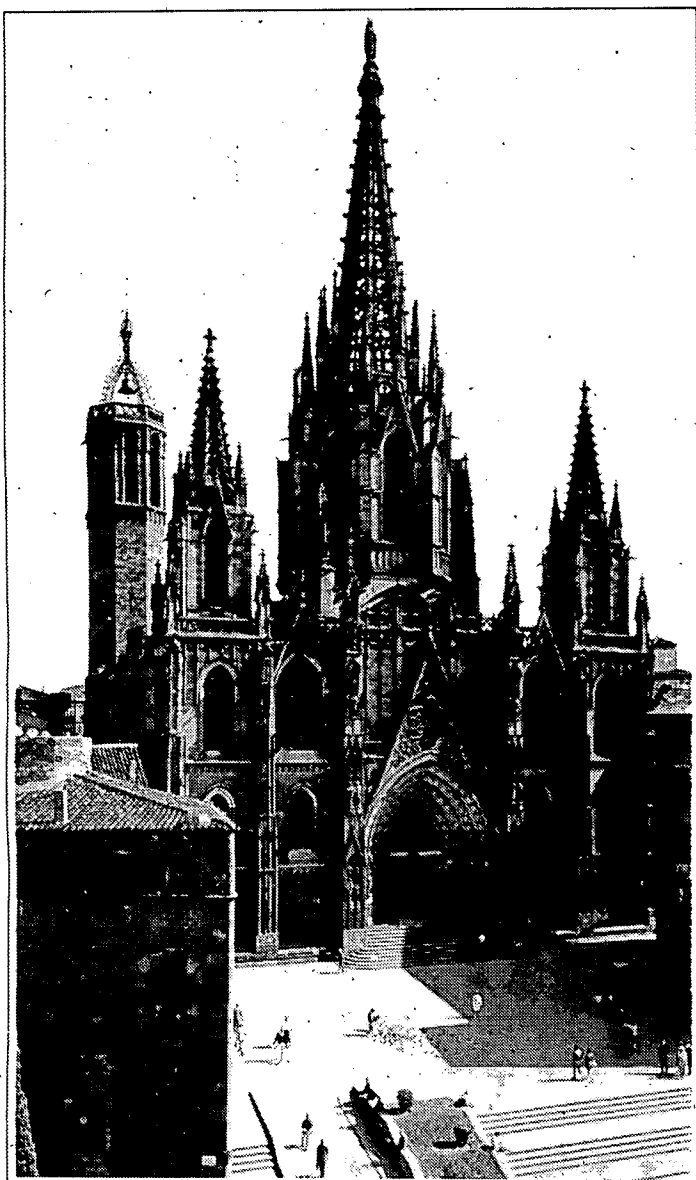
Cal destacar que la Catedral és un dels monuments més visitats de la ciutat de Barcelona. Es començà a construir el 1298, sobre l'antiga catedral romànica, s'hi veneren els sepulcres de santa Eulàlia, sant Oleguer, i sant Ramon de Penyaforat i s'hi custodia un important patrimoni històric-cultural dels artistes més notables del nostre país, especialment de l'època medieval i renaixentista.

La bona salut de la Catedral

El «Projecte Catedral» ha rebut el suport de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, que junt amb l'Arquebisbat de Barcelona, subvencionaran les obres de restauració del monument.

La Catedral de Barcelona iniciarà els propers mesos les obres de la torre del rellotge, de propietat municipal. Aquesta restauració, segons els experts, costarà uns 200 milions de pessetes. La tasca fonamental serà la reparació de l'estructura metàl·lica de la torre que és la part malmesa, i que fou culpable, el desembre passat, de la caiguda d'uns blocs de pedra.

D'altra banda, la part de la façana que mira a l'orient, degut a la influència de l'aire de mar, pateix el mal de pedra, per tant caldrà el sanejament i la rehabilitació de l'exterior de l'absis. De tota manera, comenta Mn. Martí Bonet, delegat diocesà del Patrimoni, «són coses petites i podem dir que la nostra Catedral gaudeix de bona salut, que ningú no tingui por de

Tots els divendres i dissabtes, de 10 a 12 del migdia, es fan visites concertades a la Catedral, un edifici majestuós al barri gòtic de Barcelona

passar per aquí perquè no els passarà res».

El futur per al passat de la Catedral

El «Projecte Catedral» vol arribar a tothom, i per aquesta raó es prepara un diccionari on es recull informació per a petites guies de la Catedral. A més, gràcies a les noves tecnologies es podrà compilar en CD-Rom tota la informació possible sobre la Catedral.

Mn. Martí Bonet subratlla que la iniciativa dels voluntaris ha estat el motor d'aquesta part del projecte: «cadascú s'ha anat especialitzant de manera espontània amb una sèrie de temes com pot ser les claus de volta, les làpides, l'heràldica, el Toisó d'Or...». Estudiant tota aquesta informació tenim possibilitats, sistemes moderns, com és el CD-Rom i així podem posar-ho en consulta immediata per a

tothom». A l'arquebisbat l'interessaria tenir llistat per aquest estiu el primer disc de CD-Rom dels dotze que han de formar la col·lecció. El preu de cada disc serà de 2.000 pessetes. Una altra possibilitat és tenir un espai a la xarxa Internet, i per aquesta raó ja s'està pensant fer una traducció a l'anglès.

El voluntariat eclesiàstic

Els divendres i dissabtes a les 10 i les 12 del matí comencen les visites concertades al monument. Els monitors i voluntaris encarregats de realitzar la visita a la Catedral es concentren mitja hora abans de començar per rebre les últimes instruccions a la Pia Almoina, actualment Museu Diocesà.

Aquests mesos de març i abril ha estat la primera vegada que els monitors culturals han acollit els visitants. Han estat preparats a l'Escola de Monitors Culturals, que va

néixer per oferir una formació adient a persones que sense gratificació econòmica volguessin fer un servei d'informació i d'acolliment als visitants de la Catedral. El curs, que començà el 10 de juny de 1995, va acabar fa unes setmanes. Fins aquell moment, Mn. Martí Bonet i la Srta. Anna Martín duien el principal pes d'aquesta activitat.

Ramon Omella, jubilat, que es dedica al tema amb «passió», Roser Bosch, professora d'Institut i estudiant de segon de Teologia, i Eva San Millán, estudiant de tercer d'Història de l'Art són tres monitors amb un interès comú, ensenyar la Catedral. Però, què els ha portat aquí? El gust per l'art, unes creences comunes i un desig d'ajudar gratuïtament han fet que un cop al mes dediquin un matí a explicar la Catedral gòtica de Barcelona.

El dia 23 de març varen parlar davant una colla de pares i fills del Grup Escolta de la Parròquia de Sant Ferran. Arriben a les 10, i són 35 persones que se sumen a les 38.000 que en colles o individualment ja han participat en les visites guiades des del passat mes de maig. Els grups han estat diversos: des de parròquies, minusvàlids, sordmuts, fins a escoles i instituts.

La visita comença amb una breu explicació de la façana del segle XIX. A partir d'aquí es fan petits grups que, acompanyats d'un monitor i tres voluntaris, recorreran aquest edifici religiós. Els voluntaris ajuden els monitors. Són 100 persones (jubilat, estudiants...) sense temps per realitzar el curset però amb ganes de col·laborar, ens diu un voluntari, Ricard Clavaguera, «acompanyem els grups, contro-

lem que no se separi la gent i que no es perdi, i després hi ha els monitors culturals que fan totes les explicacions. Aquest servei és mensual».

Durant la visita hi ha dos moments claus; el primer, els terrats. Un nombrós públic s'ha decidit a pujar d'ençà que s'inaugurà l'ascensor el 3 de maig de 1995, festivitat de la Santa Creu, patrona de la Catedral. Els més animats s'han atrevit a pujar al Cimbori a peu, a 70 metres d'altura des d'on, no tan sols es pot veure el Barri Gòtic, on s'enquadra la Catedral, sinó la Barcelona post-olímpica.

El segon moment clau és la visita al tresor. El tresor es troba a la Sagristia. És una petita habitació tancada amb tres claus, al seu interior hi ha una caixa forta que guarda la peça reina: la custòdia medieval d'or i pedres precioses. En sortir, els membres del grup comenten amb un somriure: «L'hem vist, però no ens hem emportat res», tot ensenyant les mans.

Quan s'acaba la visita, els monitors respiren alliberats de l'angoixa i els nervis dels primers moments, mentre els visitants comenten que ha estat curta i volen repetir l'experiència, per conèixer més detalls del monument.

Les visites en grups són gratuïtes i solen durar una mitja hora, però hi ha una altra modalitat, el visitant individual, que per 300 pessetes, té dret a anar a les capelles, el cor, els terrats, i el claustre amb un acompanyant.

Actualment es projecta formar monitors per fer visites a la Sagrada Família, Santa Maria del Mar, el Pi, el monestir de Sant Cugat i l'església de Sant Pere de Terrassa.

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.**

CÀDIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

El llibre de la setmana

Ser monja serveix per a «alguna cosa»

Cristóbal Sàrrias

No deixeu de veure la pel·lícula. *Pena de muerte* és un testimoni impressionant d'allò que pot fer una dona consagrada a Déu quan s'apropa a l'infern dels condemnats a mort. I, sens dubte, cerqueu el llibre de Sister Helen, i llegiu-lo d'una tirada. Val la pena. Interpretar alguna de les seves pàgines li ha valgut a Susan Sarandon el recent Oscar de l'Acadèmia de Hollywood.

Hi ha moltes maneres de entrar en un text. A vegades busquem distracció, i d'altres sentim la necessitat d'identificar-nos amb personatges de ficció, que ens ajuden a fugir de nosaltres mateixos, o a sublimar alguna de les seves maneres de veure o de viure. En altres ocasions ens trobem, de sobte, que hi ha persones que han elegit camins molt diferents als nostres, i ens descobrim entrant en uns ambients que no sospitàvem que existissin, i que si per a alguns resultaven obsolets, antiquats o sense cap interès, per altres eren exòtics, o utòpics i allunyats de la realitat.

Ser monja... Quanta xerrameca inútil o desqualificadora en boca dels iconoclastes,

els *progres*, o els snobs de torn! I, també, quanta ignorància!

El llibre d'aquesta dona valenta, que va desitjar lliurar-se de ple al servei dels pobres, i al compromís amb la justícia que prové de la fe, és una prova que fer el mateix que ella va fer és quelcom que val la pena. Ser monja té sentit, perquè així es podia consagrar al servei dels altres, dels més dèbils, dels marginats, dels trepitjats per la vida.

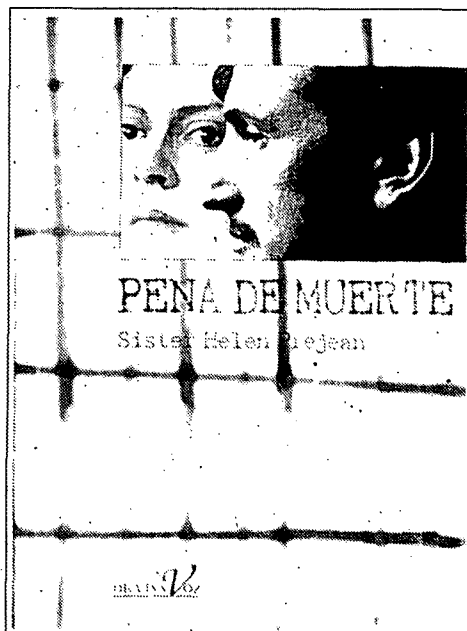
Helen Prejean ha escrit unes pàgines testimonials impressionants. En elles només es recull els contactes amb dos condemnats a mort. Els diàlegs amb els reus són un model de fe, d'autenticitat, de dramatisme real, a vegades d'un coratge i d'una dialèctica sorprenents. I la seva relació amb els familiars de les víctimes, amb els jutges i carceraris, i amb els homes de lleis, resulta escruixidor, i, no cal dir, sincer, transparent i audaç.

El llibre és un al·legat contra la pena de mort. Les dades que aporta en contra d'aquest sistema vindicatiu i inhumà d'exercir la justícia, són concloents i definitives, i representen una tasca perseverant de recerca en arxius i hemeroteques. Res no és superficial

en aquestes pàgines, que ens donen la mesura d'allò que pot representar un lliurament total a una feina, que és desagradable, tant per la dificultat d'entrar en contacte amb els habitants del *passadís de la mort*, com per les reaccions d'un entorn, que no accepta, o no comprèn, una tasca que és quelcom més que humanitària.

Potser en el text de Sister Helen hi hagi reiteracions que poden fer lenta la seva lectura, cal comprendre, però, que és molta i intensa la càrrega de profunditat que comporten les experiències d'aquesta mena, i gran l'acumulació de documents i d'anècdotes que confirmen les seves tesis. I gran també la indignació davant les actituds de tantes persones, que es creuen en el dret d'aplicar la llei de Talió, tot i que sigui en nom de la fe cristiana.

I aquest llibre ens fa comprendre, potser, que hi ha molta necessitat de gent consagrada a Déu, perquè puguin lliurar-se de ple a l'ajuda dels homes.

Sister Helen Prejean,
Pena de muerte, Edicions B,
Barcelona 1996, 430 pàgs.

També he llegit per a vostès...

* Francesc Puigpelat, *Jocs de corrupció*, ed. 62, Barcelona 1996, 282 pàgs.: La història d'una amistat ferida per la política. I un reflex de situacions que no són noves ni originals, però sí molt actuals. Tots les lamentem. Català selectiu.

* Eugenio Trias, *Diccionario del Espíritu*, Planeta, Barcelona 1996, 234 pàgs.: Idees personals sobre molts «ismes» (del Budisme al Jesuitisme). Profund a vegades, i d'altres, l'afany didàctic el fa superficial.

* Joana Raspall i Joan Martí, *Diccionari de frases fetes*, ed. 62, Barcelona 1996, 429 pàgs.: Bon anàlisi d'infinat de frases que utilitzem correntment, sense conèixer el seu origen. Un llibre que no hauria de mancar a les biblioteques familiars, d'estudiants i d'estudiosos.

FUNDACIÓ SARDÀ-PUJADES

UN COMPROMÍS HUMANITARI I SOCIAL

La Fundació Sardà-Pujades és una institució de caràcter eclesiàstic que té com a finalitat immediata la tutela i atenció de l'Escola Parroquial Especial Mare de Déu de Montserrat del Guinardó i de la

seva Secció de Formació Professional, on són atesos nois i noies disminuïts psíquics i amb trastorns de personalitat. Els alumnes d'aquestes escoles són fills de famílies humils, amb greus problemes econòmics. És per això que la Fundació vetlla per garantir la seva formació moral i social i intenta donar l'ajut econòmic que necessiten.

Amb el vostre suport, aquests nois i noies podran gaudir d'una vida digna i d'una integració social normalitzada.

Aportacions a: Caixa de Catalunya 2013-0096-48-0200459591.

Fundació Sardà-Pujades. C/ Varsòvia, 162. 08026 Barcelona. Tel. 455 76 25.

(Les persones físiques tindran dret a deduir-se el 20% de la quantitat del donatiu)

Llibres

Vivències de fe

C.C

Aquest llibre de Roser Artigas, seglar i veïna de Granollers, plasma en lletra impresa moltes de les seves reflexions personals sobre la figura de Déu. L'autora hi explica la seva senzilla i personal experiència de Déu, amb el desig de manifestar allò que la misericòrdia divina ha realitzat en la seva vida. És un fet que cal subratllar perquè entre els cristians ens manca sovint la valentia necessària per explicar la nosta íntima experiència de Déu i, en canvi, perdem el temps en dissertacions intrascendents.

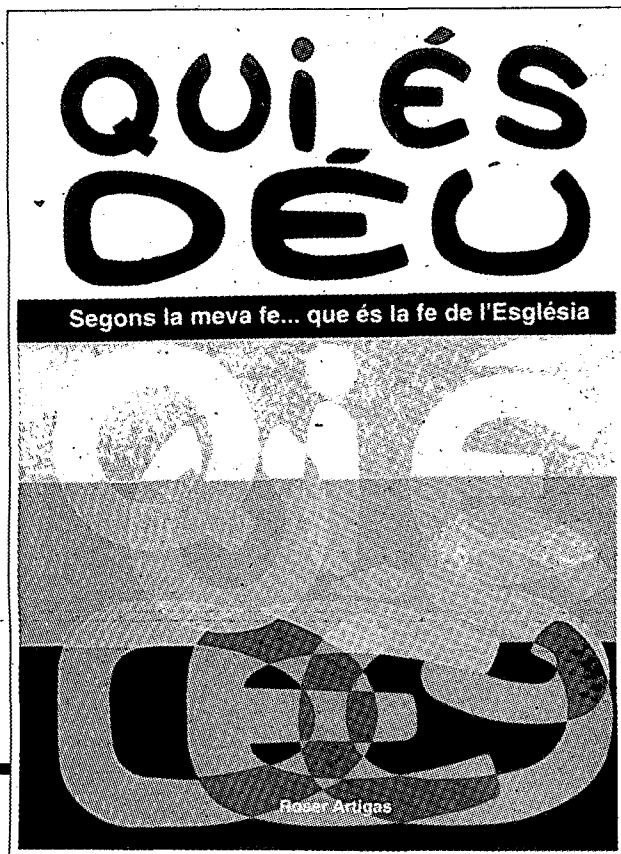
Queda clar, amb la lectura del llibre, que l'autora té unes conviccions fermes i que les vol difondre perquè els lectors s'atansin al misteri de l'amor de Déu. Fra Josep Maria Recasens destaca en el pròleg que «aquest llibre no és un manual de teodiceia ni de teologia especulativa, sinó que l'objectiu de l'autora no és altre que el d'oferir als qui el llegeixin un conjunt d'elements catequètics, bíblics i, fins i tot, litúrgics, que els ajudin en la seva tasca formativa i educadora».

Tots els temes centrals de la vida cristiana—Déu-Pare, Jesucrist, l'Esperit Sant, l'Església, la Mare de Déu, la Paraula de Déu, l'Evangelització, la Comunitat, els Sagraments, la Missa—apareixen d'una manera imprevista. Quan

el mosaic ha estat completat, el lector s'adona que no hi manca res.

Roser Artigas és una cristiana compromesa: catequista, animadora de litúrgia, membre actiu de la Renovació Carismàtica Catòlica de Catalunya des de fa més de vint anys. No té res d'estrany que decidís fer aquesta interessant i instructiva dissertació que ens permet veure la seva sensibilitat per saber veure en totes les persones i en tots els esdeveniments el rostre inefable i la mà bondadosa de Déu.

Ja va dir el gran teòleg i moralista Bernard Häring, en el seu llibre de la pregària contemplativa, que una de les millors formes d'evangelització és explicar la pròpia experiència de Déu.

Roser Artigas.
Qui és Déu.

Educar en l'esplai

E. Pont

«Els nois i noies difícilment juguen i fan festa en el seu temps lliure. Les influències de l'entorn acaben per convertir el temps lliure en moment de passivitat; molt sovint mirar la TV o consumir és l'única alternativa en aquest temps lliure. Per això, educar en l'esplai, fer d'aquest temps lliure un temps autoeducatiu, és una manera de fer alguna cosa. És una manera, si més no, de començar a ser més actors de la vida i no només espectadors. És una manera de començar a ser protagonistes». Aquest fragment del llibre *Iniciar un centre d'esplai* ens proposa endinsar-nos en aquesta aventura que es diu esplai.

De manera molt planera s'explica què és un centre d'esplai i els aspectes més generals del seu funcionament: qui forma l'esplai i com s'organitza, què es fa a l'esplai, què ha de fer i saber un/a monitor/a, quines normatives cal complir, on trobar idees i recursos per preparar activitats, etc...

És una eina útil per a joves que vulguin ser monitors/es, per a pares que vulguin conèixer més la realitat de l'esplai, per a responsables de parròquies, associacions, etc. que hagin pensat en iniciar un centre d'esplai... i per a tothom que vulgui saber el perquè i el com d'aquesta realitat absolutament present en el nostre entorn. Qui no té fills, néts, amics o coneguts que creixen amb l'esplai?

Carles Armengol,
Juanjo Fernández.
Iniciar un centre d'esplai.
Editorial Claret.

Una visió global d'Àfrica

C.C

La història contemporània d'Àfrica es coneix de manera parcial i es vincula gairebé sempre amb els esdeveniments dramàtics de la descolonització, dels cops militars i de les fams canines que assoten periòdicament el continent. Aquest treball del professor José Luis Cortés López presenta una visió panoràmica molt completa del que va ocórrer a l'Àfrica en els últims cinquanta anys, omplint un buit.

En la moderna bibliografia en castellà sobre Àfrica faltava una obra com *La historiografia contemporània de Àfrica (desde 1940 hasta nuestros días): de Nkrumah a Mandela*, que ofereix una informació densa, rigurosa i comprensible sobre el que ha succeït a 53 països africans independents, des dels primers intents per aconseguir la independència fins la consolidació de la sobirania política. Amb la lectura d'aquesta obra, podrem entendre millor els problemes polítics, socials, econòmics i culturals del continent africà.

José Luis Cortés.
Historia contemporanea de África. Editorial Mundo Negro.

Una lectura religiosa de la història

C.C

En el centre dels relats de Josué i Jutges hi ha la terra promesa: si en el primer llibre s'explica la conquesta de la terra, en el segon es narren les dificultats del poble per mantenir i consolidar aquesta conquesta. Per la seva banda, el llibre de Rut, encara que de redacció tardana, conté un relat situat històricament en el temps dels jutges.

Això justifica que en aquest comentari es parli d'aquests tres llibres de l'Antic Testament com formant una unitat, si bé mostrant les peculiars característiques de cadascun d'ells. El tema central que els travessa és la fidelitat del poble a l'aliança que Déu va segellar amb ell el Sinaí: aquesta fidelitat és la condició d'habitabilitat i de permanència a la terra promesa. L'enfocament narratiu dels textos i l'atenció particular que l'autora presta al món femení de la Bíblia mantenen viu l'interès del lector, provocant en ell una confrontació continua entre la Paraula i l'existència creient, entre la història personal i la història guiada per Déu.

Mercedes Navarro Puerto, mercedaria de la Caritat, és doctora en Psicologia i llicenciada en Ciències Bíbliques. Exerceix la professió de psicoterapeuta i ensenya Sagrada Escripura a la Pontificia Universitat de Salamanca i a l'Institut Teològic de Vida Consagrada de Madrid.

Mercedes Navarro.
Los libros de Josué, Jueces i Rut. Ed. Herder

Llibres

Fer camí amb els pobres

C.C.

Aquest llibre ens dona a conèixer l'experiència de la comunitat de Sant Mateu d'Esplugues de Llobregat, que es va plantejar seriosament el tema de com viure el cristianisme en una societat opulenta. Varen adonar-se, després de deu anys de reunions, que necessitaven trobar més coherència entre la vida real i la fe i que aquesta coherència havia de passar pels pobres.

La comunitat va decidir que havien de sortir del seu cercle i establir relacions amb

els pobres, fer coses amb ells. I varen començar l'experiència l'any 1982 amb el nom d'Engrunes, com a expressió del fet que allò que la societat tira com a inservible pot ser útil. Van néixer amb l'exigència de créixer a partir de la vida i de l'aprenentatge comú pel contacte diari amb la realitat de la marginació. El camí recorregut no ha estat senzill, han sorgit dificultats, però ha estat una experiència positiva. La comunitat s'ha adonat que darrere de cada comportament, de cada situació, hi ha un perquè i que no podem aplicar uns es-

quemes fets, elaborats per endavant.

En Romà Fortuny, capellà obrer i vicari de la parròquia de Sant Mateu, ens explica l'experiència viscuda pel grup. El llibre presenta un estil de «fer camí amb els pobres» que pot fer-los protagonistes del seu present i del seu futur.

Aquesta experiència va acompanyada de la reflexió teològica de Bartomeu Bennàssar, una visió globalitzadora de la qual tots som destinataris i protagonistes. Praxi i teologia, que habitualment van per separat, es presenten en aquesta ocasió unides.

Romà Fortuny. Bartomeu Bennàssar. *Exclosos... Per què?*
Editorial Claret.

Crecimiento personal
COLECCIÓN

Serendipity. "La facultad de hacer - por casualidad- descubrimientos afortunados e inesperados" (Oxford Advanced Dictionary).

Esta nueva colección pretende aportar ideas y reflexiones, materiales y ejercicios que sirvan directamente para aquellas personas que trabajan en su propio crecimiento personal o que ayudan a facilitarlo en otros. El estilo "serendípico" pretende formentar la lectura reposada, la mirada interior, el asombro... y le invitará también a que transforme en vivencia lo leído.

1- RELATOS PARA EL CRECIMIENTO PERSONAL. Carlos Alemany (Ed.) 228 págs - 1.400 ptas.

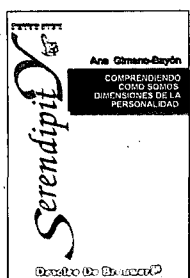
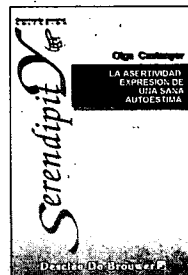
Abrimos la nueva colección con estos RELATOS que pueden servir como pistas para analizar, conferir o impulsar el propio crecimiento personal. Los diversos autores comienzan sus aportaciones con un relato: una cita, un cuento, un poema, una historia, etc... que van desbrozando a lo largo de su trabajo.

El resultado es un estilo narrativo en el que los colaboradores aportan, además de su experiencia como profesionales de la relación de ayuda, su propio cuño personal.

2- LA ASERTIVIDAD: EXPRESIÓN DE UNA SANA AUTOESTIMA Olga Castanyer 154 págs - 900 ptas.

La Asertividad: para unos, un método para hacer valer los propios derechos; para otros, una forma de no dejarse pisar. En cualquier caso, una manera de aumentar las propias Habilidades Sociales: Si nos queremos y respetamos, seremos capaces de querer y respetar al otro.

Por medio de ejemplos y ejercicios, este libro pretende convertirse en un manual para desarrollar una sana asertividad dentro del marco de la autoestima.

3- COMPRENDIENDO CÓMO SOMOS Ana Gimeno-Bayón 234 págs - 1.400 ptas.

En un recorrido panorámico y sistematizado por los temas básicos de la Psicología General, con especial acento en el tema de la personalidad, el libro aborda los contenidos propios de la misma de una forma sencilla, amena y didáctica. La preocupación porque su vocabulario sea fácilmente inteligible, hace de este libro un instrumento de estudio flexible y adecuado a necesidades y públicos diversos.

Esta obra puede ser de utilidad tanto a universitarios como a profesionales o voluntarios de la relación de ayuda, como al público en general.

En preparación:

4- APRENDIENDO A VIVIR. MANUAL CONTRA EL ABURRIMIENTO Y LA PRISA. Esperanza Borús

Desclée De Brouwer, S.A.

Delegación en Catalunya
ODI LLIBRES • Bailén 132 • Barcelona • 93-457 87 90

CRISTIANISMO Y SOCIEDAD

LA SEXUALIDAD Y LO SAGRADO

James B. Nelson / Sandra P. Longllof

610 págs - 4.990 ptas.

Ética sexual, erotismo, dolor y placer, matrimonio, homosexualidad, SIDA, Violencia, feminidad,... ¿Qué revela sobre Dios nuestra experiencia sexual? ¿Y sobre nuestra comprensión de las Escrituras? ¿Y sobre nuestra forma de vivir la fe? Prestigiosos teólogos nos acercan rigurosamente a un tema siempre controvertido.

QUERER Y FORMAR SACERDOTES

André Manaranche

224 págs - 1.900 ptas.

Todo el mundo tiene su idea sobre el sacerdote y sobre el modo de relanzar su reclutamiento. Pero las sugerencias más corrientes van en el sentido de las rebajas.

Sin embargo la vocación, superando el estrépito de los medios de comunicación, resuena en el corazón de muchos jóvenes. Las cantidades pueden estancarse o incluso bajar; pero vuelve a partir otra curva cuya dinámica es la calidad.

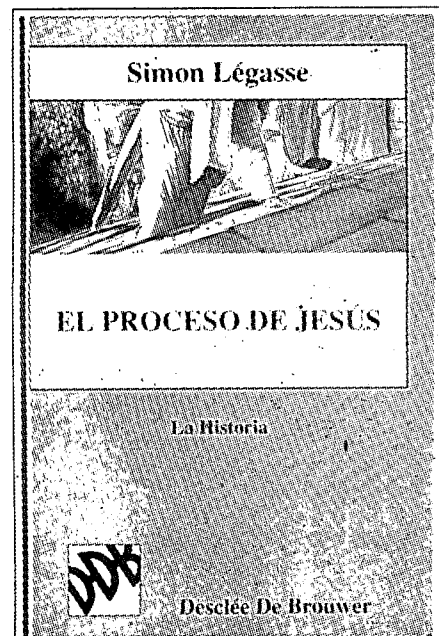
Mas, ¿Estamos dispuestos a cesar de marginar a unos jóvenes y a unas comunidades que representan ya ahora la esperanza del mañana? El autor, analiza en este libro las razones doctrinales de una crisis, porque se considera resueltamente optimista y trabaja en el surgimiento de nuevos formadores.

Una obra documentada

C.C.

Els relats evangèlics que ens expliquen el procés de Jesús, ¿no són, tot plegat, sinó llegendes pjetoses o tenen una consistència històrica? Si afirmem el segon, fins a quin punt podem confiar en el fons tradicional sobre el que treballen aquests relats? Hi ha altres fonts, cristianes o no cristianes? Després de tot, per què va ser detingut Jesús? Va ser el seu procés prioritàriament jueu o romà? És útil l'aportació del dret —jueu i romà— per aclarir el seu desenvolupament? Pot ajudar-nos, per exemple, a comprendre millor els episodis de la compareixença davant el sànedrí i de l'audiència davant Pilat? Què hi ha de la historicitat de l'enviament a Herodes? Després de la lectura atenta dels textos es poden formular encara més preguntes: entorn a l'arrestament de Jesús, sobre el paper dels summes sacerdots i de la multitud; sobre el lloc del procés.

La lectura d'aquest llibre, consagrat sobretot al desenvolupament històric del procés de Jesús, permet descobrir al lector fins a quin punt uns textos que creia conèixer gairebé de memòria, poden ocultar encara zones de foscor, problemes no resoltos.

Simon Légasse. *El Proceso de Jesús*.
Ed. Desclée de Brouwer.

Cinema

Poderosa Afrodita

Mighty Aphrodite

Director i guionista: Woody Allen. **Intèrprets:** Woody Allen, Mira Sorvino, Helena Bonham Carter. **93 min.**

J.J. Martín

(Aceptensa)

Un culte matrimoni de Nova York adopta un nadó abandonat per la seva mare. Després d'uns anys, mentre la dona (Helena Bonham Carter) es deixa absorbir pel seu treball, Lenny (Woody Allen), el marit, continua entusiasmat amb l'educació del seu fill, un noi pacífic i molt intel·ligent. Cansat de la seva esposa —que a més flirteja amb un col·lega— i obsessionat amb què la mare biològica del noi ha de ser una persona extraordinària, Lenny decideix conèixer-la. La seva sorpresa és majúscula quan descobreix que la idolatrada mare és Linda (Mira Sorvino), una jove prostituta, ingènua i sense cap educació. Lenny l'ajudarà a sortir de la seva lamentable situació.

En *Poderosa Afrodita*, Woody Allen torna a les seves radiografies familiars de fa anys però amb un altre to decididament còmic. A més, aquesta vegada modifica el seu habitual estil realista amb la inclusió d'un singular cor grec —versió moderna del cor d'*Èdip Rei* d'Èsquil—, que interromp de vegades l'acció, per explicar-la a l'espectador o per aconsellar al propi Lenny. Aquest hilarant paral·lelisme amb les tragèdies gregues clàssiques, molt ben desenvolupat pel guió afegeix un punt d'originalitat a l'habitual posada en escena de Woody Allen —molt diversa, agilitat i fonamentada en uns diàlegs

magnífics—, així com a la seva fèrria direcció d'actors. El propi Allen broda un paper que ell mateix s'ha fet a la mida, i la jove Mira Sorvino aconsegueix una interpretació encantadora i plena de recursos.

En aparença, el to es distancia del pessimisme existencial d'altres films de Woody Allen. En cert sentit, és veritat que aquesta vegada ofereix una visió amable i, fins i tot, elogiosa de la unitat familiar, del valor de la paternitat i la solidaritat, i també de la capacitat de redempció de l'ésser humà. No obstant, Allen no renuncia del tot al seu proverbial cinisme i resol la trama amb un triple salt argumental, molt poc creïble, que deixa un cert regust de boca. Al final, a hom li queda el dubte si en algun moment Woody Allen s'ha pres seriosament les qüestions morals que planteja.

Crònica televisiva

El misteri pasqual

Miquel Àngel Codina

La petita pantalla va oferir recentment als televidents, amb motiu de la celebració de la Setmana Santa, nombroses retransmissions —en directe i en diferit— de les diferents processons que van tenir lloc arreu de la geografia espanyola; el Via Crucis oficial pel papa Joan Pau II, des del Coliseu romà; la solemne acció litúrgica presidida per l'arquebisbe de Madrid, Mons. Antonio Rouco Varela, des de la catedral madrilenya de l'Almudena; i un munt de pel·lícules d'argument bíblic i religiós. *El Judas* (1952), de Ignacio F. Iquino, *Marcelino, pan y vino* (1954), de Ladislao Vajda, *Las sandalias del pescador* (1968), de Michael Anderson, o *Jesús de Nazaret* (1977), de Franco Zeffirelli, en constitueixen una bona mostra.

El misteri pasqual és quelcom viu, actual, que l'Església celebra durant la Setmana Santa per reviuir el que va ocórrer fa vint segles. Crist va morir i va ressuscitar per cadascú de nosaltres. La Passió, Mort i Resurrecció de Crist fou el tema central del programa *Últimas preguntas*, dirigit per J.A. Martínez Puche, que es va emetre el Dissabte Sant. El bisbe d'Osca, Mons. Javier Osés, hi va afirmar el següent: «Cal no mutilar el misteri pasqual. No ens hem de limitar tan sols al fet de la mort del Senyor. Crist realment va morir, a la creu, però el crucificat va ressuscitar. Si reduïm el misteri pasqual només a la mort de Crist, la nostra espiritualitat pot tnyir-se d'un tarannà ombrívol i trist, fins i tot, de desesperança. Però reduir-ho exclusivament també a la Resurrecció pot donar lloc a què alguns cristians oblidin la creu de Crist, oblidin els desheretats de la terra. És important assumir-ho, doncs, en la seva plenitud. Crist va morir, continua morint, el seu dolor no s'ha esvanit, nogensmenys, el seu missatge és d'esperança». Mons. Osés també va parlar dels tres sacraments pasquals: el baptisme, l'eucaristia i la reconciliació.

En el reportatge es va fer esment de les processons de Setmana Santa i de les manifestacions religioses de caràcter popular que apleguen en el nostre país un bon nombre de participants. Les processons de Sevilla, Màlaga, Zamora, Valladolid, Cuenca, Cartagena i Múrcia són les més conegudes. A Catalunya cal destacar, a més dels Via Crucis i processons, les magnífiques representacions de *La Passió* a Esparreguera, Olesa de Montserrat, Sant Vicenç dels Horts, Sant Climent Sescebes i Ulldecona, entre altres, i la singular dansa de la mort a Verges. Una rica tradició religiosa i cultural.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 02.55 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 09.30 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral Agermanats de Malgrat de Mar (Maresme, bisbat de Girona), sota la direcció de la Gna. Carme Garriga; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Esglésies de Catalunya*.

Dilluns 16.40 *Pueblo de Dios*.

TV3

Dissabte 08.15 *Signes dels Temps*: el programa estarà dedicat a *Els joves i la política*. Quatre joves de diversos moviments d'Església implicats en associacions polítiques i socials donaran la seva visió

sobre el món de la política. Una conversa diferent amb total llibertat.

En el programa també oferirem els espais habituals de comentari de l'actualitat i d'entrevista sobre esdeveniments de la vida de l'Església. El programa acabarà amb l'Evangelí del diumenge.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 19/4 20.30 *Creure avui: El fòrum Bíblia i Evangelí*. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 22/4 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 26/4 20.30 *Creure avui*: Al moment del tancament de l'edició no ens ha arribat la informació.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus*. (Directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general*. (Directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*.

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*.

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins*.
00.00 *Punt i Coma*.

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics*.
01.05 *Ràdio Vaticana*.
01.25 *Espurnà d'alba*.

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel*.
22.30 *Diàleg d'Església*.
23.00 *Panorama de cinema*.
00.03 *In Corpore sano*.
00.30 *Cova de clàssics*.
01.30 *Deliciosament instrumental*.

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor*.
23.00 *Temps d'acció*.
00.03 *Versió original*.
03.30 *Perfil*.
01.30 *Deliciosament instrumental*.

Dimecres

22.05 *Sons i Ressons*.
22.30 *Converses amb la ciència*.
23.00 *Panorama Cultural*.
00.03 *Els veïns de l'escala*.
00.30 *Nit d'Estels*.
01.30 *Deliciosament instrumental*.

Dijous

22.05 *Més enllà del temps*.
22.30 *Tal dia com aquell*.
23.00 *En família*.
00.03 *Temps de paraula*.

00.30 *De persona a persona*.
01.30 *Deliciosament instrumental*.

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església*.
23.00 *Encantats de conèixer-ho!*.
00.03 *Calaix de sastre*.
00.30 *Fila 7*.
01.30 *Paraules de música*.

Dissabte

22.05 *Pedra angular*.
23.00 *Cova de Jazz*.
00.03 *Negra nit*.
00.30 *Les novetats a cau d'orella*.
01.30 *Paraules de música*.

Diumenge

19.00 *Eucaristia*.
21.55 *Raons per viure*.
22.03 *Mosaic*.
23.00 *La Gran Via*.
23.30 *Blue Velvet*.
00.03 *Amb molt de gust*.
00.30 *Estel de colors*.
01.30 *Dietari de música i músics*.
01.35 *Ràdio Vaticana*.
01.55 *Espurnà d'alba*.

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Dies Irae*. Solistes vocals, de Lully; *Dies Irae*. *Conjunt vocal i instrumental*, de Gazzaniga; *Dies Irae*, oratori a la memòria de les víctimes d'Auschwitz, de Penderecki; *Cantate Domino*, de Monteverdi; *Cantate Domino*. Solistes vocals, cor i orquestra, de Campra; *Cantate Domino*, cantata BuxWV 12. Solistes vocals, de Buxtehude.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a dijous

20.30 *El Brocal*.
21.00 *El Espejo*.

Divendres

21.00 *La linterna de la Iglesia*.

Diumenge

08.30 *Letra y música*: de temes religiosos.
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.
09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.
10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) amb: el P. Juan G. Núñez, superior provincial dels missioners combonians a Espanya; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

08.45 *Vida i esperit*.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta*: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanísticoreligiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten:

Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també: **Alforja Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h. **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h. **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten:

Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 107.7) dissabte 12h. **Ràdio La Canonja** (FM 102.3) divendres 20h. **L'Espluga FM Ràdio** (FM 107.4) dissabte. **Ràdio Falset** (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h. **Ràdio El Morell** (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h. **Ràdio Montblanc** (107.0) diumenge, a partir de les 11 h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (FM 107.5) dissabte 13h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h. **Ràdio La Vilella Alta** (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari Cristià* (explicacions a costums i tradicions de l'Església per Joan Baburès), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (a càrrec de Pere Carreras). Alguns d'aquest apartats canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) diumenge 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.

* (Inclòs dins el programa parroquial local).

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «godspel» i espiritual negra des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (diuenge 9.05h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Besalú** (divendres 21.00h). **Ràdio Les Planes** (divendres 20.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimecres 14.15h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (dissabte 18.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (dissabte 8.30h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h). **Ràdio Besalú** (dissabte 21.00h). **Ràdio Calella** (dissabte 16.00h). **Ràdio l'Escala** (divendres 18.25h). **Ràdio la Vall** (diuenge 13.00h). **Ràdio Les Planes** (dissabte 15.00h). **Ràdio Palafrugell** (dilluns 14.15h). **Ràdio Sta. Coloma de Farners** (dimecres 22.15h). **Ràdio Sant Joan les Fonts** (diuenge 11.30h). **Ràdio Sarrià de Ter**

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 23.00 a 24.00h. *SOS pregària*: una hora de pregària des de casa vostra, units per una mateixa sintonia.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari*: en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(divendres 18.30h). **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten:

Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Malgrat de Mar** (107.4 FM) diumenge 11.10h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.05h*. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 10.15h*.

* Inclòs dins el programa parroquial setmanal.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres (1269 AM i 88.0 FM) (dilluns 21.05h.).

TARDA DE TOTS: en aquest programa s'inclourà un espai dedicat als temes d'informació religiosa que coordinarà Àngel Rodríguez. L'emeten:

Onda Rambla Girona (89.9 FM) divendres 17.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten:

Cope Figueres, Ràdio Arbúcies, Ràdio Banyoles, Ràdio Besalú, Ràdio Palafrugell, Ràdio Les Planes, Ràdio Sarrià de Ter i Ràdio Shalom de Palau Sacosta, Ràdio Salt.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars**, i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

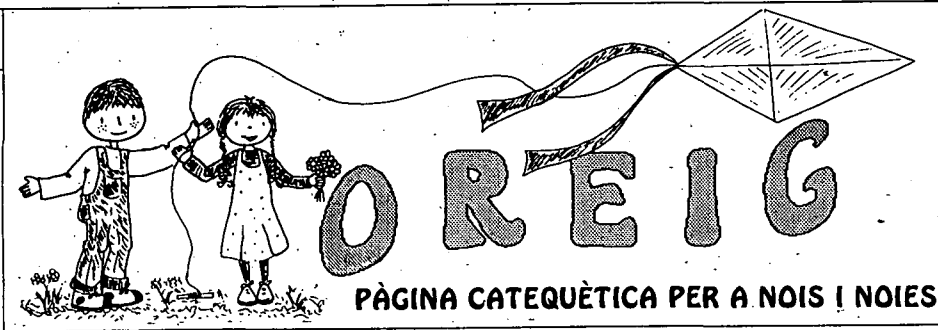
FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 09.30h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Jovenut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldesona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten: **Ràdio Pirineu** (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h. **Ràdio Seu** (FM 107.2) diumenge 9.00h. **Ràdio Valira** (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

AMICS DE DÉU

Santa Bernardeta Soubirous, 16 d'abril

Va néixer a Lourdes (França) a començaments de l'any 1844 i era la filla gran d'una família de moliners pobres. L'alimentació deficient i el clima dur van minar la seva salut i des dels deu anys patia freqüents atacs d'asma i aviat va ser afectada per la tuberculosi.

No va poder anar a l'escola ni a la catequesi, i als catorze anys encara no sabia llegir ni escriure. Només recitava pregàries i el rosari que havia après dels seus pares.

L'11 de febrer del 1858, quan anava amb la seva germana i una amiga a la vora del riu Gave a recollir llenya, se li va aparèixer la Mare de Déu a la cova de Massabielle. Bernardeta descriu que va veure una senyora molt bella, vestida de blanc, que la convidava a resar el rosari. La Senyora pregava d'una manera molt especial: deia amb la noia el Pater noster i el Glòria, però callava a les Avemaries.

Fou la primera de les divuit aparicions amb les que la Santíssima Verge va distingir aquesta

noia humil i piadosa. En una de les darreres aparicions, la Mare de Déu li va revelar el seu nom: «Jo sóc la Immaculada Concepció», i li va confiar el seu missatge d'oració i penitència. Li va demanar també que la gent anés allí en processó i que construïssin una capella.

Bernardeta va passar anys de grans contrarietats, però la seva fe profunda i la seva constància van triomfar finalment i el 4 d'abril del 1864 es va inaugurar la imatge de la Mare de Déu de la Gruta. Després va sol·licitar l'ingrés a la Congregació de les Germanes de la Caritat de Nevers.

La tuberculosi l'anava consumint i els ossos se li corcaven. Va morir el 16 d'abril del 1879 després d'invocar la Mare de Déu: «Pregueu per mi, pobra pecadora». Al cap de més de quaranta anys de la seva mort, el seu cos va ser trobat incorrupte, i així es conserva al convent de la ciutat de Nevers, exposat a la veneració dels fidels.

Bernardeta Soubirous va ser canonitzada pel papa Pius XI l'any 1933.

FEM CATEQUESI

Jesucrist, Déu nat de Déu

La Marion em demana que li expliqui aquesta expressió del Credo al llarg de la missa. «Perquè, em confessa, no l'entenc i em faig un embolic». Li conto que aquest Símbol de Nicea-Constantinoble és un text molt antic i venerable. I li recordo tota la frase: «Crec... en un sol Senyor, Jesucrist, Fill unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles, Déu nat de Déu».

—«Mira, Marion, ja saps que la fe no és comprensible com ho són les matemàtiques, però és molt més certa que aquestes ciències. A nosaltres se'ns fa difícil comprendre tots els misteris de Déu. Sabem, però, que mai no ens enganya i que ens estima a base de bé, és a dir, més que ningú. Bé, la nostra frase vol dir que Jesús és Déu —com el Pare i l'Esperit Sant. Sí, exacte, tres Persones i un sol Déu. Significa exactament que el Fill —que un dia es dignà fer-se home per a la nostra salvació— ha existit des de sempre, des de l'eternitat.

S'explica dient que el Fill és engendrat pel Pare des de sempre. És a dir, que existeix des de sempre. Sí, Marion, això és un misteri. Però resulta que en Déu no hi ha temps ni espai, cosa que ens dificulta comprendre la intimitat de Déu. Només faltaria que Déu no fos etern: no seria Déu! El més important és que el Verb o Fill de Déu etern es va fer un més entre nosaltres i ens vingué a salvar. Per això, en pensar en el Déu, u i tri etern, sempre li donem gràcies pel seu amor i sentim un gran goig perquè un dia el veurem, cara a cara, tal com és».

La Marion m'ha dit que quan, a la missa del diumenge resi el Credo, pensará més en la grandesa i l'amor de Jesús.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

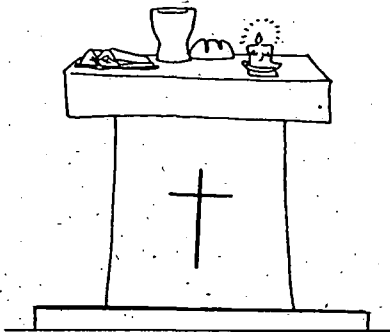
La litúrgia eucarística

Comença la segona part de la missa. Ja fa dies que diem que en la celebració se'ns preparen dues taules: la primera és la de la Paraula, i la centrem sobretot al voltant de l'ambó des d'on es proclamen les lectures. Ara, en la litúrgia eucarística, ens disposem a participar de la segona taula, aquella del Cos i de la Sang del Senyor. I el lloc és —ja ho sabeu prou— l'altar.

Per comprendre bé el desenvolupament d'aquesta part de la missa, ens cal recordar les paraules de l'evangeli, quan ens conten allò que feu Jesús durant el darrer sopar amb els seus apòstols. Asseguts a taula, diu que el Senyor «prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí, i el donà als seus deixebles».

Aquests quatre gestos són, doncs, el que fem en la litúrgia eucarística. I aquí, no cal dir, la importància del sacerdot —prevere o bisbe— és capital. Ells fan allò que feu Jesús i diuen allò que digué. Són un altre Crist.

Vosaltres direu que és molt gros això! I teniu raó. Ser sacerdot és quelcom molt gran! Per això els qui han estat cridats pel Senyor amb aquesta vocació en donen contínues gràcies a Déu.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

Pel desert; Déu vetlla pel seu poble

Al cap de tres dies de creuar el mar Roig van trobar una font. Però l'aigua que en rajava era amarga. Els israelites protestaren contra Moisès. I Moisès pregà Déu: «Socorreu-nos!» Déu ordenà a Moisès que llancés una fusta a l'aigua i aquesta es tornà dolça. Els assetegats van poder beure.

Un altre cop van protestar perquè no tenien aliments:

—«Tant debò que ens haguéssim quedat Egipte!, allí encara que ens tractaven com a esclaus, almenys teníem menjar!»

Però Déu digué a Moisès:

—«Jo us donaré pa i carn, perquè aprengueu a confiar en mi.»

I, realment, fou així. Cap al tard, un vol d'ocells cobrí el campament. Els ocells es deixaven atrapar. A la matinada el terra era cobert de flocs blancs i dolços, el manà. Pogueren recollir-ne abastament.

Els israelites pogueren menjar el man-

nà durant tot el temps que durà el viatge pel desert.

En una altra ocasió no tenien aigua per a beure i van protestar. Déu va ordenar a Moisès que copegés una roca amb el bastó, i va sortir aigua de la roca.

D'aleshores ençà, els pares israelites conten als seus fills com Déu vetllava pel seu poble i com encara vetlla per ell.

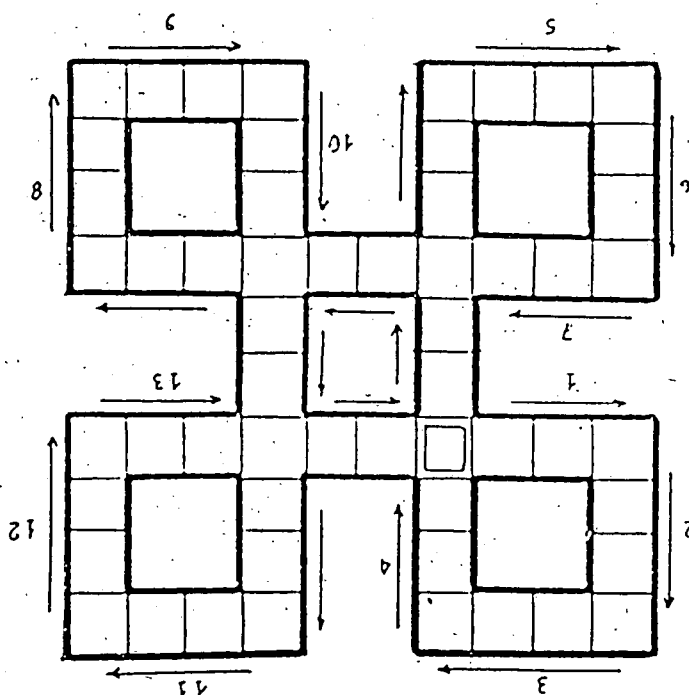

VARIS

TINC CURA gent gran. T. 311 83 34.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

per Rosa Collell

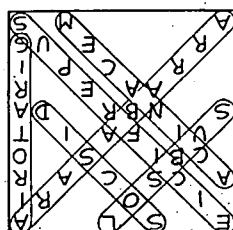

1. Que acaba en punta prima.
2. Defecte, imperfecció.
3. Coure batut, laminat o forjat.
4. Cèl·lula voluminosa, derivada de la cresta neural de l'embrió, amb el soma.
5. Municipi del Pallars Sobirà.
6. Cop a la porta.
7. Acció de circular.
8. Municipi d'Osona, límit amb el Ripollès.
9. Cavitat longitudinal que fa en el sòl l'arada.
10. Vaixell mercant turc.
11. Nom d'un dels quatre evangelistes.
12. Peça que cobreix i defensa el cap.
13. Lasa, fatigada.

Comença en el petit requadre de la part superior esquerra i seguint el sentit de les fletxes fins acabar en el mateix requadre.

FILATÈLIA
per Enric Graupera

ECUSLLUISA
PILLOASGR
AOCBACIATR
NCBICOSTEOT
IUIAFAGITTT
STENBRUGDAR
TOCAASELUR
AIRPICAPRIG
SROUSDEAUG
ASIETILMSS

Artabasas. Discos. Superficie. Sub-
sól. Giratoria. Mecánica.

CONTROL
TOT

Solució al 864

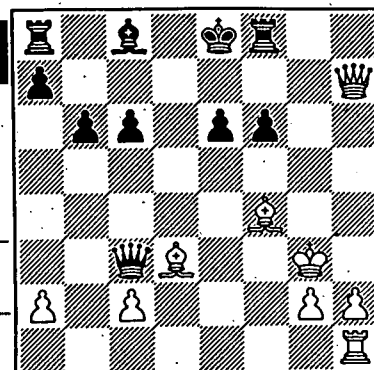
Rera VE, RN
Reravern

per Jaume Mora

Un rei ambiciós.

Solució al diagrama 633

1 T8R+ TxT, 2 P7A+ R1A; 3 P7C+ RxP, 4 PxT=C+ 1-0

de les personnes...

Ajuda'ns a ajudar

afinant

Llindar

Amb l'Església xinesa (1)

Manuel Valls i Serra
director

Del 13 al 27 de març un grup de catòlics catalans hem estat a la Xina. El viatge l'organitzà l'«Associació d'Amics» del nostre setmanari, la qual em convidà a compartir una aventura que jo, probablement, no hauria mai realitzat pel meu compte encara que sí l'havia somiada en més d'una ocasió. No pretenc ara oferir al lector una crònica completa del viatge, de la qual no puc deixar d'esmentar, però, el fet luctuós —i tan trasbalsador— de la mort del nostre company Emili Puértolas. El que a la ciutat de Xi'an comença semblant una simple afecció intestinal, en poques hores es complicà en una afecció cardíaca que no va poder superar, malgrat la bona assistència mèdica. Mai no oblidaré aquelles hores nocturnes, dramàtiques, a l'hospital, mentre assistíem impotents als intents de salvar-li la vida. Després de donar-li l'absolució general, amb l'affligida Maria Illa, esposa de l'Emili, i la Marta Cantí, la coratjosa cap de l'expedició que en tot moment estigué al seu costat, jo anava desgranant una i altra vegada el salm 22 «El Senyor és el meu pastor» i elles l'anaven repetint. A la matinada l'Emili ens deixava. Poc després, a dos quarts de vuit del matí oferíem la missa per la seva ànima en una sala de l'hotel.

Els breus, però significatius contactes, amb la realitat de l'Església xinesa, foren com un contrapunt joïós que, a més, donà un sentit més ple al nostre viatge. No estaven en el programa, perquè l'agència xinesa pro-governamental, l'última responsable del viatge, malgrat el nostre interès, desviava l'atenció portant-nos a visitar únicament temples budistes i fent-nos passar diàriament per les inevitables —i cares— «tendes de l'amistat», especials per als

turistes. Un peatge, aquest, força insuportable que ens faria perdre molt de temps —i a la majoria dòlars— i que ens privà de visitar més llocs. Per contactar amb una Església catòlica vam haver d'insistir molt i sempre ens deien que a Xangai hi hauria més facilitat per fer-ho, cosa que va ser veritat atès que la catedral catòlica es trobava precisament davant el nostre hotel. Però nosaltres volíem poder resar en una Església a Pequín mateix!

El darrer dia d'estada a Pequín, poc abans d'anar a l'aeroport per viatjar cap a Xi'an, ens donaren finalment llum verda. Cal dir que un grup catòlic com el nostre i la presència d'un capellà havien suscitat des del començament la curiositat i l'interès tant del guia local de Pequín com del guia que ens acompanyà al llarg de tot el viatge, tots dos joves. S'establí un corrent de simpatia mútua i més enllà de les «veritats» oficials poguérem tenir converses molt sinceres sobre la realitat que allí estan vivint. Em feren també moltes preguntes sobre el cristianisme. A l'hotel ells es preocuparen que es poses una sala a la nostra disposició per celebrar-hi missa, encara que a diferència de les altres ciutats que vàrem visitar, aquí els responsables de l'hotel ens van fer pagar un lloguer. A punt de començar la celebració, recordo com davant de la sala, encurio-

sits, s'aplegaren durant aquells dos dies set o vuit joves cambrers i cambreres per contemplar una reunió per a ells tan absolutament inèdita.

Camí de l'aeroport, doncs, ens aturàrem davant una Església catòlica, la parroquia de Sant Miquel Arcàngel, un temple de mitjanes proporcions com els nostres, d'estil completament occidental, edificat a primers d'aquest segle. Els guies hi havien telefonat i el portal, que donava a un pati interior, era obert. El guarda es trobava assegut dins el petit quiosc de totxanes que servia de porteria. Sempre amb l'ajut del guia, vaig demanar si hi havia algun capellà. Un minut després sortia un home de menys de quaranta anys, sense cap distintiu, vestit com qualsevol xinès, que es presentà als guies com a capellà. Ens saludàrem. Jo li vaig explicar que érem un grup de catòlics catalans que volíem pregar una estona a la seva Església, que jo mateix era capellà catòlic i que ens agradaria que ens acompanyés. Em va semblar una mica atabalat, i fins desconfiat, no gaire acostumat a aquell tipus de visita. Va declinar la invitació i va restar atent al darrer banc.

Jo em vaig situar davant el presbiteri. Darrera meu hi havia un altar preconiliar per celebrar d'esquena al poble. La imatgeria religiosa era tradicional, força kistch,

presidint l'altar major una imatge grossa de Sant Miquel. Després d'un cant d'entrada, vam resar un parell de salms i el pàrenostre. El capellà s'ho mirava des del darrere, sempre desconfiat... fins que vaig entonar el cant gregorià de la Salve Regina. Aleshores la cara del nostre capellà es transfigurà i es posà a cantar amb nosaltres. Ara tenia la certesa que erem catòlics! S'acostà al presbiteri, on jo em trobava, i amb l'ajut del guia vam establir un breu diàleg. Jo li vaig fer davant de tots el present d'un rosari que el Sant Pare m'havia regalat no feia molt en una audiència. Ell el va acceptar amb evidents senyals de complaença. Ens va dir que la diòcesi de Pequín estava de festa perquè el dia anterior, el diumenge 17 de març, el bisbe havia ordenat set nous preveres. Ens va explicar també que cada diumenge celebraven quatre misses i que l'Església s'omplia cada vegada de gom a gom. Els diumenges la missa es deia sempre en llatí. Només entre setmana, i posant un altar de cara al poble, la deien tres dies en xinès. En cap moment vaig fer al·lusió a l'Associació patriòtica ni em vaig atrevir a fer preguntes sobre la seva relació jurídica amb Roma. En un proper article n'explicaré, però, la situació, pel que es pot saber i una mica endevinar. Finalment, li vaig demanar que beneís els assistents, a la

qual petició accedí amb un impecable llatí: «Benedicat vos, Omnipotens Deus...». De sobte es trobà a les mans amb els diners d'una col·lecta espontània i amb què molts del grup, commoguts, li besaven també les seves mans consagrades.

Els nostres guies al·lucïnaven. El guia que ens va acompanyar sempre i amb el qual vaig poder fer més amistat, al final del viatge em va dir: «Padre, creo que ahora he entendido que una cosa es religión y otra muy distinta superstición». Havia fet el primer pas!

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Evocació de Mn. Pedragosa, l'amic dels pobres (i 4)

L'acció social de mossèn Pedragosa va girar al voltant, sobretot, de la infància i de la joventut marginades i més o menys properes al món de la delinqüència. La «Casa de Família», complementada per la «Granja de Plegamans», va ser, en aquesta línia, la seva obra emblemàtica. Però no pas l'única. El nom de mossèn Pedragosa va unit, d'una manera o d'una altra, a tot el que es va fer a Barcelona en el primer terç d'aquest segle a favor de la reeducació juvenil: Junta de Protecció de la infància, Patronat de Lliberts i de la Infància Abandonada (1909-1910), Tribunal Tutelar de Menors (1918-1921). Va ser també Comissari de Beneficència de l'Ajuntament de Barcelona fins el 1936. En el procés d'aquestes institucions, tan complex i condicionat pels sotracos de la política, la posició de mossèn Pedragosa no va ser fàcil, sinó més aviat, en molts moments, conflictiva. S'hi endevina molt de sofriment. Crida l'atenció, especialment, la seva constant contraposició amb un altre personatge també valuós, però d'un altre tarannà, Ramon Albó. Sembla que, en el fregadís entre aquelles dues personalitats, li tocà a mossèn Pedragosa la pitjor part... Hi ha un altre aspecte remarcable de l'acció social d'aquell tenaç sacerdot: la recerca de treball per als invàlids. Fidel a la seva voluntat de superar la pura beneficència, va promoure l'organització de la guarda de cotxes per persones impossibilitades i va iniciar la venda de cupons per cecs que tanta volada havia de prendre en el futur.

La guerra civil va significar, pràcticament, el final de l'obra de mossèn Pedragosa. El 19 de juliol de 1936 els joves de la Casa de Família encara van sortir a treballar. A l'endemà, però, la majoria de tallers tancaven i Barcelona se sumia en un clima de convulsió i de revolta. Mossèn Pedragosa eludí la persecució religiosa refugiant-se a casa d'un advocat amic, al carrer de Sant Ramon del Call. La «Casa de Família» va restar, de moment, sota la direcció d'un nebot seu, Salvador Pedragosa, però va anar passant de mal en pitjor. Es va convertir en centre de refugiats fins que un bombardeig la va fer inhabitable.

Després de la guerra, mossèn Pedragosa es va trobar amb la seva «Casa de Família» materialment ensorrada i es va veure exclòs dels organismes educatius amb els quals abans havia col·laborat. El 7 de novembre de 1939, la Comissió Municipal Permanent desestimava la seva sol·licitud de reprendre la tasca de Comissari de Beneficència. Anà a residir a l'Asil Duran on era molt estimat. Cap al 1950, li seria oferta, a través del seu bon amic el pare Bienvenido Lahoz, la possibilitat de refer la «Casa de Família», però el vell sacerdot ja no s'hi va veure amb cor. Tenia 76 anys... Va morir, oblidat, el 25 de juliol de 1957.

He volgut evocar la figura de mossèn Pedragosa, a partir de l'homenatge que recentment li ha retut la Universitat de Barcelona i seguint, sobretot, l'estudi de Fèlix F. Santolaria Sierra *La obra pedagógica de Josep Pedragosa* (Barcelona, 1984), com a petita contribució a la recuperació de la seva memòria. Quan es parla dels grans preveres barcelonins d'abans de la guerra civil són esmentats, entre altres, Carles Cardó, Lluís Carreras, Albert Bonet, Eudald Serra, Josep Samsó, els religiosos Miquel d'Esplugues, Francesc Vallet, Ignasi Casanovas, ara també, una mica, Àngel Carbonell... Però mai no surt el nom de Josep Pedragosa. No és just. Que el lector em permeti, encara, d'acabar amb un record personal ben significatiu d'aquest oblit. El dia de sant Jaume de 1957 a la tarda, l'amic Martí Canal i jo, aleshores vicaris i consiliaris de la JOC a la Barceloneta, vam anar a l'aeroport del Prat a saludar Joseph Cardijn que hi estava de pas. Poder parlar una hora llarga amb aquell gran apòstol de la joventut ens va causar una alegria indescriptible. Però després he sabut que justament aquell mateix dia havia mort a Barcelona mateix Josep Pedragosa... i nosaltres no en teníem ni la més remota idea.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Llicó transcendental

Evangeli de sant Marc 10, 32-45. Jesús puja cap a Jerusalem, la Ciutat Santa. A la seva vida començava a haver-hi tensió. Ell no ho desconeix pas. Però, malgrat tot, marxa decidit cap a la Ciutat de la pau (aquest és el significat de Jerusalem) on ens guanyaria, pels seus sofriments i la seva mort, el perdó i la pau. Jesús sap cap a on va i què l'espera. Profetitza la seva mort i la seva resurrecció.

En aquest marc, es produeix una escena, entre inesperada i virulenta, que trenca la lògica del moment. Fins i tot, ens recorda la vanitat i l'egoisme dels homes, elements destorbadors, de vegades, de les causes més santes. Jaume i Joan demanen a Jesús un favor: en la glorificació del Senyor volen estar en els dos llocs més rellevants, a la seva dreta i la seva esquerra. Justament, ara que Jesús ha anunciat el seu trànsit dolorós, ara dos apòstols somien precedències i honors.

Jesús, però, no menysprea els dos germans, sinó que els fa recapacitar i els pregunta si estan disposats a compartir la sort del Mestre. Contesten que sí. El Crist els respon

que, en efecte, participaran en els seus dolors, però que no els pot assegurar pas un lloc destacat en el Regne celestial. Els parla també de passió, no pas d'honors.

El quadre es completa amb la indignació dels altres deu apòstols. Mira, diuen, ja està bé el que han suplicat Jaume i Joan. I, nosaltres, què? Llavors Jesús afegeix una llicó de primera importància, vàlida per als cristians de totes les èpoques: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser primer ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes».

El servei del Senyor a la creu, fent-se el darrer de tots, és el servei que pertoca a tots els cristians i a l'Església. No val pensar la fe en termes de poder. Jesús ho ha dit molt clar. L'Església ha de viure en aquesta fidelitat.

Impromptu

Oriol Camps

Concerts

Moltes vegades m'ha deixat perplex això d'anar a un «concert» de rock, de pop, o del què sigui. Em costa molt de lligar-ho amb la música de debò, i fins i tot què pugui «escoltar-se»...

Perdoneu-me, però jo sóc com sóc, potser una mica purità en aquesta mena de coses, i la música és, per a mi, quelcom molt diferent del que s'ofereix en aquests «concerts». Com és diferent una autèntica escultura de qualsevol objecte o ferragot que se'n vulgui dir escultura... I em cal un gran esforç per intentar assimilar-ho.

Potser seria més correcte dir que no ho entenc, com em passa amb el «flamenc» que, en no entendre'l no em satisfà. Penso que ells, els flamenquistes, no deuen entendre la sardana...

Però arriba un moment en el qual, sortosament, se't fa la llum sobre una qüestió, per enrevessada que sigui. I l'altre dia, circulant per Barcelona, tot fullejant el diari, darrere meu vaig sentir una conversa entre gent jove, i deien que van anar a «veure» el concert de l'«XX» de torn. No van a escoltar un concert, sinó que van a veure'l... Això ho trobo més posat a to: van a «veure» un espectacle anomenat «concert»...

Aclarida la qüestió, vaig sentir-me alleugit. Com si m'haguessin tret un pes de sobre.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Els trencacolls dels viatges del Papa

Amb el darrer viatge a Llatinoamèrica són 69 els que ha realitzat el Papa, amb un total d'un milió i escaig de quilòmetres. L'organització i execució d'un viatge papal fora d'Itàlia requereix mesos de preparació per part de moltes persones. La clau d'aquests viatges són Mons. Piero Marini i el jesuïta, Robert Tucci, que parla diverses llengües.

Segons el pare Tucci, Joan Pau II va pel món «per confirmar als germans en la fe i anar a la recerca de l'home». Són visites pastorals que tenen en comú la proclamació de la Paraula de Déu, la celebració de l'Eucaristia, reunions amb l'episcopat del país que visita, recepció oficial al cap d'Estat o Govern, trobades amb sacerdots, religiosos/ses, seminaristes, joves i algun altre grup concret.

Una comissió que presideix el pare Tucci treballa amb el comitè eclesial de la nació amfitriona per preparar l'estada del Papa; també es relaciona amb les autoritats civils per al protocol, transport, comunicacions i assistència mèdica. Les autoritats són sempre responsables de les mesures de seguretat. El Sant Pare no visita cap país si prèviament no ha estat invitat pel seu govern.

Joan Pau II acostuma fer quatre viatges a l'any fora d'Itàlia. Pel que fa a l'allotjament, és en l'edifici de la nunciatura apostòlica, en la residència del bisbe, en seminaris o en alguna casa religiosa. Mai en un hotel o en edificis governamentals. No viatja amb representants

de l'executiu ni participa en cap banquet oficial.

El Papa elabora primer els discursos, salutacions, homilies i altres parlaments que pronunciarà al llarg del viatge projectat. Ell mateix redacta les pautes de cada discurs. Després els seus assessors, guiats pel material que els proporciona la Secretaria d'Estat del Vaticà sobre la situació social i religiosa del país, redacten el discurs en la llengua que serà pronunciat.

Poc temps abans, el pare Tucci viatja al país o països de destí amb un petit equip d'ajudants que mantenen reunions amb les companyies aèries que transportaran el Papa i el seu sèquit. La companyia *Alitalia* facilita el viatge d'anada i la primera part del recorregut, mentre que les aerolínies del país amfitrió continuen el transport dins el territori i el retorn a Roma. En l'avió es reserva un lloc reservat per al Papa, un altre per al seu sèquit i un tercer per als periodistes acreditats, que solen ser uns cinquanta.

Pel que fa a l'horari, el pare Tucci assenyalà que es té en compte un triple objectiu: mai no fixar cap programa abans de les 8 del matí; reservar una hora després de dinar perquè el Papa descansi; i cloure els actes abans de les nou del vespre. «Amb tot, a vegades les incursions espontànies del Papa en els seus discursos i les estones de salutació improvisada a les multituds obliguen a modificar els horaris planificats».

JAUME REIXACH

Capellà i escriptor

Sant Jordi:

El poema i la rosa

Els eclipses de lluna (fa poc n'hem pogut veure un) desperten l'optimisme general. Els terrats s'omplen de gent que mira el cel. Els eclipses de sol, en canvi, més aviat generen desconcert. Si Déu volgués matar el món de pena, ha escrit algú, només hauria d'enteranyinar el sol una setmana. Tenyir-lo de fosc, igual que es tenyeix els cabells la noia que no vol ser rossa.

Però per sort nostre, Déu no sols no ens vol matar de pena sinó que desitja que visquem alegres. Per això encén el sol cada dia. I l'encén per a tothom. Aquest gest acredita que Déu estima els homes. I que els estima cada dia.

Però no sé si acredita que els estima tots igual, perquè alguns (com és el nostre cas) tenen més dies de sol que no pas d'altres. Aquí, per sort, la primavera és primavera. El sol somriu, es deixa veure sencer i fa pessigolles a la pell. Els dies de primavera (suposo que hi estaràs d'acord) són una delícia. Són dies màgics.

Però n'hi ha un que n'és més que els altres, de màgic. És el 23 d'abril, sant Jordi.

El calendari no el pinta vermell, el pinta blau. El pintaria vermell si fos un dia de festa, igual que un diumenge, però és dia de treball. Tanmateix, el calendari no el presenta amb la mateixa tinta —negra— dels dies de treball, l'acoloreix amb el blau.

—En aquest sentit, som únics. Devem ser l'únic país del món que no destaca en vermell —vermell de crit de festa— el dia del seu patró. Però el nostre calendari

tampoc no el relega al color dels dies feiners. Ens l'ofereix blau, un entremig, com volent dir: que cadascú faci el que vulgui. Això ens converteix durant un dia en un país únic: treballar és una festa, i la festa és més festa amb el treball. Tothom gaudeix i cadascú omplena el seu temps fent el que creu que ha de fer.

No som els únics que celebrem sant Jordi. El celebren també altres països: Grècia, Rússia, Anglaterra, Dinamarca... Però devem ser els únics —repeteix— que el celebrem d'aquesta manera tan especial: més cívica que religiosa, val a dir-ho. Això no obstant, carregada de sentit.

Però és veritat —reconeguem-ho— que el nostre sant Jordi passa, com aquell qui diu, sense fer-nos entrar a l'església. Com hi fa entrar, poso per cas, a Grècia. O com omplena les esglésies còptes d'Egipte. Totes, d'altra banda, igualment cristianes, les d'ells i les nostres.

Curiosament, però, a les nostres esglésies no hi abunden les imatges del sant. És un fet constatat. Potser perquè els orígens de sant Jordi

es perden entre les bromes de la llegenda, opinen alguns, i la devoció en aquest cas seria poc seriosa. Potser sí, però no crec que aquesta sigui la veritable raó de fons. Sant Sebastià, per exemple, també és un sant de llegenda i, sense anar més lluny, el poble sencer de Tossa, ja fa una pila d'anys, va demanar-li que lliurés els tossencs de la pesta. I sembla que el prec va ser eficaç. Així va néixer, com tothom sap, el «vot del pel·legrí». Però no sap d'algú

Sant Jordi és un sant més invocat que pregat. Molt invocat com a símbol però poc invocat com a sant. Ja és prou bonic que l'invoquem com a símbol, però encara seria més bonic si també l'invocàrem com a sant.

SANT JORDI

*Cavaller de cavallers
de la Catalunya eterna,
que has encès tots els rosers
que perfumen nostra terra,*

*com s'encenen a la nit
les roses de l'estelada,
i el teu pas ha deixondit
l'harmonia de la pàtria.*

*Cavaller dels catalans,
que amb el ritme de tes mans
ens desplegues la bandera,*

*porta'ns l'alba del gran jorn
que ella ens parli del retorn
de la Catalunya eterna.*

Josep Tharrats

Vigília de Sant Jordi, 1996
Església del Carme, Girona

o d'algun poble que hagi fet un prec semblant a sant Jordi. Sant Jordi és un sant més invocat que pregat. Molt invocat com a símbol però poc invocat com a sant.

Ja és prou bonic que l'invoquem com a símbol, però encara seria més bonic si també l'invocàrem com a sant. A banda que aquesta actitud seria més cristiana, obtindríem una major tutela del sant, que ens fa prou falta, ho sabem prou bé.

Alguns ja hem començat a fer-ho. L'any passat, a la parròquia del Carme (de Girona ciutat) s'hi va celebrar una missa especial en honor de sant Jordi. La missa «del poema i la rosa». Es va celebrar la vigília, a les vuit del vespre, i l'església es va omplir de gom a gom. A mitja missa es va repartir una rosa a tots els presents. I amb la rosa a les mans, vàrem adreçar —com un sol home— una pregària a sant Jordi. Una pregària que era al mateix temps un poema. El poema i la rosa. El sant i el símbol honorats per un igual, com ha de ser.

Aquest any hi tornem. Tothom hi és convidat.

Pinzellades

Justo López Melús

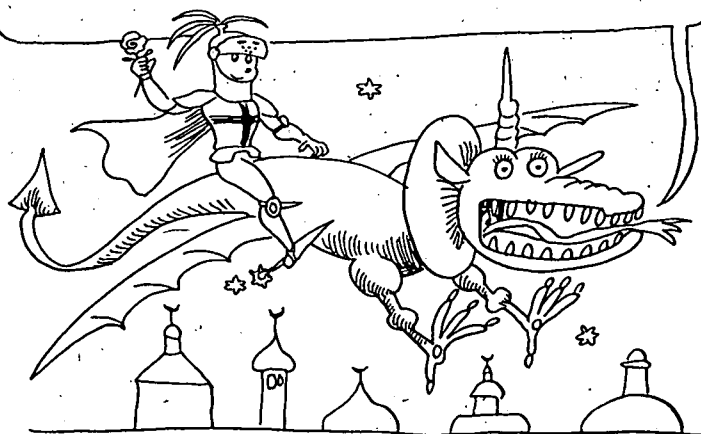
Els sants són senzills

Els sants, i els grans homes, realitzen els seus actes sense presumir. Com aquell sant, que contestava les propostes del seu àngel, que ell no desitjava ni el do del guariment ni ésser considerat un model de virtut. Només desitjava fer el bé, sense adonar-se'n. I se li va concedir el do de guariment de la seva ombra, la que ell no veïés, la que donava a la seva esquena, l'única en què es fixarien les gents.

Com l'abat Nistero, al desert. Va aparèixer un drac i va fugir corrents amb tots els seus deixebles. De moment els va estranyar, no esperaven aquesta reacció en el seu abat. Aleshores li va preguntar un deixeble: Pare, també vós us va espantar? —No, li va contestar, però era millor fugir del drac que haver de fugir després de l'esperit de la vanitat.

Humor

PÈR PROMOCIONAR EL DIA DEL
LLIBRE I LA ROSA, LI SÓC MÉS ÚTIL
QUE EL SEU CAVALL!

Llorenç Gomis fa, en les seves memòries, un retrat costumista de la nostra societat

Les vivències d'un observador s

Marta Puyol

Llorenç Gomis defineix les memòries com «una novel·la històrica o costumista de la vida de l'autor, convençut que diu la veritat. Els més llestos només les fan arribar fins que acaben la carrera o es casen», però ell ha tingut la gosadia de fer-les arribar fins als 70 anys. L'autor pensa que la música de cambra és un fons ideal per escriure unes memòries i afegeix que els músics que l'han ajudat a recordar la seva vida han estat Mozart i Beethoven per a la primera i segona juvenut, Brahms per a la primera maduresa i Schubert per a l'actualitat o segona maduresa. No dubta a afirmar que no se sent acabat perquè veu aparèixer Bach a l'horitzó.

Llorenç Gomis
«De memòria. Autobiografia (1924-1994)»
Edicions 62
Barcelona 1996

—El pare Feliu dels jesuïtes li va posar un 10 en un exercici de redacció i li va pronosticar que vostè podia ser un bon periodista, i anys més tard Néstor Luján sentència que és un periodista! Per què un advocat es decanta cap al periodisme?

—El pare Feliu va dir al meu pare que jo podia ser periodista, però abans el periodisme no era una professió gaire contemplada. Aleshores, el dret era una carrera que tenia sortida perquè podies fer oposicions. El periodisme no era un mitjà de vida gaire contemplat, almenys en l'ambient dels jesuïtes. De fet, jo vaig ser periodista perquè a la revista *El Ciervo* inicialment necessitàvem un periodista amb títol perquè la dirigís. Hi havia un curset a l'Ateneu per a gent que era en diaris o revistes i vaig fer-lo. O sigui, que de fet vaig començar a fer periodisme abans de saber que era periodista. I, llavors, per mitjà de la revista i dels primers tempteigs van venir col·laboracions i va sortir el periodista.

—Explica en el seu llibre que el catedràtic de Dret Pi i Sunyer aprovava tot-hom per poc que pogués i afirmava «ja els suspensarà la vida». La vida l'ha aprovat o encara li resten assignatures pendents?

—Crec que he tingut sort en el sentit que he aprovat i potser moltes vegades amb notà i tot. De fet, quasi totes les coses que he fet en periodisme han estat perquè m'han cridat, també en el cas de ser catedràtic i professor. Vaig fer uns cursos de tècnica d'expressió amb l'Espinàs i Robert Coll-Vinent, i a partir d'aquí en va sortir una dedicació pel Periodisme a l'Escola de l'Església primer, i després a la Universitat. En general, les coses que he fet han sortit una mica perquè han volgut que les fes i m'hi he dedicat. Potser, si hagués volgut triar no hauria encertat.

—Abans de començar les seves memò-

ries llegeix les de Sagarra i Gaziol. Per què aquesta tria?

—Vaig llegir aquestes perquè eren en català i de dues persones que havien anat als jesuïtes, que havien estudiat dret al mateix pati que jo, havien tingut els mateixos professors que jo vaig tenir quan ja eren a punt de jubilar-se. Aquestes memòries, que són molt bones, tenen una mica de truc: s'acaben quan fan els 30 anys. De fet, hi ha dos tipus de memòria: les que contemplen la infància i la joventut o aquelles en les quals s'encabeix molta documentació i s'explica la història des d'un punt de vista justificat. Però, jo vaig triar una tercera via, que era explicar tota una vida de 70 anys amb el

autocrítica del catolicisme d'aquella època. Hi ha hagut diferents períodes. Per exemple quan es va celebrar el Concili Vaticà i va semblar que allò que fèiem nosaltres quedava oficialment confirmat des de Roma. Després, a la transició, l'aspecte polític de la revista, més o menys democràtica, va semblar que tenia una nova vigència. Però, cada vegada que ha tingut vigència un aspecte, llavors, ja no ha estat una cosa nova o no ha tingut el valor d'agosament o de crítica perquè s'ha confirmat. *El Ciervo* sempre s'ha anat adaptant a les noves situacions, i ara és una revista cultural on, tot i que moltes coses han canviat, segueix tenint l'esperit d'intentar dir coses que no es diuen.

periodista ha de ser independent, perquè si no ho és, no respon a la seva funció i a la confiança que la gent li pot tenir com a persona independent. Aleshores, a l'època en què hi hagut partits i llibertat política, ja m'ha semblat que potser per la inèrcia d'aquesta actitud el periodista és millor que sigui independent i quan ja te'n consideres les temptacions són menors.

—Afirma que tenir una bona ploma és molt important. El periodisme és realment el quart poder?

—Això de la bona ploma la meua dona em retruï que ho dic molt en el llibre i tinc la sensació que potser sí que ho dic massa. És important escriure perquè el valor de la

paraula és molt gran i perquè escrivint descobrim el que pensem intentem traduir en paraules les coses que veiem. Tant com el quart poder no ho sé, perquè això té molts aspectes diguem-ne sociològics i literaris pròpiament. No s'ha de perdre el respecte a la paraula i aprofitar-la per un desig concret de violentar la realitat sinó que s'ha de reflectir la realitat que s'observa.

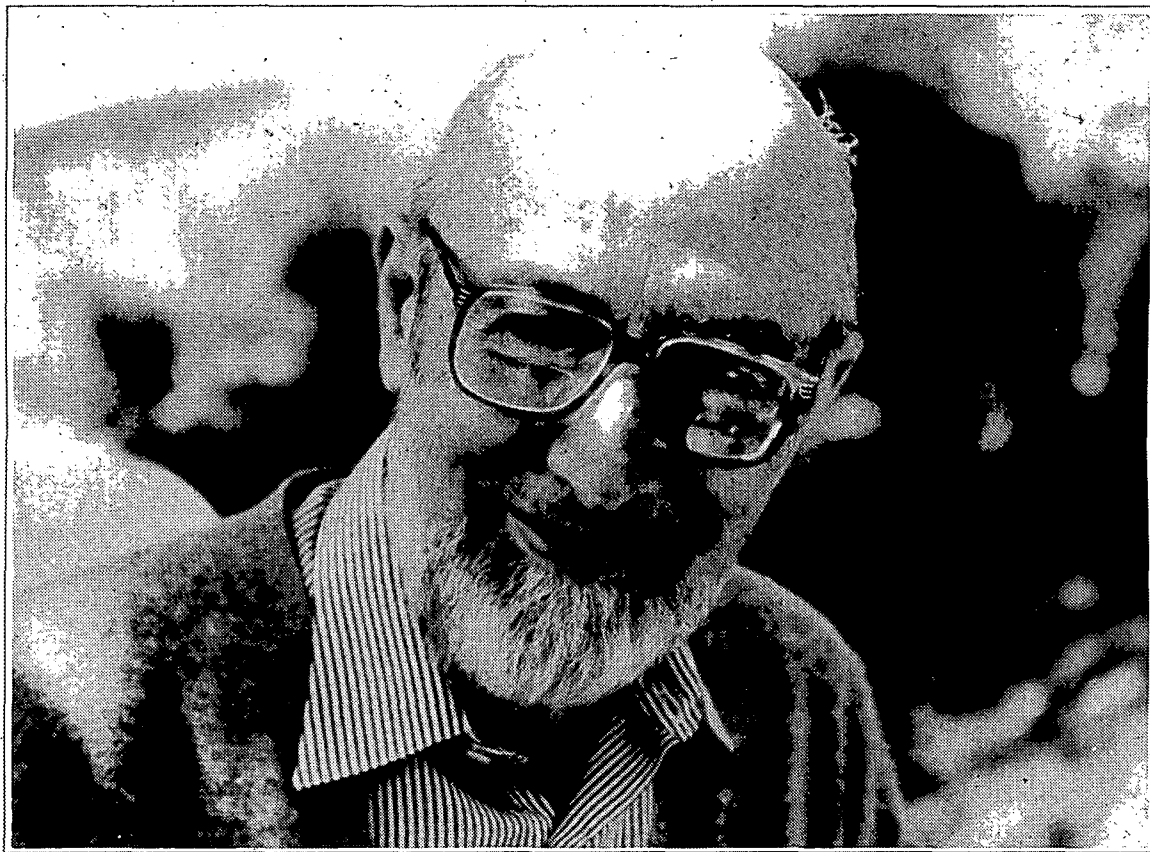
—Actualment, la premsa pot ser una mena de *Parlament de paper* com vostè la defineix a les acaballes del franquisme?

—La premsa a les acaballes del franquisme va tenir més influència que actualment. Era un parlament de paper perquè en no haver-hi partits, en ser tots molt tènues, la gent buscava en els diaris que representaven diverses tendències, per tenir una opinió. Per això s'anomenà el parlament de paper. En aquest sentit, potser ara estem en un moment pitjor perquè els diaris estan més ben fets tècnica-

ment, però no aconsegueixen aquesta sensació que la gent confia en els diaris per fer-se una opinió, sinó que moltes vegades els diaris ja responen a corrents alienes que vénen de fora i posen el poder de la paraula al servei d'actituds o grup exteriors. En aquest sentit, l'època de la transició era més pura.

—La tasca docent ha estat ben present en la seva trajectòria. Què li ha ensenyat aquesta etapa?

—Dec molt a la tasca docent ja que ensenyant aprens. El fet d'haver d'explicar una cosa fa que te l'estudis. Jo he après molt ensenyant. Entre el professor que era jo a començament i el del final hi havia una gran millora, perquè havia estudiat molt. Sempre m'ha agradat molt la compenetració amb l'estudiant, ja que es pot aprendre d'ell. Hi ha una frase d'un diàleg de Plató en la qual un personatge diu: «m'has fet dir coses que jo no sabia». La funció d'un professor crec que és una mica aquesta de treure de l'estudiant coses que té a dintre i de les quals no n'és conscient. És més important des de la funció docent fer pensar, ajudar a treure

L'autor descriu la seva peripècia personal amb una prosa brillant

mateix esperit d'observació de les memòries d'infància. L'originalitat que pot tenir *De memòria* és agafar tota la vida, però amb certa unitat d'estil, amb un determinat estil literari, més d'observador que d'actor o protagonista. He agafat tota la vida perquè hi ha períodes, com els anys 50 o la transició, que no s'han explicat gaire, del 36 al 66 els diaris no es dedicaven a aquests temes per la censura. Per tant, explicar des del record aquestes èpoques em sembla que tenia sentit. És una mica l'objectiu de la col·lecció que fa Edicions 62, on volen repescar la memòria anterior d'un moment en què els diaris no recollien les històries de la vida quotidiana.

—La revista *El Ciervo*, 45 anys després del seu primer número, segueix sent una proposta cultural agosarada?

—Sí que segueix mantenint aquest propòsit. La revista va néixer en un ambient —no sabia que duraria tants anys— amb gent jove que fèiem una mica la crítica de l'educació que havíem rebut i aquest era l'agosament, i a la vegada quasi bé sense adonar-nos-en seguíem la tradició d'aquesta educació que ens havien donat, tot i que era una revista

—Hi ha cabuda en la seva trajectòria de catòlic liberal per al Tolstoi de *Guerra i pau*, quan escriu: «la vida és Déu i estimar la vida significa estimar Déu».

—I tant, que sí, Tolstoi i Dostoievski quan jo era jove van ser unes grans lectures i hi he trobat la voluntat d'estimar la vida, que és una mica l'essència de la literatura o de l'art. Sempre hi ha un sentit de descobrir en la vida la petjada de Déu, la veu més o menys difícil de captar, però present, de Déu.

—El número 2.757 del Registre Oficial de Periodistes que li va ser assignat ha mantingut la seva independència abans i després de la caducitat del carnet?

—Sí, jo he procurat mantenir la independència, perquè, en primer lloc, jo no vaig triar ser periodista. El periodisme té sentit quan és una cosa teva personal i lliure, per tant jo no he après d'ell a fer cap feina que sigui una expressió d'actitud. El segon pas, va ser que una revista independent com *El Ciervo* havia de mantenir la independència i per aquest motiu, trobava que el que la dirigís no podia estar lligat a cap grup polític. Per tant va ser una conseqüència del compromís que havia pres amb la revista. El

Llorenç Gomis, bufant l'espelma en el primer aniversari com a director de «El Correo Catalán»

ibtil

e cada un té a dins, que no pas la pura nsmmissió d'uns coneixements.

—En el seu llibre explica que la Llei de emsa del 66 provoca més competència i criure entre ratlles, que era un art valo-

t. Se sentia còmode en aquest doble joc?

—Sí, és una subtilesa que t'entenguin per tjà d'uns filtres, i una dificultat exterior una època de pura censura. Per exemple, *El Ciervo* la lluita era fer-te entendre, tot a censura, i que el lector connectés amb el e tu deies mitjançant els recursos literaris le paràboles més o menys imaginatives. criure entre ratlles m'ha agradat molt.

—També comenta que en Gaziell, quan rigia *La Vanguardia*, si li venia una missió armada els deia que el diari era a orquestra i tant si els demanaven un ls com una polca tractarien de com- aure'ls. És difícil per als diaris mante- r-se al marge dels grups de pressió?

—Aquesta frase la deia en Gaziell comen- da ja la guerra quan anaven les patrulles a timidar, perquè ell abans tenia molt clar el ntít del que volia dir i del que havia de dir diari i ell ho interpretava.

En aquest moment, les pressions, com e hi ha una vida política molt intensa, són istant fortes i el mèrit del director és man- nir el diari enmig de la tempesta com si fos n vaixell. Ressistir les pressions depèn de força que té cada diari per si mateix i, ument, un diari feble resisteix menys. ncara que els polítics, per exemple, inten- n exercir pressió en el joc multimèdia mpoc no es pot dir que tinguin un ascen- ent decisiu en general.

—Al seu parer l'UCD va ser una gran oballa de la nova democràcia i Suárez a fer un gran paper.

—Efectivament, considero que va ser així, udat potser per la bona voluntat generalit- da, tot i que primer va ser difícil perquè no havia precedents i s'improvisava cada a. El seu mèrit és molt bo. Cal dir que ara ha un ambient on ens hem repenjat una ica en la democràcia que tenim, i de veg- es la gent és menys autoconscient. En anvi, durant la transició, no tothom ho era. ls diferents partits, els socialistes, els co- unistes, la dreta... tothom sabia que el oble no volia una altra guerra. Suárez va nir l'encert d'interpretar aquesta mena d'aspiració general, buscant un equilibri i el eu llegat ha estat molt important.

—Vázquez Montalbán escriu el 1961 ue vostè és «un dels comptadíssims es- anyols que viu de la ploma», però ante- orment la seva butxaca havia estat hu- nil, plena de col·laboracions no gaire ben agades.

—Bé, tingues en compte que viure llavors ra més barat que ara, i viure de la ploma enia mèrit, però no volia dir que visqués molt bé. De tota manera, Vázquez Montal- án, temps després d'aquesta afirmació m'ha uperat molt en la possibilitat i capacitat de iure de la ploma. Anys enrera, la vida era astant austera en general i era poc freqüent iure de la ploma, però jo vivia d'una gran

Roser Bofill i Llorenç Gomis, el dia que es van prometre, l'1 d'abril de 1957

quantitat de col·laboracions escrites per tot arreu, i de fet quan vaig entrar al diari *La Vanguardia* la meua economia es va estabilitzar.

—L'escriptor anglès Carlyle deia que «la

poesia és el pensament musical», aquesta idea s'adiu amb la seva producció poètica?

—Sí, sóc del parer que la poesia sempre té molt de música, no solament pel ritme, la rima i la mètrica, sinó perquè no saps ben bé

on vas i t'endinses en una mena d'inspiració que té molt a veure amb la música. En el cas de la meua poesia, crec que a més de la inspiració hi ha també presents l'element religiós i l'humor.

El valor de la paraula

A *De memòria*, Llorenç Gomis retrata l'univers mític de la infantesa i de l'adolescència fidelment, oposant-se per antítesi al film de Fellini *Amarcord*, que en romanès vol dir «no me'n recordo», que parla de la infantesa, però en el qual la ficció i la realitat queden desdibuixades.

Retratista costumista, caça les idees amb precisió i en fa un revelat tipogràfic, on els personatges, els fets i els sentiments queden plasmats en lletra impresa, en comptes de paper satinat, però no perden cap detall. En el rodet de la vida ha arxivat en blanc i negre i en color records personals i de memòria col·lectiva.

Gomis ha fet endreça als calaixos de la memòria, n'ha tret la pols rigorosament i ha encabit en un volum records que provenen de la maduresa que no obliden l'agror dels temps difícils. Com l'episodi ocorregut després de la guerra, amb la marxa del seu pare perseguit a Bèlgica, mentre la figura de la mare era com un paraigua amplíssim que intentava resguardar els fills de les tempestes exteriors. Sovint, però, el vent entremaliat feia que la pluja tenyida de postguerra esquitxés les galtes de la família. Records que van més enllà de l'oblit i no es deixen esborrar pel pas dels anys com la calç que emblanquina les parets i amaga el gris de la pedra. La pedagogia de Galí a l'escola Blanquerna és present a la vida del petit Llorenç. És l'època en què trenca la blancor dels quaderns pautats amb una lletra anglesa, prima i allargada. Acabada la guerra, la Blanquerna ja no obrirà més les seves portes i els jesuïtes de Sarrià serà el col·legi triat pel seu pare. La literatura va seduir-lo ben aviat i sota la taula del menjador, segons la llegenda familiar, va llegir Baudelaire i abans, *Peter Pan*. Afeccionat a Dickens va llegir *Pickwick* set vegades.

A la Universitat de Barcelona aprèn les beceroles del dret romà del temps de Ciceró, exercita la memòria amb manuals gruixuts plens a vessar de lleis i articles i reflexiona sobre el

silenci administratiu de la mà del doctor Pi i Sunyer, que explicava amb saviesa filosòfica, i preguntava retòricament «Què diu, qui no diu res?».

L'any 1951 funda *El Ciervo*, una revista inquieta i agosarada de la qual actualment és director. Per dirigir-la necessitava ser un periodista amb carnet i va ser alumne de l'Ateneu on va coincidir amb Ibañez Escofet, Néstor Luján, Lluís Carandell, i Cèsar Mora. Col·laborador a la revista *Destino*, on Josep Pla també estava en nòmina, de tant en tant rebia l'elogi de l'escriptor empordanès a través d'en Vergés, factòtum de la publicació. Ha estat director de *El Correo Catalán*, sots-director de *La Vanguardia* i president de l'Associació de Premsa. En aquesta fructífera trajectòria professional ha tingut ocasió de ser espectador d'escenes protagonitzades per governants de primera fila de diferent color ideològic com Josep Tarradellas, Adolfo Suárez, Felipe González i Jordi Pujol.

En els anys 50 i 60, els periodistes, en moments d'incertesa política, han de fer equilibris, escriure entre ratlles és un art valorat. Gomis, com molts d'altres, tracta d'evitar que l'escarpa de la censura mutili els seus escrits barroerament, tallant-ne les paraules com l'escultor novell que malmet sense voler-ho el marbre treballat amb paciència.

En el seu currículum, a més de periodista, s'encabeix la poesia, que ha conreat sàviament, gènere que no han quedat enllaunat en alguna moda efímera i vol ser etern testimoni de sentiments, en llibres com *El caballo* (1951) premi Adonais, un recull d'altres volums reunits a *Poesia (1950-1975)*, *Sons i sonets* (1984), prologat per Marià Manent i *Déu vos guard i passi-ho bé* (1989).

Encara que Llorenç Gomis és jubilat no ha tastat la *dolce far niente*, i els dilluns, a *La Vanguardia* amb la seva ploma fresca, segueix delectant-nos amb articles costumistes que són la versió intel·lectual de l'arbre de cacau que el naturalista Carl Von Linné va batejar com a *Theobroma*, és a dir menjar dels Déus.

Cartes

◆ Tot recordant Mn. Josep Gonzalo i Paituví

Sr. Director,

Aquest mes d'abril ha fet quatre anys que mossèn Josep Gonzalo i Paituví, rector de la parròquia de Vilassar de Mar, estava en fase terminal de la greu malaltia que li havien diagnosticat feia uns mesos, i adonant-se que aquella seria l'última Setmana Santa que estaria entre nosaltres, va voler fer un esforç i presidí, com sempre havia fet, els actes litúrgics d'aquells dies.

Tot el poble coneixia el desenllaç de la seva malaltia i aquella Setmana vam viure la Passió de Jesucrist més intensament que mai. Sabíem que patia en el seu cos aquella Passió que ell mateix ens estava predicant. L'església era plena de gom a gom, com sempre, quan ell feia les celebracions litúrgiques. A primera fila, també, com sempre, hi havia la seva mare Maria-Teresa, que, com no, pregava a Déu perquè canviés la seva sort per la del seu fill.

Divendres Sant en la celebració de la mort en creu de Jesús, ella es trobava al peu de la creu, com la Verge Maria ho estava en el calvari. En contra de la seva voluntat, ho acceptava resignadament perquè així li volia fer entendre al seu propi fill.

Lamentablement, pocs dies després el Senyor se l'endugué cap al cel i sols ens queda la gran satisfacció de poder commemorar cada any, l'aniversari de la seva mort, en una diada tan bonica i esplendorosa com és la festivitat de la nostra patrona, la Mare de Déu de Montserrat!

Tal com diu el cant del *Virolai*:

Sigueu pels bons, pilar de fortaleza i pels pecadors, el port de salvament!

Tu has passat vora nostre i ens has estimat, per això nosaltres ara, no t'oblidarem mai!

LLUÍS A. MESTRE GALLINAT
Vilassar de Dalt

◆ Sempre l'he admirat

Sr. Director,

Llegint l'*Afinant* de *Catalunya Cristiana* (29-2-96), on es parla dels dos grans personatges, Journet i Maritain, m'he decidit a escriure, per poder col·laborar a fer conèixer el cardenal Charles Journet, ja que mentre no he conegut personalment Jacques Maritain, sí que he tingut l'honor i el goig de conèixer, molt personalment, el meu estimat cardenal Charles Journet, comunicant-me sis vegades amb Ell, en el gran Seminari de Fribourg (Suïssa).

El recordo amb veneració, admiració i estimació. Es feia estimar pels que hem pogut comunicar-nos amb Ell!

Recordo que, amb motiu de les meves nocces d'or sacerdotals, li vaig demanar —amb el meu francès insipient— quins consells em dóna, Sr. Cardenal, com a record pels meus 25 anys sacerdotals? Ell em va respondre molt amablement, com un pare, «Fill meu, fixa't que els enemics de Déu ataquen tres meravelles blanques: La blanca Eucaristia, la Verge Blanca i el blanc vicari de Crist a la terra, el Papa. Sigues molt devot —com a sacerdot de Jesucrist— de l'Eucaristia, de la Verge

Maria i del Papa. Així seràs un sant sacerdot, dels que avui necessita el món, més que mai!».

Així, en el mateix gran Seminari de Fribourg, em va abraçar amb molt d'afecte, i ens vam acomiadar. Sempre m'ha quedat gravada la seva humil i benèvola persona, amb el seu somriure constant i confortant!

Com es diu en l'*Afinant*, al qual em refereixo, certament, el cardenal Journet, era un teòleg i un místic. Tinc, dedicats per ell, els tres volums de la seva obra immortal *L'Eglise du Verbe Indanrné*, que ho acrediten sobradament.

Donava devoció i coratge veure'l celebrar l'Eucaristia. O veure'l resant davant el Sagrari. O pujant al santuari de Notre Dame de Bourgillon, patrona de Fribourg, resant el seu rosari!

El poble de Déu el té, a Fribourg i a tot Suïssa, ell és fill de Ginebra, per un sant. L'Església parlarà, però haig de dir que, en parlar amb Ell, certament t'adonaves que dialogaves amb un sant!

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

◆ La Verge Maria segons Jordi Bassas

Sr. Director,

Si la Verge Maria és la criatura que més estima Déu i, al mateix temps, és la nostra mare (veure núm. 53 de la *Lumen Gentium*, document del Concili Vaticà II) no hi ha cap por que ella no ens condueixi a Crist:

aquest és el seu anhel d'adoradora de Jesús i mare d'aquells que Jesús va rescatar amb la seva sang.

Per tant, el temor que expressa en el seu article del 4-4-1996 Jordi Bassas, que la devoció a Maria ens aparti de Crist és una por totalment infundada.

A més, de l'Anunciació i en la Visitació (a les quals vol reduir la presència de Maria en el Nou Testament el nostre articulista) la Verge és protagonista en l'Evangeli de sant Joan (Joan 19,25) del primer miracle de Jesús (en les Bodes de Canà) i en el mateix evangeli (Joan 19,26-27) al peu de la creu és constituïda com a mare nostra («Dona aquí tens el teu fill») (*Lumen Gentium*, 58). Després en els Fets dels Apòstols (Ac 1,14), se'ns presenta Maria pregant amb els apòstols el dia anterior de la vinguda de l'Esperit Sant (L.G. 59). I en l'Apocalipsi se'ns parla de Maria: «Llavors aparegué en el cel un gran senyal prodigiós; una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles» (Ap 12,1) i d'aquella que és mare de Crist i a qui persegueix el dragó que amenaça la seva descendència, i ve a dir que els cristians som fills seus (Ap 12,4-6 i 12,17).

Noto en l'article un cert intel·lectualisme, en realitat la seva reticència a la Verge Maria prové potser d'aquesta fredor raonadora, sens dubte, almenys a qui ha estat molt pecador, que la que venerem com a «refugi de pecadors» apropa a Crist, canvia el cor.

JAVIER GARRALDA
Barcelona

Retalls

Full Diocesà de Solsona (31-III-96)

Finestra al món obrer

Disponibles a qualsevol hora

Aquest escrit és el testimoni d'una militant de la JOC que explica les condicions de treball en una cadena de supermercats.

El meu lloc de treball és un centre d'una cadena d'hipermercats, situat als afores d'una ciutat. No tanquem al migdia. El centre compta, aproximadament, amb una trentena de treballadors, vuit dels quals tenim contractes de mitja jornada. Els horaris són una mica estranys. Normalment, quan tothom plega, tu comences la jornada.

(...) No tenim horari fix. Una setmana treballes tres hores diàri-

es i, una altra, només divendres i dissabtes, però deu hores cada dia. El personal és insuficient per al normal funcionament del centre, per la qual cosa les caixeres ens veiem sovint obligades a fer hores en altres seccions que no són les nostres. A part, hem de fer els inventaris, un cop al mes, dels productes frescos i, dos cops l'any, el general; també els hem de fer per a les visites dels directius. Això vol dir que, cada dos mesos hem fet trenta o quaranta hores extres que no cobrem. En teoria, ens les tornen quan les hem de menester, però rarament en disposem quan les necessitem. I si tens la desgràcia d'estar malalta i agafar la baixa, t'ho treuen de les hores que et deuen.

Però, tot i això, pel que veig, encara he d'estar contenta, perquè al meu voltant veig joves amb moltes pitjors condicions que jo mateixa, amb contractes abusius o simplement amb cap mena de feina.

La meua és una mala feina, tot i que, de vegades, la gent no entén

que, passar-te hores davant el públic, sempre somrient i amb simpatia no és gens fàcil. Hi ha dies que hem passat hores plorant per dintre, però amb el somriure a la cara. I més si comptes el cansament físic que et ve a partir de tres o quatre hores d'estar dreta carregant paquets amb els braços. Sovint acabes esgotada.

(...) Com a conseqüència, no he pogut complir els meus compromisos amb el moviment de la JOC, ni cursar estudis superiors, ni anar a la universitat, ni tampoc complir amb els meus familiars i amics.

■ Anna

Full Parroquial de Girona (14-IV-96)

Donació d'òrgans

Una crida a la generositat

(...) La donació d'òrgans i teixits lliurement consentida és un

gest que honora el qui la decideix. La possibilitat d'un trasplantament o d'un empelt és una porta oberta a la vida per a molts malalts que en altre temps es trobaven abocats a la mort o, en el millor dels casos, a una existència terrible i limitada.

Gràcies al treball dels investigadors la medicina ofereix possibilitats impensades de recuperar la salut en situacions límit. Sense minimitzar-ne per res la noblesa d'aquesta labor, cal formular una normativa ètica per a aquest camp inèdit de la ciència mèdica.

La vocació cristiana, que és una vocació a la generositat, en principi està a favor de la donació d'òrgans i teixits, sense que això suposi un deure. Cal que sigui una donació lliure i gratuïta. L'especulació econòmica en aquest camp és del tot condemnable. Cal una informació clara del que suposa pel donant i especialment pel receptor. Tampoc no es pot admetre cap mena de pressió que pogués influenciar, a favor o en contra, en un moment en què els ànims de la

família del presumpte donant, ja difunt, no són prou serens.

És de justícia, quan el donant havia manifestat clarament la seva decisió, que la família deixi lliure el camí de l'extracció i és important que es faci solidària de la seva generositat. També és aconsellable que, si els criteris que orientaven la vida del donant en qüestió fan preveure la seva decisió positiva, malgrat que no ho hagués manifestat d'una manera explícita, els primers responsables del difunt accedeixin al que aquest presumiblement hauria decidit.

(...) El cos humà no és un objecte, una entitat purament física i biològicament explotable. El cos del difunt, sigui qui sigui, té una dignitat, ha estat una persona vivent. Des de la fe cristiana és el cos d'un fill de Déu. Per als beneficiaris serà un estímul de generositat. La vida i la salut és un do que rebem i que hem de compartir. Déu faci que aquestes donacions vagin cada dia a més.

■ Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

El Concili Provincial parla del diumenge (1)

Pere Tena
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una de les propostes que obtingueren més consens en el Concili Provincial fou la que es referia al diumenge i l'eucaristia dominical. Entre les Resolucions conciliars ha estat declarada resolució prioritària. És sobretot ara, en el temps pasqual, quan és bo atendre aquesta proposta, que es presenta amb les paraules següents, inspirades en gran part en la Instrucció de l'any 1967 «Eucharisticum mysterium» n. 25, i en la Constitució «Sacrosanctum Concilium», n. 106. Diu així:

«N. 59. Sempre que la comunitat cristiana es reuneix per celebrar l'Eucaristia, anuncia la mort i la resurrecció del Senyor, en espera del seu retorn gloriós. Això es manifesta especialment en l'assemblea dominical, és a dir, aquell dia de la setmana—primer—en el qual el Senyor ressuscità d'entre els morts, i en el qual, seguint la tradició apostòlica, se celebra d'una manera especial el misteri pasqual de l'Eucaristia.

A fi que els fidels acceptin positivament el precepte sobre la santificació de les festes i comprenguin la raó per la qual l'Església els convoca a l'assemblea eucarística dominical, el Concili insisteix en la necessitat de presentar en tots els àmbits de l'educació de la fe, sobretot en la predicació i en la catequesi, el diumenge com a dia joïós del Senyor ressuscitat, a partir del seu element central, que és l'Eucaristia, i de tot allò que l'ha d'acompanyar com a festa primordial,

en la qual els fidels, reunits en l'Esperit Sant, escolten la Paraula de Déu i participen en el misteri pasqual, amb experiència renovada de la seva condició de membres de l'Església de Déu, i en acció de gràcies i de lloança.

El Concili afavoreix totes les iniciatives que procuren que el diumenge sigui també dia d'alegria i de repòs, i les que condueixen a la pràctica de les obres de misericòrdia, a la vida familiar, i a la comunicació entre les persones. La pregària més prolongada, particularment si no es pot participar, per raons greus, en l'Eucaristia, és un dels elements a fomentar».

La Missa dominical

El primer paràgraf d'aquesta resolució és una síntesi del sentit de l'Eucaristia, especialment el diumenge. Certament, en la seva essència no difereix l'Eucaristia del diumenge de la dels altres dies; el Senyor no ens ha donat pas una Eucaristia per les festes i una altre pels dies feiners...! D'aquí en sorgiria ja una conseqüència: la valoració de la participació freqüent àdhuc quotidiana a l'Eucaristia. No seria un fruit excel·lent del nostre Concili, si les esglésies es vegessin més freqüentades els dies feiners, amb la participació de cristians, joves i grans, que han «descobert» el sentit essencial de l'Eucaristia? No es pot negar que, en aquest aspecte, no es pot pas dir que s'hagi progressat en els darrers anys; més aviat hem de reconèixer que la participació de la missa diària s'ha afeblit.

No és cap dada positiva, aquesta.

Tanmateix, és veritat que l'assemblea dominical té unes característiques pròpies: la temporal, en referència al primer dia, assenyalat per les aparicions del Ressuscitat, i de la tradició apostòlica de la reunió plenària dels cristians per a la celebració eucarística. També aquí hi ha l'oportunitat que el Concili, amb la seva insistència, afavoreixi una millor comprensió de la missa dominical. No es tracta, en efecte, com en el cas de la missa ferial, d'una decisió que ve de la pietat personal, sinó d'uns elements institucionals, que cal acceptar com a membres de l'Església, i que no poden ésser manipulats a voluntat de qualsevol.

Em refereixo als equívocs que sorgeixen en relació amb «misses dominicals» que no son «dominicals». Hi ha qui considera que qualsevol dia de la setmana és apte per a la «missa» dominical...! Alguns creuen que des del matí del dissabte les misses ja es poden considerar «missa dominical»; altres, àdhuc el divendres al vespre, gran començament del «cap de setmana», ofereixen la «missa dominical»... Temptacions de fer pràctiques com aquestes sorgeixen amb facilitat en el nostre entorn. És evident que tot això no correspon per res al sentit de l'Església, i el nostre Concili ho ha deixat clar, per a tots.

Tant senzill i tant important!

El Concili continua parlant del diumenge des d'una perspectiva que no es pot oblidar: el

diumenge és un dia de convocatòria general dels cristians, i això és fa a causa de la importància que l'assemblea dominical té per a la fe cristiana. Com s'ha dit, en frase feliç, «la missa dominical no és important perquè estigui manat participar-hi sinó que és obligació participar-hi perquè és molt important». (Vegeu el Catecisme de l'Església Catòlica, nn. 2180-2183).

Algunes vegades se senten queixes de la quantitat de reunions a les quals són convocats els fidels, en les esglésies. Caldria que fos ben clar que cap reunió pot superar en importància la convocatòria dominical. Això val per als fidels, i val també per als sacerdots. El diumenge és el dia en què els pastors de l'Església, més que dedicar-se a petits grups de fidels, estan totalment dedicats a atendre l'assemblea general. Per això també deia ja la Instrucció de l'any 1967, citada més amunt, que el diumenge, no és el dia adient per celebrar l'Eucaristia en grups reduïts i particulars.

Tot el que es faci per entendre aquesta realitat és progressar en sentit d'Església, reafirmar el que ja es va dir en el Concili Vaticà II, i ara s'ha repetit en el Concili Provincial. Potser caldrà canviar la manera de veure les coses; però, no diem que el Concili demana conversió? Cal que ens habituem a veure la missa del diumenge com un acte de la comunitat cristiana, en el qual nosaltres ens inserim com a membres vius, i no pas un acte de devoció particular que cadascú realitza a la mesura del seu gust, o de la seva devoció, o de les pròpies afeccions.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera Ac 2:14, 22b-33
La mort no podia de cap manera retenir-lo captiu

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vaueu matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència"».

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que «Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos». Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salm responsorial 15:1-2 i 5, 7-8, 9-10, 11 (R.: 11a)

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.
Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç».
Senyor, heretat meua i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.

R.: Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.
O bé:
Al·leluia.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.

Fins a les nits m'amonesta el meu cor.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré. **R.**

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonareu la meua vida enmig dels morts,
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. **R.**

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al costat vostre, delícies per sempre. **R.**

Lectura segona 1Pe 1:17-21
El preu del vostre rescate és una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense taca

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense taca ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

Al·leluia Cf. Lc 24:32
Jesús, Senyor nostre,
obriu-nos el sentit de les Escriptures;
feu que s'abruzi el nostre cor quan vós ens parleu.

Evangelí Lc 24:13-35

El reconegueren quan partia el pa

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: Què? Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que, fins i tot, se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa; digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abruaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?». Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de Pasqua
(Salteri: setmana 3)

ABRIL:

- 21. Diumenge III de Pasqua. Blanc.** Lectures: Fets 2:14-22-23 / Salm 15 / 1 Pere 1:17-21 / Lluc 24:13-35.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anselm de Cantorbéry, b. dr.; Abdécalas, prev. mr.; Isaci, Apoloni i Silvi, mrs.
- 22. Dilluns. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 6:8-15 / Salm 118 / Joan 6:22-29.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius i Soter, pp. mrs.; Apel·les i Luci, deix. de Jesús; Leònides, mr.; Miles i Bicor, bs. mrs.; Aitala, prev. mr.; Azadanes, diaca mr.; Santes, Tàrbula, vg. mr.; Senorina, ab.
- 23. Dimarts. Sant Jordi, patró de Catalunya (S). Vermell.** Lectures: Apocalipsi 12:10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5:1-5 / Joan 15:1-8.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adalbert, b. mr.; Marol i Gerard, bs.
Festa Major: a Camarasa, l'Hospitalet de Llobregat (Festes de Primavera), Montgat, Puigverd de Lleida, i Sant Jordi Desvalls.
- 24. Dimecres. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 8:1b-8 / Salm 65 / Joan 6:35-40. Si es vol: *Vermell. St. Fidel de Sigmaringen (MLI).* TARRAGONA: *Vermell. St. Pere Ermengol, merc. (MO).*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants Honorí i Melitó, bs.; Sabas, mlt. mr.; Santes Bova i Dova, vgs.; Maria Eufràsia Pelletier, fund.
- 25. Dijous. Sant Marc (F). Vermell.** Lectures: 1 Pere 5:5b-14 / Salm 88 / Marc 16:15-20.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amià i Ermini, bs.; Hermògenes, mr.; Santa Calixta, mr.
Festa Major: a Balsareny, La Coma, Mas de Barberans i Maspujols.
- 26. Divendres. Sant Isidor, arquebisbe de Sevilla (F). Blanc.** Lectures: 1 Corintis 2:1-10 / Salm 118 / Mateu 5:13-16.
ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu del Bon Consell.* Sants, Clet i Marcel·lí, pp. mrs.; Clarenci i Lucidi, bs.; Santes, Èxuperància, vg.; Engràcia, vg. mr.
- 27. Dissabte. La Mare de Déu de Montserrat (S). Blanc.** Lectures: Fets 1:12-14 / Salm 86 / Efesis 1:3-6.11-12 / Lluc 1:39-47.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi, Tertulià i Àntim, bs.; Santa Zita, vg.
Festa Major: a Parets del Vallès.

El profeta detectiu

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Fou al segon curs de batxillerat, aquell batxillerat de set cursos i examen d'estat, tan denigrat avui, però del qual jo no m'avergonyeixo, a la classe de religió, set cursos també de cultura religiosa, de la qual tampoc en denigro, quan varen explicar-me per primera vegada la història que avui contaré. Recordo la que després em digueren, ja dins el moviment scout. El fundador, Baden Powell, passejant un dia per un parc de Londres, s'aturà per analitzar l'empremta deixada per un calçat femení. Després d'uns anys en un viatge al sud d'Àfrica, va tornar a trobar la mateixa empremta, va buscar qui la deixava, parlaren, s'enamoraren i es casaren. L'idil·li només va acabar amb la mort de B.P. al cap de molts anys.

Potser aquestes històries, i alguna narració de Chesterton amb el P. Brown com a protagonista, siguin les úniques novel·les policíiques que hagi llegit. Ho confesso una mica avergonyit, doncs, ja que sé que el gènere té molts adeptes, però ja ho diu el refrany: sobre gustos no hi ha res escrit. Anem, doncs, al gra.

El do i la resposta

(1 Pe 1:17-21)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

El do del rescat

La salvació de la humanitat és un do absolutament gratuït de Déu. Ell i ningú més ha pagat el preu del nostre rescat, que aquest és el significat originari del mot redempció: *recomprar*. «Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares» (v. 18a). El mal s'havia emparat de la vida de la humanitat, que reduïda a esclavitud era posada a preu de compra. El comprador, l'únic comprador solvent possible, va ser Déu. I va fer-ho, «no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or» (v. 18b). La moneda de Déu no es devalua com la nostra, que acaba essent lletra morta. Déu paga amb amor de llei. Moneda sòlida que no fa mai fallida. La vida malmesa de la humanitat és comprada «amb una sang» —la vida— «preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte» (v. 19). Tot el patrimoni de la humanitat, allò que havíem heretat dels nostres pares, no constituïa res més que un cabal menyspreable —«una manera absurda de viure»—, que s'entollava en el mal i acabava sense remei en el gran fracàs de la mort. Déu ens ha recomprat amb la seva vida. En la nostra jerarquia de valors, ha fet una pèssima inversió. Ha donat el què ho val tot com a preu del que no valia res. En l'òptica en canvi dels valors de Déu, presidida i motivada per l'amor, la redempció de la humanitat ha estat la gran adquisició de tots els temps. Ha eliminat el poder de la mort. Som en el règim econòmic del *do*, que ha capgirat l'economia de mercat i ha instaurat la moneda de la gràcia. I és precisament per aquest camí que la nostra *vella, bruta i cansada* civilització ha de trobar la sortida de les seves crisis.

La Pasqua com a moneda

El do de Déu és Pasqua. I Pasqua és molt més que un ritu litúrgic. És precisament la desacralització del culte. O si ho preferiu, la sacralització de la vida a partir del culte celebrat com a exigència i motor de fe. L'anyell pasqual de l'Èxode —el de tots els èxodes de la història de la huma-

nitat— era un símbol. Un símbol que es podia esgrimir externament, observant-ne totes les exigències rituals, però sense possibilitat de penetrar-hi en l'interior, la seva intimitat més pregona, ni fer que la seva força canviés res en nosaltres. Així, el poble, aparentment lliure, podia seguir tan esclau com sempre del seu mal. El nostre Anyell pasqual. Jesucrist, no és un simple ritu, és la realització plenament sòlida del do de Déu, que únicament podem celebrar endinsant-nos en la història humana —la col·lectiva i la particular de cadascú de nosaltres— i ressuscitar-la, fent-la néixer de nou en Jesucrist. El misteri pasqual, viscut i obrat per Crist en tota la profunditat de la seva obediència amorosa i redemptora és la moneda que Déu ha satisfet per la recompra de la humanitat que ell mateix havia creat. Una moneda no gens improvisada. Sinó calculada, sòlidament afiançada de tota l'eternitat —«abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí»—, i posada en circulació en els temps definitius a favor dels creients —«i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat» (vv. 20-21a).

La resposta

El do de Déu és moneda fiable. «Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança» (v. 21b). La nostra resposta a l'oferta que Déu ens fa del seu do, és l'acceptació. Una acceptació activa, però, il·lusionada i agraïda. Cal no acceptar el do ni per compromís ni simplement per a guardarlo en la calaixera. Pasqua s'accepta amb la nostra vida, fent que ressusciti, que canviï de debò. La paternitat i la justícia de Déu no són de per riure. Són la nostra realització. Cal, doncs, que prenguem una actitud correcta, sincera, vital. «Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions» (v. 17a). L'oferta de Déu és seriosa, sòlida, eficaç. Va dirigida a tota la vida. «Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món» (v. 17b). I sant Pere concreta aquesta actitud de resposta en els vv. 22-25 que segueixen el nostre text fins al final del capítol, que farem bé de llegir-los i meditar-los en la pregària personal avui, malgrat que el leccionari de la missa dominical no ens els faci proclamar públicament en la perícopa litúrgica.

Retrats bíblics intencionats

a l'altar havia desaparegut, i tot feia entendre que Bel havia gaudit d'un esplèndid festí. Però no. Daniel féu observar a Cir, que les cendres escampades pel paviment havien estat trepitjades i que les empremtes deixades eren precisament les dels sacerdots i les seves famílies. Hagueren de mostrar la porta secreta per on s'introduien cada nit per recollir el que la gent, rei inclòs, deixaven ingènuament pel déu i s'armà la gran escabetsxada.

No acabaren les trifulques de Daniel amb el descobriment del truc. En aquell lloc hi havia una serp viva i eixerida, a la qual també la gent li retia culte i ningú no podia negar que menjava i menjava bé, però la funció digestiva no era signe de divinitat. Per ser déu cal tenir almenys més intel·ligència que els humans. Daniel va preparar un beuratge amb greix, pèls i pega, i ben cuita i amanida, va oferir-la al rèptil sagrat, que sense sospitar i analitzar, se la va beure. Allò de cap manera es podia digerir i la mateixa serp per molt venerada que fos tampoc, i es va morir.

Per què acabar les aventures de Daniel, si són al final del llibre que porta el seu nom? El conjunt ocupa poc més d'una pàgina. És el capítol 14.

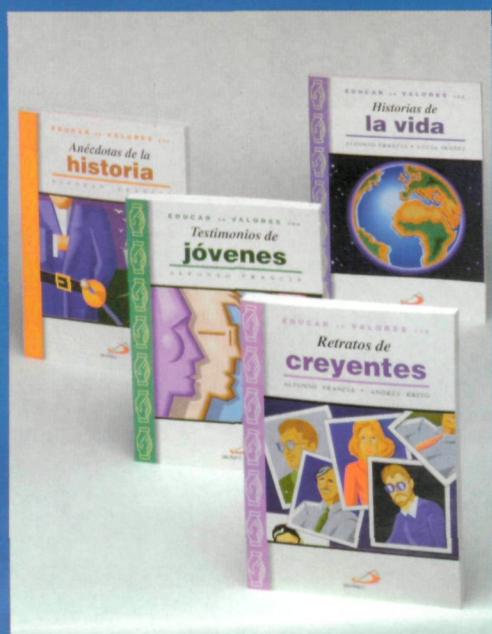
A la cort de Babilònia hi havia un home que gaudia de la confiança del rei Cir. No era dels seus, però s'asseia a la seva taula, motiu pel qual no era gaire ben vist pels cortesans del lloc. Compartia la taula i l'amistat, però no la mateixa religiositat. El rei era devot d'un ídol anomenat Bel, una altra manera d'anomenar el déu Marduk, la influència del qual arribà fins a Israel.

Cir acudia al temple del déu i oferia els seus sacrificis, ofrenes alimentàries principalment. El nostre protagonista no, ell, ja ho deia, només adorava el Déu que havia fet el cel i la terra. Aquestes discrepàncies els portaren un dia a una discussió, que va acabar en aposta. Afirmava Daniel, que aquest és el nom de l'heroi del relat, que un ídol de fang forrat de coure, no podia menjar les viandes que li deixaven els seus devots.

L'aposta va concretar-se en unes tècniques vigents encara avui. Després de l'oració i l'ofrena del rei, empolvoraren cendra fina per tot el recinte, i únicament el rei i el profeta coneixien el parany. Precintaren les portes amb els segells reials i es retiraren a les seves estances.

Al matí següent els segells eren intactes i el menjar deixat

Colecciones

Colección Educar en Valores

Proyecto educativo preparado por un equipo de expertos dirigido por A. Francia. Ofrece temas, materiales y recursos para educar en valores, en los distintos ámbitos, modalidades y niveles.

Colección Biblioteca Hospitalaria

Para ayudar a situarse de manera sabia y creyente ante la enfermedad y el sufrimiento.

POR UN HOSPITAL MÁS HUMANO

Marchesi-Spinsanti-Spinelli. 136 págs. 2.ª ed. 900 ptas.

MORIR EN LA TERNURA

Christiane Jomain. 184 págs. 3.ª ed. 1.100 ptas.

SIDA, VIDA EN EL CAMINO

José Carlos Bermejo. 208 págs. 1.200 ptas.

COMPRENDER Y AYUDAR AL ENFERMO

Sandrin, Brusco, Policanti. 224 págs. 1.200 ptas.

LA PÉRDIDA DE UN SER QUERIDO

Arnaldo Pangrazzi. 152 págs. 2.ª ed. 950 ptas.

¿LA EDAD INÚTIL?

Para prepararse a la vejez.

Eduardo López Azpitarte. 104 págs. 750 ptas.

LOS ENFERMOS NOS EVANGELIZAN

Ricardo Cuadrado Tapia. 184 págs. 1.100 ptas.

RELACIÓN PASTORAL DE AYUDA AL ENFERMO

José Carlos Bermejo. 168 págs. 2.ª ed. 1.000 ptas.

ANTES QUE EL CÁNTARO SE ROMPA

Sobre la salud, la enfermedad, la muerte y la vida.

Ángel González Núñez. 280 págs. 1.600 ptas.

VIDA, SALUD Y CONCIENCIA

Diagnóstico ético sobre medicina actual.

J. M. Junceda. 200 págs. 1.200 ptas.

¿POR QUÉ A MÍ?

El lenguaje sobre el sufrimiento. Arnaldo Pangrazzi.

128 págs. 2.ª ed. 1.150 ptas.

DOLOR Y MUERTE HUMANA DIGNA

Bioética teológica. José Vico Peinado. 320 págs. 1.800 ptas.

YO, ENFERMO COMO TÚ

P. López Arróniz. 208 págs. 1.350 ptas.

Colección Proyecto Familia

Respuestas concretas y prácticas a los diversos interrogantes del hombre de hoy ante la familia, el matrimonio, los hijos, la sexualidad...

SER BUENOS PADRES

Escuela de padres I. Bernabé Tierno. 192 págs. 3.ª ed. 1.100 ptas.

LOS PROBLEMAS DE LOS HIJOS

Escuela de padres II. Bernabé Tierno. 224 págs. 3.ª ed. 1.200 ptas.

LOS HIJOS Y EL ENTORNO

Escuela de padres III. Bernabé Tierno. 160 págs. 2.ª ed. 1.000 ptas.

HOGAR SIGLO XXI

Justo López Melús. 176 págs. 2.ª ed. 1.000 ptas.

HACERSE ADULTOS

Escuela de discusión para adolescentes, novios y familias. Aureliano Pacciolla. 328 págs. 1.600 ptas.

PROMETO SERTE FIEL PARA SIEMPRE

Reflexiones para los que van a casarse. Giordano Muraro. 192 págs. 1.100 ptas.

AUTOESTIMA PARA PADRES

Manual de reflexión y acción educativa. Franco Voli Ferrari. 280 págs. 1.300 ptas.

LA EDAD DE ORO DEL NIÑO

Los 5 primeros años de la vida del niño. Bernabé Tierno. 152 págs. 2.ª ed. 1.000 ptas.

LA PAREJA HUMANA EN LA BIBLIA

Ángel González Núñez. 176 págs. 1.000 ptas.

LOS DESAFÍOS DE LA JOVEN PAREJA

Vivir felices en pareja. Jacques Gauthier. 160 págs. 1.000 ptas.

SEXUALIDAD HUMANA

Guía para conocerla y comprenderla. A. Lucisano - M. L. Di Pietro. 320 págs. 1.800 ptas.

EDUCAR HOY

De los 6 a los 20 años. Bernabé Tierno. 328 págs. 2.ª ed. 1.750 ptas.

OFICIO DE PADRES

Para saber vivir en familia. Bernabé Tierno. 216 págs. 1.300 ptas.

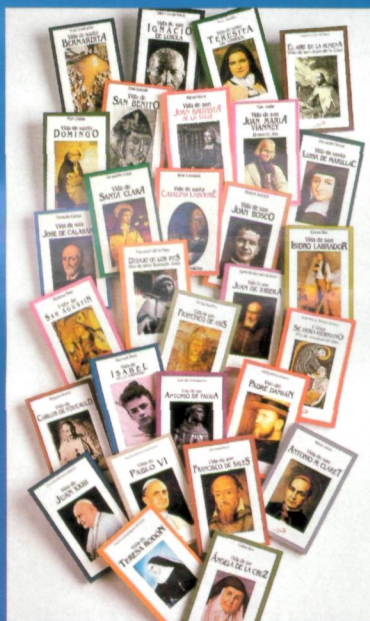
PADRES Y ADOLESCENTES

Hacia la autonomía y la libertad. Antonio Raspanti. 136 págs. 950 ptas.

PARA QUE TU MATRIMONIO DURE

Rafael Navarrete. 208 págs. 2.ª ed. 1.300 ptas.

A cuantos nos visiten
les ofreceremos un
obsequio personal

Colección Vidas Breves

30 biografías breves de 30 grandes amigos de Dios

Santa Bernardita, san Ignacio de Loyola, santa Teresita de Lisieux, san Juan de la Cruz, santo Domingo, san Benito, san Juan Bautista de la Salle, san Juan María Vianney, El cura de Ars, santa Luisa de Marillac, san José de Calasanz, santa Clara, santa Catalina Labouré, san Juan Bosco, san Isidro Labrador, san Agustín, Vida de santa Teresa de Jesús, san Francisco de Asís, san Juan de Ribera, san Juan de Dios, Carlos de Foucauld, Isabel de la Trinidad, san Antonio de Padua, Padre Damián, Juan XXIII, Pablo VI, san Francisco de Sales, san Antonio Mª Claret, Teresa Rodón Asencio, sor Ángela de la Cruz.

Librería SAN PABLO

Vía Laietana, 38

Tel.: (93) 268 12 54

Tel. y Fax: (93) 268 37 30

Colección Teología Siglo XXI

Los temas más actuales se dan cita en esta colección, teniendo en cuenta las preocupaciones y las esperanzas del nuevo siglo que se avecina.

23 D'ABRIL FESTA DE SANT JORDI

La librería San Pablo (Vía Laietana, 38) así como la Parada que colocaremos al efecto en la plaza de la Catedral, permanecerán abiertas durante todo el día

Colección Prismas

Esta colección nace con títulos y autores que sintonizan con las más profundas inquietudes.

PARA SER FELICES

Psicoterapia para todos. Valerio Albisetti. 160 págs. 2.ª ed. 900 ptas.

EL SENDERO

Para un control de la mente. Roberto Zavalloni. 320 págs. 3.ª ed. 1.600 ptas.

PSICOLOGÍA DE LA ESPERANZA

Para sentirse realizados. Roberto Zavalloni. 216 págs. 1.200 ptas.

LA COMUNICACIÓN EN LAS RELACIONES DE AYUDA

Stefano Mambriani. 184 págs. 1.100 ptas.

EL DOLOR

Un compañero incómodo. Felice D'Onofrio. 120 págs. 800 ptas.

PARA SER LIBRES

Logoterapia cotidiana. Eugenio Fizzotti. 144 págs. 900 ptas.

HABLAR DE AMOR

La terapia de las caricias. Piero Balestro. 216 págs. 1.200 ptas.

CUERPO SANO Y MENTE SANA

Pedro Finkler. 216 págs. 3.ª ed. 1.200 ptas.

MÁS ALLÁ DE LA PIEL

Para una integración de la sexualidad. Nicolás de la Carrera Rodríguez. 216 págs. 1.200 ptas.

CRECER COMO PERSONA

Etapas y obstáculos. Serafín Ruiz. 112 págs. 800 ptas.

DE LA FELICIDAD

Antología de textos para el desarrollo personal. Laureano Benítez y José Antonio Benítez. 240 págs. 1.300 ptas.

ENCONTRARSE CON UNO MISMO

Pautas para una transformación positiva. Joaquín Campos. 192 págs. 1.200 ptas.

CONSTRUIRSE A SÍ MISMO

Guía para un proyecto de vida. Giulio Cesare Massa. 176 págs. 1.200 ptas.

CONOCER LOS PROPIOS LÍMITES

Para una terapia de la imperfección. Ricardo Peter. 244 págs. 1.400 ptas.

TERAPIA DEL AMOR CONYUGA

Cómo afrontar los problemas de la convivencia. Valerio Albisetti. 184 págs. 1.200 ptas.

YOGA Y PLENITUD

Para un control integral. Dionisio Parra Sánchez. 160 págs. 1.100 ptas.

LA FORMACIÓN PARA EL AMOR

Tres diálogos entre jóvenes. Alfonso López Quintás. 128 págs. 950 ptas.

DIA DEL LLIBRE

PARADA CONJUNTA DE:

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
I LA FORMIGA D'OR, S.A.

AVINGUDA PORTAL DE L'ÀNGEL - CARRER DELS ARCS

US HI ESPEREM!

AJUDEM TOTS A LA CULTURA I A LA DIFUSIÓ DEL LLIBRE CRISTIÀ!

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 4 DE JUNY

1r. premi: *Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.*

2n. premi: *Equip informàtic complet, Pc Pentium,
8Mb memòria RAM i 540 al disc dur, teclat i
mouse, monitor color, impressora d'injecció de tinta*

3r. premi: *Els tres Reis d'Orient de producció
artesanal, (pessebre de mida gran)*

I també, a més: *10 lots de llibres amb 6 títols per
escollir de la col·lecció «Àlbums Disney», de
Walt Disney (Ed. Beascoa).*

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1996 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 7.500 ptes.

☐ Butlletes a 150 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ